

Przełożyła Natalia Laprus

Droga Meduzy

OLIVIA A. COLE

OLIVIA A. COLE

Droga Meduzo

PRZEŁOŻYŁA
Natalia Laprus

Young

*Dla mnie.
Dla Ciebie.
I dla nas wszystkich.*

Ta książka porusza temat slut-shamingu,
groomingu, molestowania i gwałtu.
Kontakty do miejsc, które oferują wsparcie,
znajdziesz na końcu.

PIĄTEK, 31 SIERPANIA

*Najgorszym aspektem pracy w fast foodzie
jest identyfikator z imieniem,*

bo zawsze znajdzie się jakaś mama z kuponami,
której się zdaje, że nastolatek przy kasie ją oszukuje,
więc wzrok kieruje na twoją klatkę piersiową,
żeby znaleźć sposób na odzyskanie kontroli nad sytuacją.

– Słuchaj – mówi, a ja widzę, jak jej rozbiegane oczy
szukają mojego imienia.

– Alicia. Policzyłaś mi za dużo za paluszki serowe.
Mam poprosić o kierownika czy jakoś to naprawisz?

Naprawić. Od zeszłego roku
wszystko brzmi jak sprawiedliwość
lub jej wymowny brak.

Uważa, że dwa dolary więcej na woskowym paragonie
wyrządzają jej paskudną krzywdę,
moje usta powinny ją przeproszać,
jednak mój umysł skupia się na czymś zupełnie innym:

- cała szkoła/cały świat nazywa mnie dziwką
- Sarah wycina mnie ze swojego życia jak złośliwego guza
- moi rodzice i wióry ich życia między nimi

I tak koniec końców powiem:
– Zrobię, co w mojej mocy, proszę pani.
Zrobię, co w mojej mocy.
Obie wiemy,
że i tak wezwie kierownika,
i tak zrobi ze wszystkich świadków,
by zobaczyli, na co według siebie zasługuje,
nawet gdy mój uśmiech będzie przy tym tak promienny,
że aż się rozpadnie.

To moja ostatnia zmiana w tygodniu przed szkołą,

są tu tylko dziewczyny, nie ma ohydneho kierownika,
zbyt starych typów udających licealistów
i mierzących cię spojrzeniem znad zakręconych frytek.

Powolny dzień. Zero budowlańców,
gliniarzy czekających na darmowe jedzenie,
facetów w garniakach gardzących kuponami,
bo chcą, żebyś wiedział,
że są bogaci;

tylko nastolatki, które
chodzą do różnych szkół,

plotkują o rozmaitych kwestiach,
nie o sobie nawzajem,
a więc o niczym istotnym.

Stephanie jest kierowniczką zmiany,
a ma tylko dwadzieścia jeden lat, więc
kiedy nie ma klientów,
pozwala nam podgłośnić muzykę
i wtedy wszyscy śpiewamy.

Ostatni dzień sierpnia jest jak gilotyna

oddzielająca wrzesień od resztki lata
równym cięciem, czerwone słońce zalewa krwistym blaskiem
moje stopy, kiedy okrążam szkołę

w stroju roboczym z Meat Palace
po raz ostatni przed rozpoczęciem trzeciej klasy.

Jest pusta. Tylko ja
przyszedłabym tutaj, kiedy wakacyjna
wolność opada jeszcze niczym złote confetti
i wciąż mieni się na ramionach.

Ale ja tak to lubię, tę ciszę, to,
jak piaskowe cegły chłoną zachód słońca,
przybierając przy tym kolor, który przywodzi
na myśl pustynię. Suchą, spaloną,
surową.

Nigdy stąd nie wyjeżdżałam.

Stopy wiodą mnie na bieżnię, jakby za nią tęskniły.
Może tęsknią. Może pamiętają
uczucie przemiany
z dziewczyny w mustanga
z falującą z radości piersią.

W pierwszej klasie
potrafiłam latać.

Później wydarzyła się druga klasa.
Spoglądałam do tyłu na zaróżowione cegły
przyjmujące teraz głębszy odcień,
jako że słońce coraz bardziej się obniża.

Ja też się obniżam, siadam na trybunach,

metal grzeje moje uda.
W szkole nie ma żadnych ludzi,
ale pełno w niej wspomnień,
a ja nie chcę
żadnego z nich.

*Matka proponuje, że wyprasuje mi mundurek, i mimo że chcę się zgodzić,
mówię nie,*

bo czasami
w tym miejscu,
w którym jestem,

miło jest odmówić
pomocy, ponieważ zgoda
nawet na wyprasowanie ubrań

to trochę jak zgoda
na wszystko,

podczas gdy całe moje życie
stało się tykającą bombą
pełną kawałków,
które wybuchają wściekłym
nie.

WTOREK, 4 WRZEŚNIA

Autobus szkolny zatrzymuje się na mojej ulicy, ale nie wsiadam.

Całe lato korzystałam z miejskich autobusów
i lubię, jak się wtedy czuję,
jakbym żyła w innym świecie
niż ludzie, którzy są moimi
rówieśnikami. Jaka jest różnica?

Przynajmniej w miejskim autobusie
mogę pociągnąć za linkę,
a to sprawia, że czuję,
jakbym miała kontrolę.

Mogę wysiąść, gdzie chcę,
kiedy chcę,
nawet jeśli mój cel
jest określony.

W miejskim autobusie nadal mogę się zastanawiać,
co ludzie w nim o mnie myślą,
natomiast w szkole,
gdy przejdę przez próg,
już wiem, co sobie myślą,
co wszyscy
powiedzą
o wersjach mnie, które niby znają,
ułożonych wśród
wszystkich dziewcząt, którymi byłam,
dla wyraźnego kontrastu.

Retrospekcje

Są jak zmarszczki na wodzie i zaczynają się

w moim wczesnym dzieciństwie:

Zabawa w fontannach w Elwain Park
bez koszulki, pięcioletnia płaska
piers.

Osiem lat, wskazywanie staników w Targecie, mój brat
noszący je jak kapelusze, w czasie gdy matka robi zakupy,
a ja się śmieję.

Sarah kupująca pierwsze bikini, ja, dziesięcioletnia
i milcząca, czuję, jak niczym bluszcz wzrasta we mnie
nowa zazdrość.

Ja jedenastoletnia
Ja dwunastoletnia
Ja trzynastoletnia
Ja czternastoletnia

Wciąż ciekawa i ciekawa.
Ja rozgrzewająca się.
Wymykająca, żeby kupić pierwsze stringi.
Podekscytowana, że ktoś,
ktokolwiek,
zauważy.

Ja całująca Michaela Stronga
w dniu, w którym ściągnięto mi aparat,
bo chciałam poczuć, jak czyjś język
prześlizguje się po moich nowych zębach.

Ja słuchająca o tym, co robią
grzeczne dziewczynki, co myślą i mówią,
i zawsze czująca się jak jaskrawe przeciwieństwo,
nawet jeśli w cieniu.

Ja myśląca, że mam sekrety, aż do zeszłego roku,
kiedy dowiedziałam się, co to oznacza...
co to naprawdę oznacza...
ukrywać.

Zawsze jest biały dzieciak, który mówi: „Dlaczego czarne dzieciaki siedzą razem na stołówce? Same się izolują”.

A ja też jestem biała, więc co ja tam wiem,
ale myślę, że odpowiedź jest tak oczywista w szkole tak białej
jak ta,
gdzie na imprezach halloweenowych dalej widać blackface i redface,
gdzie samorząd uczniowski ledwo przegłosował
(5–6)
zachowanie specjalnego kalendarza z akcjami na Miesiąc Czarnej Historii
i gdzie cheerleaderki są białe, ale krzyczą „yas, queen, dawaj!”
między choreografiami.

Brzask Dnia Pierwszego,
wszyscy jesteśmy w stołówce, czekamy, aż nas zwolnią,
masa uczniowska unosi się jak na statku podczas sztormu,
każde z nas może zdecydować, gdzie pasuje, gdzie się wcisnąć, czy ktoś, kogo
nienawidzimy lub kochamy,
zablokował niektóre miejsca przy stolikach.

Dziewczyna, która mówi to w tym roku, to chuda blondynka,
drugoklasistka, jej stolik szepcze i się śmieje;
obrzuca spojrzeniem trzy stoliki, gdzie kilkanaścioro czarnoskórych
uczniów,
kilkoro z Meksyku i Salvadoru,
szuka schronienia w swoim towarzystwie.

Czemu miałyby być inaczej,

skoro siedzenie gdziekolwiek indziej w tym morzu zwężonych oczu
i sztucznych śmiechów
byłoby jak skok za burtę?

Nigdy nie powiem, że mój ból równa się temu,
ale mogę powiedzieć, że wiem,
jakie to uczucie wejść na statek
i być pewnym, że wszyscy na pokładzie
cię obserwują, nie mają cię za marynarza,
a za kreaturę z głębin.

Jedynie wiadomości, jakie dostaję, są od ludzi z pracy.

Mariah: weźmiesz za mnie jutro zmianę

Alicia: o której

Mariah: 15.30

Mariah: ...?

Alicia: Sorry, jestem w szkole. Tak, wezmę.

Mariah: myślałam, że rzucasz szkołę

Alicia: chciałabym

I od przypadkowych facetów.

On: Myślę o tobie

Alicia: Wiem, co to oznacza

On: taa;)

On: jesteś dziś wolna?

Alicia: jutro

Dzień pierwszy był sukcesem

na miarę przetrwania wizyty
w nawiedzonym domu:

przemierzałam szkolne korytarze i widziałam
wiele duchów,

ale nigdy

Diabła

we własnej osobie.

Garaż jest zadymiony

i ktoś, kto nie mieszka w tym szarym
domu, mógłby pomyśleć, że coś się pali.

Ale gdyby się przyjrzał, zobaczyłby, że nie,
dym, który widać, to tylko ślad po tym,
co wreszcie skończyło się palić.

Z mojej rodziny został tylko zimny węgielek. Rozwód jest rozżarzony tylko przez chwilę. Tak jak pożar, który w pewnym momencie staje się szarzyną, dym pnie się z niczego, góry popiołu.

Dym to matka siedząca na leżaku z papierosem w dłoni i puszką po kawie obok w roli popielniczki.

Rozmawia ze swoją matką lub siostrą, czasem z koleżanką z college'u, i stąd, gdzie stoję w kuchni, słyszę niski pomruk jej głosu, brzęk puszek, gdy w nią stuka, rozbryzg piwa na betonie. Jesteśmy tylko my dwie.

Brat i ojciec stali się ponurymi zjawami. Istnieją, ale w innym samolocie. Moja matka jest tu, ze mną, ale jest też gdzie indziej – w nocy jak ta dzisiaj garaż jest odległym wszechświatem, do którego przebycia potrzebowałabym podróży w czasie. Czasem staję przy drzwiach i próbuję podsłuchać, podczas gdy resztki jedzenia kręcą się w mikrofalówce.

Sporadycznie matka się zaśmieje, jednak głównie płacze.

Moi rodzice poznali się, gdy ojciec był w trakcie rozwodu

ze swoją pierwszą żoną, miał już jedno dziecko gdzieś w Montanie.

Miał trzydzieści jeden lat, moja mama dwadzieścia, tańczyła na studenckiej imprezie, kiedy ją zobaczył, jej włosy czarne jak świeżo wylany asfalt, ale bardziej miękkie, kołysały się, a on nigdy nie tańczył, jednak tamtej nocy tańczył dla niej,

jak dziki ptak
stroszący pióra i wykonujący pokaz.

Lecz tak jak gęsi,
nie gołębie,
mój ojciec ma wiele partnerek,
i mimo że moja matka nadal rozpląwa się
emocjonalnie nad miłością od pierwszego wejrzenia
(nawet teraz)
i nad tym, jak muzyka zwolniła,
kiedy ich spojrzenia się spotkały,
czasem zastanawiam się
(od rozwodu),
co w ogóle
robił na tej imprezie.

Portret dnia

Świt i tost.

Autobus i migające żółte światło.

Szkoła i ciche strumienie oceniania.

Chłopcy i ich palce w moich szlufkach,
nawet jeśli się nie znamy.
Nie ma Sarah. Nikogo oprócz
dziewczyny na fizyce, która się do mnie odzywa,
ale ona odzywa się do wszystkich.

Tydzień pierwszy i drugi za mną, a ja nie poszłam na plastykę,
dwa tygodnie omijałam korytarz,
na którym stało się „to”.

Wiele duchów, ale nie ma Diabła.

Autobus. Meat Palace.
Powtórz.

CZWARTEK, 13 WRZEŚNIA

Czasem ludzie wkładają karteczki przez kratkę mojej szafki

Czasem jest na nich jedno słowo, czasem kilka,
nigdy więcej niż jedno zdanie.

Na jednej pod koniec zeszłego roku szkolnego było:
seks to nie hobby,
i miałam tyle pytań, a pierwsze z nich brzmiało:
czy wkładanie komuś liścików do szafki to hobby?

Ale głos w mojej głowie
mówi mi, że jestem zbyt dojrzała,
by się tym przejąć.

Ten głos jest trochę
zbyt pewny siebie.
I tak się zaśmiałam,
kiedy zerknęłam na *hobby*
w słowniku
na telefonie:

hobby: (rz.) czynność regularnie wykonywana w wolnym czasie dla
przyjemności.

Autorzy wiadomości nie marnują czasu w tym roku,

więc kiedy zauważam z końca korytarza wystającą
karteczkę, czuję, jak kurczy mi się żołądek, nawet gdy dojrzały
głos w głowie podpowiada mi coś
w stylu: „Zobaczmy, czy ich charakter pisma się poprawił”.

Poprawił.
Schludny niebieski długopis.

Kropeczki nad „i” w formie kółek.

Ale ta jest inna
od reszty.

Jest na niej napisane:

*Co robi się w ciemnościach,
zostanie ujawnione w świetle*

i jeśli nie wiedziałabym, że Sarah
jest prawie dwadzieścia kilometrów stąd
w nowej szkole, pomyślałabym, że to ona
wbija mi ostatnią szpilkę – brzmi to
dostatecznie biblijnie.
Z tyłu jest więcej słów,
ale ich nie czytam.
Pasuje do mnie wiele określeń,
ale „masochistka”
nie jest jednym z nich.

PIĄTEK, 14 WRZEŚNIA

Mam dwie koszulki do pracy, ale noszę tylko jedną.

Terry jest nowym kierownikiem restauracji – oddelegowanym, gdy
Joey został przyłapany
na organizowaniu fałszywego napadu, opróżnianiu
sejfu do swojego samochodu.

Żadnej torby ani nic. Za grosz rozumu.

Ale wolę już Joeya niż Terry'ego, który jest starszy, chodzi do
kościółka i nosi krawat,
codziennie, jakby nie wiedział, że to Meat Palace
w nijakiej dzielnicy miasta.

Kręci się w części drive-thru, kiedy pracuję,
każe mi wyciągnąć kolczyk z nosa.
Udaje, że musi stać bardzo blisko mnie, by zobaczyć,
czy na pewno go zdjęłam.
Myśli, że dlatego że mam szesnaście lat,
nie znam wszystkich trików z podręcznika.

Może nie znam. Ale wiem,
że istnieje podręcznik
i że Terry korzysta z jego zawartości, kiedy
nachyla się blisko mnie, żeby zobaczyć kolczyk w nosie
przysuwa się blisko mnie, gdy dokłada serwetki
stoi blisko mnie, kiedy kasjerka idzie na przerwę

Blisko blisko blisko

Nigdy nie dotyka.
Wiem, że ten moment nadejdzie – jak zawsze,
kiedy mężczyźni tacy jak Terry odbierają twoje milczenie

jako zgodę –
albo lepiej: zupełne ignorowanie.

Wiedzą, że jeśli możesz twierdzić, że nie wiesz,
to oni też mogą,
jak dłoń w staniku nastolatki
jest tylko błędem,
omsknięciem,
zgodą na niezgodę.

Słyszę głos mojej (byłej) przyjaciółki, Sarah:
„Jeśli tak ci się nie podoba, rzuć to”.
„Jeśli tak ci to przeszkadza, czemu nic nie powiedziałaś?”.

W tamtym czasie (zanim się odcięła)
nie miałam słów, które mam teraz.
Nie wiedziałam, jak powiedzieć:

„Ten świat jest pełen wilków. Poznałam już
gorsze wilki od Terry’ego.
Terry jest tylko psem. Uciekanie przed psem
na tym etapie
na tym skrzyżowaniu
w mojej karierze z wilkami

jest jak przyznanie, że jestem zającem,
podczas gdy z dnia na dzień coraz bardziej czuję się jak byk.

Czasem wilki polują na byki
i wygrywają. Ale czasem
trafiają na rogi”.

Pierwszy wilk, którego pamiętam, pakował zakupy mojej mamy.

Miałam czternaście lat i dopiero co wróciliśmy z basenu.

(To nie oznacza, że miałam na sobie strój kąpielowy.
To nie oznacza, że miałam na sobie szorty.
Ludzie zawsze zastanawiają się, co miałam na sobie.
Dlaczego

kiedy chodzi o dziewczynki i wilki,
pozwalamy, by nasze głowy szukały powodów,
dla których zasłużyła na bycie ofiarą,
zanim spostrzeżemy jego kły?)

Miał na imię Adam. Miał dwadzieścia jeden lat...
Dowiedziałam się o tym później.
W tamtym czasie skanował brokuły i chleb
mamy
i gdy jej wzrok skierował się na torebkę,
jego spotkał się z moim.
Czasami sobie przypominam, jak rumieniec
rozlał mi się na twarzy, i zastanawiam się,
czy ostatecznie nie jestem winna. Ostatecznie
było mi miło, gdy mnie dostrzegł.
Starszy chłopak,
mężczyzna,
ktoś z perspektywą.
Niewiele osób tak naprawdę zauważało mnie w szkole
(przed „tym”).

Ale Adam zauważył.
Myślałam, że widzi coś, co umykało
moim rówieśnikom. Myślałam, że może w tamtej chwili
pod jarzeniowymi lampami
zmieniłam się w coś wartego uwagi.

Mój ojciec nigdy nie lubił konfrontacji.
Unikał jej jak zaschniętej gumy
na chodniku.

Może gdyby był inny,
cała reszta też byłaby inna.

Gdy ludzie udają, że nie żyjesz, stajesz się duchem w mieście duchów.

Kiedy zaczęłam sypiać z facetami, moja przyjaźń z Sarah
przybrała postać klepsydry.
Pierwszy terapeuta, do którego wysłała mnie mama, miał jedną;
przyprawiała mnie o niepokój.

Obserwowanie, jak ziarenka przesypują się przez otwór, który ledwo dostrzegałam,
świadoma, że ich przepływ oznaczał koniec...
Mimo że nie mogłam doczekać się końca każdego spotkania,
nie potrafiłam oderwać wzroku od tej klepsydry.

Obserwowanie, jak Sarah się oddala, było podobne.
Pod koniec, po malinkach,
opakowaniach po kondomach,
zdjęciach na moim telefonie,
widziałam, jak jej piasek przemyka w dół,
jej telefony i wiadomości jak ostatnie ziarenka
zwalniały, zwalniały, zniknęły.
Koniec czasu.

Nie wiedziała o Pułkowniku.
Był jej ulubieńcem. Nominował ją
do ogólnokrajowych targów nauki.
Trzymał jej rękę wysoko w górze, kiedy wygrała,
stał z lśniącym, złotym pucharem,
we dwoje pozowali do zdjęcia,
które później wylądowało w artykule w internecie.

Nie wiedziała. Nie miałam jej tego za złe.
Mrugała, słysząc moje pytania:
„Czy jest momentami dziwny?
Wytwarza specyficzną aurę?”
Później, bardziej dosadnie, jednej nocy, kiedy
oglądaliśmy coś na Netfliksie na jej kanapie,
na wpół senna:
„Czy wydaje ci się wilkiem?”
– Nie, Alicia. Nie. Alicia, co, do kurwy.

Po tym stałam się dla niej nieznajoma, moja skóra
stała się przezroczysta, nie licząc kawałka
szyi, gdzie pozwoliłam Johnowi Pogrundowi
zostawić soczystą malinkę.

Widziała to. Koniec końców tylko to.
Dziewczyna, którą znała od drugiej klasy,

zniknęła i Sarah nawet nie starała się rozejrzeć,
dokąd poszła.

Piasek i piasek.
Koniec czasu.
Czas zawsze uciekał.

Przemowa Sarah

Pewnego tygodnia błagała mnie, żebym poszła z nią do kościoła,
mimo że kościół nigdy nie był moją broszką. Ja wychodziłam
nocami i wracałam do domu nad ranem, podczas gdy ona
zakładała wielkanocne sukienki i rajstopy.

„Spokojnie, możesz pożyczyć jedną z moich”,
gdy wymawiałam się dzinsami,
i może powinnam była wyczuć pułapkę,
ale włożyłam sukienkę, włożyłam błyszczące buciki

i usiadłam w sekcji młodzieżowej z Sarah w dniu,
kiedy wszyscy wygłaszali przygotowane mowy
na wybrany temat.

Nie pamiętam wszystkiego, co Sarah powiedziała tamtego dnia...
trzyminutowa mowa to dość sporo do zapamiętania.

Ale pamiętam bardzo dobrze ostatnią część,
i choć ani razu nie spojrzała w moją stronę
podczas przemowy, każde słowo było kierowane
w moją skórę i tam żyje
każda podła sylaba:

*Noszę pierścioneł czystości więc
mój umysł pozostaje nieskazitelny
moje ciało pozostaje nietknięte
moja dusza pozostaje niewinna
i kiedy dziewczęta ulegają ciału
żadne z tych słów ich nie opisuje
i nigdy nie opisze
ponownie.*

To nie jest historia, którą opowiadam.

Niektórzy ludzie lubią mówić o swoim pierwszym razie,
ale nie ja. Mówię to tutaj,
żeby w ogóle gdzieś powiedzieć.

Był to Adam w parku, po tym, jak mnie przekonał,
bym pozwoliła odwiedzić się do domu.

Poszłam do Krogera, żeby kupić lukrecję
do kina na sobotę.

Szłam przez parking, kiedy podjechał,
wciąż w stroju z pracy. Wciąż miał plakietkę z imieniem.
Nie wiem, co to był za samochód.
Taki, który jedzie okrężną drogą.
Powiedział, że chce mi pokazać swoją ulubioną
część parku blisko mojego domu.
Byłam tam wcześniej. Chodziłam tam
od małego, siedziałam
na trybunach z Sarah, patrzyłyśmy,
jak jej bracia grają w T-ball.

Przeprowadził mnie przez lasek
i wziął ze sobą koc,
jeśli mam być szczerą, to dokładnie wiedziałam,
czego chciał, i nigdy niczego
nie zdradziłam Sarah, bo wiedziałam,
co by powiedziała, nawet jeśli tylko w myślach:

„Wiedziałaś, co chciał zrobić,
więc dlaczego poszłaś?
Szłaś obok niego jak
owieczka na rzeź”.

Jak mam powiedzieć, że wiedziałam, ale chciałam
się mylić.

Jak mam powiedzieć, że wiedziałam,
wiedziałam, że to w jakiś sposób
nieuniknione.

Jak mam powiedzieć, że owieczka

nie wie nic o rzezi, póki jej uszu
nie wypełnią krzyki.

Ale ja nawet nie krzyczałam.
To wydawało się absurdalne.
Bałam się, że ktoś na boisku do T-ballu
pomyśli, że umieram, nawet
jeśli jakaś część mnie
umierała.

Matka myśli, że przefarbowatałam włosy na czerwono dla uwagi...

Jak jej wytłumaczyć, że jednocześnie

myli się
i
ma rację.

Równy z wczorajszym wieczorem
moje włosy przybrały kolor cegły,
na chwilę zanim przebiję
witrażowe
okno.

Moje włosy są koloru wozu strażackiego
jadącego przez płonący budynek.

Moje włosy są koloru trującej żaby:
pokolenia śmierci adaptujące się
do tego konkretnego koloru trucizny.

Nazywa się to ubarwieniem ostrzegawczym –
uczyliśmy się o tym na biologii.
To informacja od zwierzęcia
dla drapieżnika, że nie warto
przypuszczać ataku.

Jaskrawoczerwone i pomarańczowe,
barwy bólu,
PRZYPRAWIĘ CIĘ O MDŁOŚCI

ZABIJĘ CIĘ OD ŚRODKA

UWAGA!
MOŻE WYGLĄDAM JAK OFIARA
ALE ZAKOŃCZĘ
TWÓJ
ŻYWOT

Matka mówi, że chcę uwagi,
i może ma rację.
Matka mówi, że to tylko komunikat,
i może ma rację.

Ale w mojej głowie to nie jest
„proszę”...
a raczej
„nie”

i dzięki temu właśnie wiem, że mężczyźni
nie są tak naprawdę wilkami,
bo może
wilk
by posłuchał.

Jeszcze jedna uwaga o dziewczynach, które robią rzeczy dla uwagi

To ulubiony sposób ludzi na dyskredytowanie dziewcząt
jak ja
lub dziewcząt jak
każda:

„Robi to dla uwagi”.

Czy mówią o
depresji
albo tatuażach
albo głośnym śmiechu
albo seksie
albo gniewie

Jeśli dziewczyny dotyczy
którakolwiek z tych rzeczy,
„robi to dla uwagi”

i muszę zapytać

od kiedy to złe

i kiedy wszyscy zapomnieli,
że ludzie są jak
kwiaty...
że potrzebujemy
wody i światła,
by rosnąć?

PONIEDZIAŁEK, 24 WRZEŚNIA

Moje życie zostawia mnie w tyle, tak samo jak autobus.

Już dostajemy oceny, a ja mam na to wyjebane,
zupełnie.

Moje wyjebanie to pusta komora klepsydry:
nie ma, przeminęło
jak piasek.

Jednak gdy pani Gladstone prosi, żebym została po ostatniej lekcji,
a w jej
miodowych oczach
światło odbija się smutno,
to myślę, że tak mogłaby wyglądać moja matka,
gdyby kiedykolwiek spojrzała na moje wyniki.

Kiedy ktoś, kto cię nienawidzi, mówi ci,
że jesteś w tyle,
twoje serce nagle zamienia się w tarczę,
by odbić pociski tych słów.
Kiedy ktoś, kto cię kocha, mówi ci,
że jesteś w tyle,
tarcza –
twoje całe życie –
zamienia się w papier.

Pani Gladstone mówi do mnie,
jakby mnie kochała, ale kiedy pyta:
„Czy coś się dzieje”,
nie mogę jej powiedzieć, bo za nią
na półce jest zdjęcie jej
i Pułkownika, trzymają się za ręce...
Dzień sportu, twarze mają w barwach szkoły,
uśmiechają się. Mówię jej, że „nic”

i że muszę złapać autobus, zanim
on też zostawi mnie w tyle.

Biegnę korytarzem –
dzwonek zadzwonił i nikt nie może kazać mi
się zatrzymać, więc pędzę i pędzę, a jeśli moje wewnętrzne dziecko
żyje, wyobraża sobie, że jest koniem na derbach
i że inne rasowe konie nie sięgają mu do pięt.

Tak czy siak, miejski autobus mnie zostawia, biegnięcie
dalej byłoby głupie, więc w końcu się zatrzymuję,
mój uniform Meat Palace zwisa mi z plecaka,
jakby też chciał uciec
od tego dnia,
tego życia.

Trener Tinsley idzie w stronę boiska
z drużyną biegaczy – jest nowy
w tym roku – i macha do mnie podkładką,
krzyczy:
– Chodź się rozgrzać. Dałabyś popalić dziewczynom z Mason-Dixon. – A ja
szepczę:
„Pierdol się”,
pod nosem,
ale chociaż raz cieszę się, że ucho adresata tego nie słyszy,
bo uśmiech w jego oczach jest szczery,
nawet jeśli jego propozycja nie.

Ludzie, którzy znają cię teraz, vs. ludzie, które znali cię wtedy

Trener Tinsley jest nowy w tym roku i nie wie,
że kiedyś latałam.
Trenerka Young przeszła na emeryturę i cieszy mnie to,
bo inaczej wystawałaby pod moją szafką i pytała, czemu, do diabła,
w tym roku nie biegam. Chyba nie umiałabym jej powiedzieć.

Chyba nie umiałabym jej powiedzieć o szortach
ciśniętych w kąt szafki
jak zwłoki.

Tinsley wydaje się miły, ale nie wie,
że dziewczyna, którą widzi, jak łapie autobus,
ma pod koszulką dwa zakrwawione kikuty
w miejscu skrzydeł
i kiedy żartuje o bieganiu,

te kikuty lekko mrowią, kończyny fantomowe.

Nie wie, że mówi do ducha,
że kiedy żartuje o bieganiu,
wciera sól w ranę,
której nie widzi.

Czasem mijam ludzi, z którymi biegałam –
nigdy nie byliśmy przyjaciółmi; czwartoklasiści, którzy byli mi bliscy,
skończyli szkołę – ale wiem, że mnie poznają:

Jacob Wheeler

Tierra Pryor

Tabitha Renfro, oczy jak diamenty,
ostre i twarde.

W jej głowie
to, kim jestem teraz,
nie łączy się
z dziewczyną, z którą biegała 4 x 400,
ale przyjrzenie się
oznaczałoby
właśnie to: podejście bliżej,
a ona się boi,
że to, czym jestem,
jest zaraźliwe.

Myśli o Diable przed snem

Nigdy nie czytałam Biblii; kiedy Sarah
stała się świętoszką, ze mnie też chciała taką zrobić,
ale po jej przemowie jak bym mogła?

Może powinnam ją przeczytać, żeby spojrzeć na wszystko
z innej perspektywy.

Czasem, kiedy staram się wyrzucić z głowy
wszystko, co mnie zraniło,
mówię do siebie:
– To nic takiego.

Nauczyciel w twojej szkole jest starym
zbożem.
I co z tego, jeśli _____
i _____,
i _____.

Dzieją się gorsze rzeczy:
kula ziemską się nagrzewa
Kalifornia płonie
ludzie są mordowani
dzieci znikają.

Ale jeśli zgodzę się w czymkolwiek z Sarah,
to w tym, że Diabeł może być wokół nas,
że może Zło ma poważniejsze zamiary,
jak esej semestralny na historię,
ale ma Ono też drobne
sprawy, które załatwia w ciągu dnia:

praca domowa i bezproduktywne zajęcia,
i projekty z szycia, i może
Pułkownik jest tylko poboczną zajawką.

PS Diabeł

Dzięki przemowie Sarah wiem, co jej Biblia mówi o pożądaniu,
ale nawet bez tej Księgi dowiedziałam się, że są cząstki mnie
zrodzone w ciemności.

Wbrew samej sobie myślę o tym, co tamtego dnia powiedziała Sarah
pod witrażem: „niewinna”. Równanie wydaje się takie proste...

jeśli jesteś gotowa na dotyk, jesteś też gotowa na winę,
i czasem ciężko mi się w tym połapać, ale w najsmutniejszych
chwilach wszystko wskakuje na swoje miejsce:

ciekawaska cząstka mnie zrodzona w ciemności, cząstka,
która poczuła ciepło
w piątej klasie,
kiedy głowa Samantha Westward opadła na moje ramię, gdy
zasnęła w autobusie;

cząstka mnie, która czuła się gładka i lśniąca, kiedy Johnny Trejo
wziął mnie na barana w basenie i kręcił mną, póki
nie zaczęłam krzyczeć w słońcu.

Istnienie tych cząstek oznaczało, że byłam gotowa na dotyk, i dlatego
muszę zaakceptować winę.
Otwarcie drzwi odrobinę, na kilka centymetrów, dla Samantha,
dla Johnny'ego, dla dziewczyny,
którą pocałowałam na kolonii...
wystarczyło, żeby Adam też się prześlizgnął.

Ale to już nie ma znaczenia. Wszystko, co lśniące i ciepłe,
zniknęło i chyba wiem,
co Biblia mówi i o pożądaniu, i cieie, ale co, jeśli nie ma już
pożądania...

tylko ciało,
metodyczne ciało?

Na który poziom
piekła
mnie to
skazuje
i czy będzie to
dłużej
niż
teraz?

PPS Ciało

Latem wgramoliłam się na tylne siedzenie
toyoty Raya Rangelanda,
kiedy zaparkował przy rzece.

Wydawał się zaskoczony, kiedy zdjęłam stanik,
ale nie bardziej niż ja, kiedy zapytał:
„Skąd ten pośpiech?”.

Siedzieliśmy tam tak długo, że zebrała się rosa,
na trawie
i na masce samochodu,
wszystko się mieniło.

Zapytał mnie, kiedy czuję się najbardziej wolna,
może dlatego, że tak długo siedzieliśmy w ciszy,
ale powiedziałam:
„Kiedy biegam”.

Rozmawialiśmy o zapachu trawy
i o Paramore,
i o tym, że nasze matki nie potrafią gotować,

a kiedy wreszcie pocałował mnie w szyję,
poczułam rosę na własnej skórze,
wszędzie. Pod powiekami.

Po tym pisał do mnie przez jakiś miesiąc,
zanim się poddał.
Tamtej nocy przy rzece po raz pierwszy
zdarzyło się „to”;
czułam się obecna w swoim ciele
przez więcej niż trzy minuty

i Ray mógł zrozumieć,
że bieganie jest jak wolność,

ale chyba nie potrafił pojąć,
że ciało, które noszę, jest dzikie...

że okazywanie mu dobra oddala je bardziej
w las, z iskrą w oczach,

że ono już nie rozumie delikatności,
gdy wszystko, czego dotyka, zamienia się w kamień.

ŚRODA, 26 WRZEŚNIA

Jestem cicho.

Moja babcia zawsze mawiała, że czekającemu
czas się dłuży,
ale mnie obserwuje wiele par oczu, a czas
ciągle
pędzi.
Pierwszy był poniedziałek
z panią Fisher.

Jack Driscoll
siedział za mną, zbliżył się na tyle,
żebym czuła jego oddech na karku.
Szepnął coś, czego nie dosłyszałam, ale
nie musiałam znać słów, żeby pojąć ich kształt.

– Zamknij się – odszepnęłam
i wtedy pojawiło się spojrzenie pani Fisher,
powiększone przez jej okulary,
powiększone przez jej pogardę.
Zawsze każe mi włożyć sweter.

W poniedziałek już miałam na sobie sweter,
ale istniałam i moje usta były otwarte,
lufa jej wzroku była
wycelowana w moją pierś.

„Bądź cicho”, powiedziała,
a ja na to:
„Jestem”.
Powtórzyła wtedy:
„Bądź cicho”,
jakby nawet mój protest był obrazą,

więc ponownie powiedziałam:

„Jestem”.

Na co odparła:

„Więc czemu wciąż cię słyszę”.

A ja na to:

„Może dlatego, że mnie słuchasz,
ty pierdolona suko”.

Chloe Wallis obok mnie wzięła gwałtowny oddech,
był to jedyny odgłos, aż
zaczęło trzeszczeć walkie-talkie –
pani Fisher wezwała ochronę:
– Zaprowadźcie Alicję do kozy.

Gniew jest jak analogia „kura czy jajko”

Nigdy się tak nie czułam:
gniew kotłujący się we mnie,
czerwona ręka rozpychająca
moje żebra i kierująca się do
piersi, rozpościerając się jak słońce.

Nigdy się na nic
nie denerwowałam.

Może nie miałam prawdziwego powodu
do gniewu.

Nie wiem, jak pielęgnować ten ogród
pełen czerwonych kwiatów.

Wcześniej poszłabym pobiegać. Teraz
to, co robię, żeby się uspokoić, to zwyczajnie
obcej mi osoby:

jazda autobusem
granie w karty na telefonie: poker, piki, Razz
zapamiętywanie układu ulic
puszczanie muzyki tak głośno, że boli mnie głowa,

i nigdy nie są to piosenki, które lubię.

Wszystko, byleby uciec od mojej głowy, ciała.
Wszystko, by być gdzieś
kimś
innym.

W drodze do kozy mijam wspomnienia:

Szafka należąca wcześniej do Sarah,
gdzie stałyśmy, kiedy Jamie Waller
zaprosił ją na bal.

Schody, gdzie paliła,
kiedy ja stałam na czatach.

Drzwi do auli,
gdzie śpiewałyśmy piosenkę Taylor Swift
w pierwszej klasie, zanim rzuciła wszystko
dla chóru.

Drzwi do stołówki, gdzie wskazała
na Blake Felipe i inne złote dziewczyny
i powiedziała: „To powinno być nasze towarzystwo”.

Stoję przy szafce na tyle długo,
by przypomnieć sobie cytat z Eleanor Roosevelt,
który Sarah przypięła w środku:

*Wiele osób przyjdzie i odejdzie
z twojego życia, ale tylko prawdziwi przyjaciele
zostawią ślady w twoim sercu[1]
i nie mogę powstrzymać śmiechu,
bo „ślady” sprawiają, że brzmi to
jak nawiązanie do miejsca zbrodni –
i całe moje życie zdaje się
owinięte tą żółtą taśmą.*

Kiedy pokonuję resztę drogi do kozy,
zastanawiam się, czy ten cytat wisi wciąż w szafce Sarah

w jej nowej świętej szkole, czy patrzy czasem
na te słowa i myśli o mnie.

Oczywiście, że nie,
bo duch nie
zostawia śladów.

Zawieszenie w szkole to raj.

Pani Fisher wysłała mnie tu po raz pierwszy.
Szereg ławek zwróconych w stronę
podrapanych beżowych ścian.
Bez okien. Jedne drzwi.
Biuurko pana Westa znajduje się przy wejściu
jak stanowisko strażnika.

Zajęłam miejsce pośród innych osób, które
nie potrafiły zamknąć buzi
nie potrafiły okiełznać pięści
nie potrafiły powstrzymać się
przed staniem się kształtem, który nie pasuje
do klasy stworzonej do podporządkowania się.

Nie było tak źle. Pan West cały dzień
puszczał starą muzykę, przysypiał,
wymagał tylko ciszy.
Czasem wyciągałam po kryjomu telefon,
by wyszukać nazwiska piosenkarzy:
Percy Sledge,
Tammi Terrell.

Po mojej czwartej wizycie w kozie
nauczyłam się paru piosenek
na pamięć i wtedy poznałam
Deję, gdy obie nuciłyśmy
When a Man Loves a Woman.
Pani McAllister wysłała Deję do kozy
za doczepiane włosy, które naruszały
szkolne przepisy. Różowe pasmo
z przodu głowy.

„Uczniowie muszą mieć naturalny kolor włosów”,
przedrzeźniała ją Deja. „Chyba nie widzą
ciebie”.

„Kłóciłabym się, że czerwony jest naturalny”, odszepnęłam.

Spojrzała na moje włosy w kolorze trucizny.

„Dla wozu strażackiego”, odpowiedziała; śmiałyśmy się
na tyle cicho, by pan West
się nie zbudził. To miała być
kara,
ale czułam się bardziej, jakbym odpłynęła od wraku
i znalazła przystań.
Bez spojrzeń, bez pytań
i przede wszystkim
bez Pułkownika.

Nazywam go Pułkownikiem, bo

każdy tak go nazywa.

Kiedy zaczęłam chodzić do Marshalla i byłam
jak przestraszony szczeniaczek,
nie miałam pojęcia o halloweenowej tradycji:
wszyscy nauczyciele przebierali się
za postać, którą wybierała im ich klasa.

Dziesięć lat temu,
może wcześniej,
uczeń powiedział mi, że wygląda jak
pułkownik Sanders:
białe włosy,
białe wąsy,
błysk w oku za okularami.

Jego włosy są białe od dawna.
Chyba.

Co roku uczniowie głosują tak samo;

to już tradycja.

Stają w kolejce i wrzucają głosy dwa tygodnie
przed Halloween, wszyscy piszą
PUŁKOWNIK
roześmianym pismem.

Ja też.
Aż do tego roku.
W tym roku, kiedy dostaję swoją kartę,
piszę
WILK
i wrzucam ją do koszyka.

Wiem, że nie zostanie uznana.
Zostanie rozważona i odrzucona.
Nigdy jej nie zobaczy.

Taki rodzaj działania nie liczy się,
ale nie wiem, jaki się liczy.

Matce brakuje biżuterii i obwinia mnie.

Obie wiemy, że jestem kozłem ofiarnym. Pozwalam jej
na ostrożne pytania, typowa szarada.

Pyta mnie, żeby mieć satysfakcję, że kogoś
spytała.
Drzwi do pokoju brata są zamknięte. Jest w domu
i go nie ma.

Chodzi do innej szkoły, takiej z programem ROTC i STEM[2].
Lubił ROTC, póki nie kazali mu ściąć włosów.
Lubił STEM, póki nie musiał myśleć.
Ma nowych przyjaciół z długimi włosami.
Ma nowych przyjaciół, którzy nie myślą.

Czasem przychodzą i siedzą w piwnicy,
mojego taty nie ma, a mama jest dorosła,
więc musi udawać, że nie

boi się nastolatków.

Ale wszyscy oni pachną metalem i nigdy nie mówią „dzień dobry”, mój brat im nie każe,
a różne rzeczy znikają.

Jeden z nich, Justin, jest wąski i blady,
zawsze pachnie ziołem i kotami.
Jest pierwszą osobą, którą słyszałam, jak wypowiada
słowo na „M”, zupełnie nonszalancko, podczas
gry w bilard na stole, którego matka
już nie dotyka.

Spoglądam na mojego brata, zaniepokojona,
i gdzieś w nim dostrzegam obraz tego,
jak nas wychowano, zamkniętych w bagażniku,
który drga na dźwięk
nonszalanckiego słowa na „M”, jak zwłoki próbujące wstać.

Justin trafia kolejną połówkę, a uśmiech
mojego brata jest jak żaglówka z dziurą w kadłubie, mijająca ostrożnie
unoszące się na wodzie zwłoki. Obawiam się Justina w naszym domu,
ale chyba brat bardziej obawia się,
że Justin wyjdzie.

Wiadomość od przypadkowego faceta o 21.00

On: co robisz

Alicia: nic

On: a co chciałabyś robić

Alicia: cokolwiek

On: będę za 20?

Alicia: ok

Seks jest i nie jest jak ten w filmach.

Dowiedziałam się, że są różne wersje
seksu.

Jest wersja, w której się całujesz, i wersja,
w której tego nie robisz.

Jest wersja, w której zdejmujesz skarpetki, i wersja,
w której tego nie robisz.

Jest wersja, o której możesz mówić ludziom, i wersja,
o której nie możesz.

Zawsze, kiedy uprawiam seks, to jest to ta wersja z „nie”.
Wersja z „nie możesz”.

Nie wiem, kiedy nastąpiła zmiana.
Musiało się to stać, to przekroczenie granicy;
musiała być cienka,
może przerwana momentami, gdy dziewczyny
mogą zmienić pas raz,
a potem drugi,
w zależności,
z kim
i kiedy
się pieprzą
lub kim
i czym są.

W filmach są dwa rodzaje kobiet:

Te, które uprawiają seks i którym ludzie nadal patrzą w oczy,
i te, które uprawiają seks i są dla ludzi niewidzialne.

W filmach kiedy kobiety uprawiają seks, często krzyczą.
Gdy miałam czternaście lat, zdążyłam obejrzeć wystarczająco dużo porno,
żeby wiedzieć,
że to scenariusz,
według którego mamy grać.

Latem uprawiałam seks z
Louisem Knoppem i powiedział, że jestem
za cicha. Wydawał się
chłopakiem, który ogląda

dużo porno. Byłam dla niego
niewidzialna.

W filmach kamera nie zagląda
do głowy kobiety.
Nie wie się, czy w środku nie krzyczy
z innego powodu.

Szczerze mówiąc, nie liczę Adama. Liczę tylko Renée.

Pojechaliśmy na kolonię, kiedy miałam dwanaście lat.

Dzieliłyśmy domek z innymi pięcioma dziewczynami, a gdy blask księżycy
wkradał się przez szczeliny w dachu,

Renée zakradała mi się do łóżka i stała na czworakach
godzinami, z twarzą centymetry od mojej, szepcząc

mi żarty we włosy, a mój śmiech skrywała zielona pościel,
którą wzięłam z domu. W noc przed tym, jak nasi rodzice

mieli uratować nas przed komarami i poparzeniem słonecznym,
wślizgnęła się w obecności naszego ostatniego wspólnego
księżycy i pocałowała mnie.

Wciąż pamiętam, że pachniała jak paproć
i coś, czego nie potrafiłam zidentyfikować, coś, co pachniało jak
dom.

Czasem widzę jakąś osobę i całe życie z nią rozgrywa się w mojej głowie:

Pierwsza randka
Pierwszy film
Pierwszy deser
Pierwszy pocałunek
Pierwsza kłótnia
Pierwsza zazdrość

Czasem widzę nieznanego i wyobrażam sobie,
jak by to było skraść jego serce

i mieć przy swoim, chronić je
jak moje własne. Czasem spotykam się spojrzeniem
z nieznanym, nie kiedy gram
w Grę, ale przypadkiem,
w zatłoczonym sklepie
lub czasem w autobusie,

i zastanawiam się, czy przez chwilę
w jego głowie
jesteśmy po ślubie.

Mój cały umysł to hipotezy:
co, jeśli stałoby się [to]
co, jeśli [tamto] by się nie stało

Czasem czekam na mamę
w samochodzie przed bankiem
i po drugiej stronie parkingu
widzę swoją bratnią duszę.

Czasem to chłopak.
Ale prawie zawsze to dziewczyna.

NIEDZIELA, 30 WRZEŚNIA

Brat udaje, że mu nie zależy.

Gdy już się zdarzy, że jesteśmy w tym samym pomieszczeniu w tym samym czasie,
nie ma nikogo oprócz nas,
próbuję go zagadać, kiedy zajada się pizzowymi bułeczkami.

„Jak szkoła, David?
Jacyś nauczyciele, których lubisz
Jakieś dziewczyny
Jacyś chłopcy”, dopowiem szeptem.

Czuję się jak trzeci rodzic
lub daleka ciocia,
zadaję banalne pytania,
żeby wymusić jakąkolwiek odpowiedź
poza wzruszeniem ramion.

Wzrok skupia tylko
na bułeczkach.

Obserwuję go w kuchni,
w słabym świetle trzech
żarówek, bo reszta się przepaliła i nikt ich nie wymienił.
Patrzę na jego trądzik,
zaczątki brody,
wgłębienia pod oczami.

Zawsze był chudy, ale teraz
wygląda jak otwarta koperta:
ostre końce i czegoś w środku
brakuje, może czegoś ważnego –
nie rachunku, ale certyfikatu, powiadomienia,

że zadziało się coś ważnego
i nie dotarłam do tego, zanim
trafiło do niszczarki.

Sarah: część 1 z (?)

Myślę o tym, że gdyby to się nie zdarzyło,
nadal mogłybyśmy być przyjaciółkami.

Myślę o tym, że gdyby to się nie zdarzyło,
siedziałabym w szkolnym autobusie obok niej.

Zamiast tu, w autobusie numer dwadzieścia dwa, powstrzymując sen,
żeby nie przegapić przystanku.

Myślę o tym, że gdyby to się nie zdarzyło,
mogłabym do niej napisać i powiedzieć o Davidzie

O moich rodzicach
O Pułkowniku
O Pułkowniku
O Pułkowniku

Ale to niemożliwe, bo Pułkownik
jest w miejscu, gdzie się to wszystko zaczęło. (W pewnym sensie).

Sarah: część 2 z (?)

Wyświetlono pięć miesięcy temu.
Sarah nie odezwała się do mnie ani nawet
nie odpowiedziała na wiadomość od maja.
Zostawiła ranę
po naszej przyjaźni, by się jątrzyła
przez całe lato.

Czasem, kiedy wracam do siebie z
domu chłopaka lub nawet
kiedy chłopak rozpina zamek w moich spodniach,
słyszę głos Sarah
blisko mego ucha, jakby też była w łóżku

na kanapie
na tylnym siedzeniu
ze mną:

– Nawet go nie lubisz.
Jeśli ci się nie podoba, czemu
to robisz?

I nawet w mojej głowie
nie znajduję innej odpowiedzi poza:
– Przynajmniej mam kontrolę.

Wiem, że jeśli powiedziałabym to na głos,
niewidzialny głos Sarah odparłby:
– Kontrolę? To pograj na Xboksie.
Grywałyśmy w *Halo*,
ale tak jak biżuteria mojej matki
Xbox jest kolejną
zagubioną rzeczą,
jak mój tata, mój brat,
mój uśmiech.

Sarah: część 3 z 3

Znam Sarah od drugiej klasy i nigdy jej nie powiedziałam,
że lubię dziewczyny.

W czwartej klasie znałam dziewczynę o imieniu Frankie,
która zawsze wspinała się na drzewa
i była pierwszą osobą, dla której wycięłam
walentynkę z papieru, zamiast wykorzystać
te obrazkowe z Targetu.

Nie napisałam na niej swojego imienia – już wtedy wiedziałam,
że są cząstki mnie,
których światło nie powinno
uwidocznić.

Celebryci ogłaszają, że są homo

Jest to trudne, nawet kiedy ma się miliony dolarów,
które chronią przed ciężarem ludzkich spojrzeń.

Nawet nie wiem, czy nazwałabym siebie lesbijką.
Nie wiem nic poza tym,
że istnieje lista wyzwisk, których ludzie
wobec mnie używają,
i jak na razie
„lesba” nie jest jednym z nich.

WTOREK, 2 PAŹDZIERNIKA

Wszystko, czego się uczymy, ma mieć znaczenie

Ale z każdą lekcją, którą przesiaduję,
próbując skupić się na tablicy, a nie
na wnętrzu swojej głowy,

mam wrażenie, że to wszystko to mapa do krainy, która nie istnieje.

Pani Fisher stara się nam pokazać kształt liczb
i że wzory są jak świat,
ale mój świat wygląda inaczej niż suche
podręcznikowe przykłady.

Pan Hudson wyklada historię, ale na większości zajęć
kończy na pogadance o swoim rozwodzie.
Mówi nam, żebyśmy szli na prawo, żeby nie dać się
przerobić podczas procesu.

Pan Mattson uczy fizyki i biorąc pod uwagę wszystko,
na tym mogę się skupić najbardziej,
póki nie poruszy grawitacji; wtedy staję się nader
świadoma ziemi, która przyciąga mnie do siebie,
w dół.

Tylko lekcje pani Gladstone są jak schronienie,
bo przynajmniej światy w zadawanych przez nią lekturach
przypominają ten mój:

prawdziwy i nieprawdziwy.

Ludzie w bólu
opowiadający
swoją historię.

Dotoczyła nowa dziewczyna, która lekceważy mundurek

w subtelny sposób. Szorty rowerowe pod spódniczką,
czarny krawat zamiast granatowego.

Ma kolczyk w nosie

w prawym nozdrzu, główka
od szpilki. I tak każdego
dnia, jak mundurek,
który sama sobie narzuciła.

Porusza się po szkole,
jakby była pod wodą, wolno
i dostojnie. Kiedy mijam mnie

w korytarzu, prawie
porywa mnie
prąd.

Działające drive-thru nie jest takie złe,

zwłaszcza kiedy jest się na zmianie z kimś,
kto nienawidzi ludzi tak jak ja.

Mariah nauczyła mnie słowa „mizantrop”;
podczas gdy ja nabyłam nienawiść względem ludzi,
Mariah mówi, że taka się urodziła. Ma
wyjątkowy powód, żeby nienawidzić każdego klienta:
„Jej głos brzmi jak tłumik samochodowy”.
„Wygląda, jakby bił swoje dzieci”.
„Zaczął zamówienie od «daj mi...»”.

Czasem oszczędza ludzi z manierami, ale i tak ich
nienawidzi.

Zaczęło mi się to udzielać; mamy
zawody, która z nas przewidzi, jak brzydki
będzie klient, na podstawie brzmienia
ich głodnych głosów bijących z głośnika.

Okrucieństwo jest jak aloes na poparzenie.
Po zdobyciu piątego punktu w tej grze, przewidziawszy trądzik
i wadę zgryzu, słyszę w głowie
głos mojej babci: „Rób taką minę,
a ci tak zostanie”.

Zastanawiam się, czy z okrucieństwem jest tak samo:
zwyczaj jak każdy inny, mięsień
używany zbyt często, który nabiera wciąż
siły. Ale nie mogę się

Powstrzymać.
Nie póki nie rozpoznaję głosu dobiegającego
z głośnika i zbywam
przewidywania Mariah.

Podjeżdża samochód.

Deja z kozy, pasmo w jej włosach jest teraz
niebieskie. Prowadzi jej matka, Deja
nachyla się, żeby zapłacić.

Poznaje mnie, jej twarz się rozświecła, a uśmiech
jej matki jest jak drzwi do ogrodu
wypełnionego kwiatami. Daję im darmowe
milkshake'i, a Deja daje mi
swój numer.

„Ale mizantropka”, rzuca Mariah,
ale nawet ona się uśmiecha,
i pozwalamy mięśniowi odpocząć
do końca mojej zmiany.

Wiersze są jak bielizna.

Czasem chcesz, by ludzie je widzieli.
Czasem są niewygodne.
Czasem są nieczyste, czasem
pełne krwi.

Czasem wystają ci z torby,
wypadają ci i podnosi je ktoś, kto nie
powinien, i wtedy ten ktoś chce przeprowadzić z tobą rozmowę
o twojej bieliźnie, rozmowę, na którą nie jesteś gotowa.

Pani Gladstone widziała moje wiersze, nie moją bieliznę.
Powiedziała, że jeśli będę chciała, żeby ktoś je przeczytał,
jest chętna na więcej.

Piszę tylko wtedy, kiedy muszę
zrobić coś innego.
Na lekcjach.
W pracy.
W domu, zamiast pracy domowej.
Na serwetkach, na paragonach, nawet nie w zeszycie.

Pani Gladstone raczej nie będzie
miała ochoty czytać o rzeczach,
o których piszę.

Nie wiem, o czym są wiersze innych ludzi.
Szekspir nie pisał o mężczyźnie w autobusie,
który wyciągnął na wierzch swój interes i machał nim piętnaście centymetrów
przed twoją twarzą.
Robert Frost pisał o niewzruszonym śniegu, nie
o zapachu lateksu i szatni.
Nie o tym, jak przypadkowi mężczyźni wołają za tobą, od kiedy pofarbowałeś
włosy:
„RUDA!”, na ulicy.
Ale wolisz być Rudą niż Alicią.

To nie zawsze mężczyźni.

Jest taka dziewczyna o imieniu Lisa, która nie
pamięta mojego imienia, ale zawsze chce
mnie przytulać. Trochę jak w podstawówce,

gdzie każdy chce przytulać każdego –
przez kłębiącą się energię i hormony
człowiek staje się dotykalski i dziwny.

Lisa jest dotykalska i dziwna. Zawsze
nazywa mnie nie tym imieniem, zawsze chce się przytulać
w korytarzach między lekcjami,
zawsze ściska mnie ciut za mocno.

W tym, jak zaciska rękę za moimi plecami, jest
jakaś pilność, nieokrzesianie,
przez to wydaje mi się,
że może być wilkiem
albo została przez jednego ugryziona.

Czasami czuję się jak narcyz,

gdy myślę, że ludzie mnie obserwują,
ale kiedy z mojej szafki wystają
kawałki kartek, wiem, że
nie zmyślam tak zupełnie.

Wyrzucam je bez czytania.
Sam papier sprawia, że czuję się osaczona.
Nie potrzebuję więcej powodów,
jeśli samo chodzenie pewnymi korytarzami wystarcza,
by moje serce mocniej waliło.

Z tyłu głowy tłucze się dojrzały głos,

cichy i ostrożny:
„Mogłabyś powiedzieć pani Gladstone o tych liścikach.
Mogłabyś powiedzieć jej, jak się czujesz

jak królik
w pogoni
jak statek
pełen dziur
Może karteczki w twojej szafce
byłyby okruszkami chleba,
za którymi można by dojść do centrum
twojego serca, gdzie chowają się prawdziwe
problemy”.

Hej, dojrzały głosie,
pewnie miło jest myśleć,
że wszystko jest takie proste,

myśleć, że wszystko da się tak ładnie
rozdzielić,

myśleć, że pociągnięcie jednej nitki
nie popruje całego swetra.

Może i nie wiem wszystkiego, ale
wiem wystarczająco, żeby mieć pewność,
że każdy sekret w moim życiu
wypływa z jednego źródła...

Nie wiem, co oznaczają te liściki
ani kto je napisał, ale
wiem, że zapalenie światła
oznacza ujrzanie, co kryje się w ciemności.

Istnieje limit potworów, które da się
udźwignąć, zwłaszcza
kiedy jeden patrzy na ciebie
z lustra.

Czym ja i mój brat byliśmy kiedyś:

Zanim urosły mi piersi, a on urósł w ogóle,
ludzie pytali, czy jesteśmy bliźniakami.
Nie jesteśmy. To,
co czyniło nas identycznymi,
to utrapienia z dzieciństwa:
wielkie zęby, ta sama fryzura,
bo zawsze chciałam
być jak on,
a naszej mamie
nie zależało na rozróżnieniu
swoich dzieci. Kochała
nas tak samo, więc jeśli wyglądaliśmy
tak samo,

było to odbiciem tego, co ma w sercu.

Zaczęła się szkoła i zostaliśmy rozdzieleni,
nitka się poszarpała, przechodząc
przez igłę, jego skrawki
poszły w jedną stronę, a moje
w drugą.

Może tak już jest.

Może oglądam zbyt dużo filmów:

starszy brat wpada,
by ją obronić, albo przynajmniej opiera się
o framugę drzwi jej pokoju,
zdystansowany, ale pełen ciepła.
Mojego brata i mnie łączyło coś
przypominającego bliskość.
Może obecny stan
był obecny już zawsze,
a ja jako dziecko tego
nie widziałam.

„Odkąd Sarah mnie zostawiła”

Brzmi jak rozstające się małżeństwo,
żona pisząca wiersze o swoim mężu
idącym na wojnę. Tak trochę
się czuję, kiedy myślę o Sarah,
nawet jeśli jej wojna jest osobista,
jeśli jest bitwą z grzechem. Chodzi

teraz do wielkiej wymyślnej szkoły katolickiej
i pamiętam, że nawet jako
czwartoklasistka wiedziałam,
że dołączenie do grupy młodzieżowej
w kościele
zmeni sytuację.
Nie wiedziałam tylko jak bardzo...

jak dziewictwo stanie się monetą w jej torebce
jak piekło stanie się kometą w jej dłoni
jak osądzanie stanie się bronią u jej pasa

Odkąd Sarah mnie zostawiła
oznacza „odkąd poszła do tamtej szkoły”.
Odkąd Sarah mnie zostawiła
oznacza „odkąd przestała mi odpisywać”.
Odkąd Sarah mnie zostawiła
oznacza „dzień, w którym zostawiła mnie samą na przystanku”.
Odkąd Sarah mnie zostawiła
to wiele wydarzeń splątanych w jedną ranę, która ma twarz mojej najlepszej
przyjaciółki.

Wilki kochają przystanki autobusowe.

Wyraźnie pamiętam, co miałam na sobie,
kiedy po raz pierwszy jechałam autobusem sama.

Dżinsy z wysokim stanem, koszulka z krótkim rękawem, która ukazywała dwa
centymetry brzucha.

Zawsze myślę o tym,
co miałam na sobie gdy.

Stojąc przy słupie telefonicznym tamtego dnia,
gapiąc się w telefon,
przemieniłam się, zupełnie o tym nie wiedząc.

Dziewczyna w królika, futrzastą istotę
z obnażonym brzuszkiem, idealnym do wtopienia weń kłów.

Oczy stały się zębami. Mężczyźni w samochodach przejeżdżający
bez zasad, bez odpowiedzialności, w połowie udomowieni,

wyjący z okien, HEJ, MAŁA z wyciszonymi
żonami, FAJNE CYCKI w rytm
muzyki ze stereo, CHCESZ SIĘ PIEPRZYĆ, kiedy w aucie jest ich więcej
i się

zabawiają/zachwycają/masturbują
moim zażenowaniem.

Choć na początku nie byłam zażenowana.
Kiedy masz czternaście lat i dopiero dociera do ciebie,
że może ktoś uważa cię za piękną,
można pomylić odgłos wycia
z miłosną pieśnią.

To nigdy nie jest miłosna pieśń.

Myślałam, że otrzymuję komplementy
na tym przystanku. Myślałam, że chodzi o mnie,
ale
chodzi o nich:
że coś w samotnej dziewczynie
na przystanku sprawia, że wysuwają się im kły
i zbierająca im się w ustach ślina powoduje, że wypluwają
te słowa w przestrzeń.

To było dwa lata temu.
Teraz jestem do tego przyzwyczajona.
Kiedy opowiedziałam tę historię Sarah,
skwitowała: „Miałaś czternaście lat,
dlaczego pokazywałaś brzuch,
idąc sama?”.

Gra, w którą gram i której nigdy nie przegrywam/wygrywam.

Czasem spędzam przerwę w Taco Bell
po drugiej stronie ulicy. Dostajemy darmowe
jedzenie w Meat Palace (kiedy nie ma kierownika.
Więc bardziej bierzemy darmowe jedzenie),
ale w którymś momencie twoje całe życie pachnie
jak wołowina. I czasem zamiast tego znajduję azyl
w zapachu fasoli, kryję się
w innej krainie fast foodu.

Siedzę przy stole w rogu, notuję na serwetce,
a obok mężczyzna siedzi samotnie, kończy

swój lunch. Ma na sobie strój pracowniczy, ale
nie wiem jaki. Może medyczny. Kierowca
karetki. Ratownik. Nie wiem. To nie ma znaczenia.
Widzę go, bo on widzi mnie.

Patrzy na moje nogi pod wysokim stolikiem,
przy którym usiadłam. Spodnie khaki mocno się naciągnęły,
opinają moje rozpląszczone uda,
rozchylone uda.

Nie próbuje ukryć, że na mnie patrzy.
Nasze spojrzenia się spotykają.
Ma pewnie ze dwadzieścia pięć lat.

Gra, w którą gram, nie ma zasad.
Czasem nie wiem, że w nią gram.

Mam szesnaście lat i jestem, jak mawiał Adam, lolitką.
Ta Gra polega na tym, że robię z siebie przynętę. Gapię
się na mężczyznę zbyt starego na gapienie się na mnie
i czekam, aż zauważy, że mam szesnaście lat,
czekam, aż się tym przejmie,
czekam, aż dotrze do niego, że to powinno oznaczać koniec.

Wstaje, żeby wyrzucić śmieci z tacki, a ja zastanawiam się
przelotnie, czy wychodzi. W moim brzuchu wybucha
rozczarowanie

ulga

ale wtedy podchodzi, oczy ma zwężone,
usta wykrzywiają się w uśmiechu, a ja myślę tylko:

„Tu jesteś”.

Pyta o moje imię, a ja je zdradzam.
Pyta, czy tu pracuję. Wskazuję na drugą stronę ulicy.
Droczy się ze mną: coś w stylu „czy lubię mięso”.

Już to słyszałam.

Pytam, ile ma lat, mówi, że dwadzieścia siedem.

Pyta o mój numer.

Nie pyta, ile mam lat.
Kiedy podaję mu swój numer, spogląda mi w oczy i mówi,
że zadzwoni później.

Zastanawiam się, jak długo będę grała w tę Grę: testowanie hartu
mężczyzn,
zastanawianie się, kiedy dorośli będą dorosłymi.
Wychodzi z moim numerem.
Dokańczam swoje tacy.
Robiłam to już tyle razy,
zawsze wygrywam,
wygrywam sobie
zapomnienie.

Nigdy nie próbuję tego z kobietami.
Wiem, że by nie
zadziało.

Czasem to dociera później:

dałam swój numer dwudziestosiedmiolatkowi.
Ta świadomość dzwoni mi w piersi.
Zawsze mam nadzieję, że nie zadzwonią.

„Udowodnij, że się mylę”.
„Udowodnij, że się mylę”.
„Udowodnij, że się mylę”.

Zawsze dzwonią.
Wydaje im się, że znaleźli coś łatwego.
Nie zgadliby, że w głowie płacze mi się myśl: „Ja też”.

Moje życie i szkoła to pokrywające się wszechświaty.

Czasem, kiedy idę korytarzem, z lekcji na lekcję,
czuję się, jakbym była więcej niż Marsjanką.

Mars jest zbyt blisko.

Za murami jestem czymś dziwniejszym niż moi rówieśnicy,

którzy śmieją się i jedzą szkolny lunch,
odrabiają prace domowe i mogą sprawić, by ich usta
mówiły: „Tak, proszę pani”, do nauczycielki, która ich nie nienawidzi.

Moja orbita przecina to miejsce, więc idę.
Moja planeta nie ma słońca, księżycy, nie wiem,
wokół czego krążę. Nie jestem planetą
ani trochę, raczej samotną asteroidą
mknącą przez kosmos.

Ale wtedy pojawia się nowa dziewczyna.
Dowiaduję się, że ma na imię Geneva.

Wciąż nosi się na czarno i
dzisiaj, kiedy mijam ją na korytarzu,
przyglądam się jej, jakbym miała teleskop,
a jej wzrok podnosi się i pada na mnie.
Jej czarne usta wykrzywają się
w cień uśmiechu
i jakby spoza mnie
pojawia się myśl:
„O, tu jest słońce”.

Zazdrość też jest grzechem, myślę,

i prawie,
prawie,
piszę do Sarah: „Zobacz,
wiem, co zmienia duszę
w zgniłe jabłko”,
ale jeśli moja dusza jest jabłkiem, Sarah
już je skazała na rów
lub może na pysk martwej świni.
Jest w szkole dziewczyna, której zazdroścę – wielu
z nich zazdroścę, tak szczerze mówiąc: łatwości,
z jaką poruszają się przez życie, tego, że
korytarze są dla nich kolejnym czerwonym dywanem.

Jednak jeśli zazdrość jest jabłkiem
(ciągnąc owocową przenośnię),

Blake jest ogryzkiem.

Ma czerwone włosy
– naturalnie czerwone, nie jak moje –
nie koloru trucizny,
ale koloru nowych lśniących centówek
na dnie studni.
Jest życzeniem w ludzkiej postaci.

Blake jest czwartoklasistką i gra w hokeja na trawie.
Blake jest odpowiednio pomalowana.
Blake ma tego samego chłopaka
od pierwszej klasy, co jest czymś w rodzaju
symbolu jej czystości,
świadcstwa jej dobroci.

Włosy Blake zawsze się poruszają, a jej uśmiech
zawsze się skrzy; jest cicha, ale nie
za cicha.
Jest zabawna, ale nie przesadnie.

Wygrywa mecze hokeja, ale nigdy się nie popisuje.

Jak ubrać to w słowa?
Blake jest nową centówką.
Blake jest życzeniem.
Blake jest tym, czym chciałabym być.

Jednak przyjaciółki Blake

mają tak samo białe zęby jak ona,
ale równie dobrze te zęby mogłyby być naostrzone
jak kły.

W zeszłym roku byłam dla nich
inną istotą – taką, która przepływa
niezauważona i niegroźna: drużyna biegaczy kucyk
bez makijażu,

i jedyne, co się zmieniło,

poza wszystkim,
to drużyna biegaczy.

Ale plotki są szybsze
niż ja
(byłam)
i kiedy one widzą mnie na korytarzu,
zdają sobie sprawę, że dla siebie
jestem duchem,
ale dla nich
jestem potworem,
że jak Frankenstein
wyszłam poza ramy jakiegoś świętego
kodeksu, z tym że nie jestem
szaloną naukowczynią,
a raczej
tym, co wstaje ze stołu,

i kiedy przechodzę zbyt blisko przyjaciółek
Blake, ich oczy
są jak pochodnie, a ich sztucce
jak widły.

W ich głowach są dwa rodzaje
kobiet i tylko jeden z nich
jest gatunku ludzkiego,

więc spędzają cały swój czas,
pilnując, by każdy wiedział,
dokładnie którym rodzajem
są one, co oznacza,
że pilnują też, bym ja wiedziała,
dokładnie którym rodzajem
jestem ja.

Znowu olewam plastykę,

bo nie mogę się zebrać,
żeby przejść tym korytarzem, wiedząc,
co będę musiała minąć, by tam dotrzeć.

Tak więc kręcę się po szkole,
pustej, lecz pełnej echa,
jak Koloseum,
póki nie wchodzę na aulę,
by nie napotkać ochrony, i wpadam
na lekcję pana Hudsona
rozgrywającą się na scenie; dwa mikrofony
jak podpórki do książek, Deja
przy jednym i Clay Bevin
przy drugim, podczas gdy reszta
uczniów zajmuje dwa pierwsze rzędy
i patrzy.

Clay kończy swoją część debaty,
ale wysłuchanie jego podsumowujących uwag
wystarcza: „I dlatego cancel
culture jest nieamerykańska, ponieważ
jeśli nie potrafimy oddzielić sztuki
od twórcy, pielęgnujemy
kulturę bycia ofiarą”.

Wszyscy z publiki klaszczą,
kilka osób pohukuje, zanim Deja
zaczyna mówić:
„Bycie ofiarą to zabawne określenie.
Mówiłeś przez dziesięć minut, lecz nadal
nie podałeś przykładu, co „unieważnienie”
kosztuje kogokolwiek poza zranionymi uczuciami.
Wszyscy ludzie, których wymieniłeś, są wciąż bogaci
Wciąż sławni
Wciąż wolni
Wciąż rasistowscy i pełni nienawiści
Wciąż czerpią korzyści ze swojego nazwiska
więc ile, do cholery, „kultura unieważnienia”
ich kosztowała?

Pan Hudson przerywa, wołając:
„Wulgarny język równa się automatyczna przegrana!”,
i nikt z publiki nie klaszcze dla Dei,
wygląda tam tak samotnie

po swojej stronie sceny,
nowe, czerwone pasemko jest jak iskra
z mojej własnej głowy,

więc wstaję i klaszczę najgłośniej, jak umiem,
krzyczę, póki nie zdzieram gardła,
póki wszyscy z jej klasy nie odwracają się
na siedzeniach, zdziwieni,
póki nie widzę, jak uśmiech Dei rozświetla scenę,
póki pan Hudson mnie nie wypędza
wprost na niezadowolonego ochroniarza.

I wtedy z powrotem do kozy.
Ale było warto.

Pierwsza wiadomość od Dei

Deja: Czemu pracujesz w Meat Palace?

Alicia: Bo potrzebuję pieniędzy

Deja: Ale dlaczego Meat Palace? Dlaczego wołowina

Alicia: To lub Taco Bell

Deja: Myślę, że Taco Bell byłoby lepsze

Alicia: dlaczego?

Deja: bo jesteś ciut ostra

Alicia: to sztuczny front

Deja: tak jak Taco Bell

Alicia: lol prawda

SOBOTA, 13 PAŹDZIERNIKA

Przyjeżdżam do nowego mieszkania mojego taty.

Myśli, że to tymczasowe.

Stwierdzam tak, bo widzę, że rozpakowuje tylko to,
co wydaje mu się potrzebne –
pudła są ułożone pod ścianą,
jakby czekały.

Matka wykopała go już wcześniej.

Ale tym razem po raz pierwszy
miała dowód: wiadomości,
które usunął z telefonu,
ale nie z komputera.

Amator, nawet teraz.

Chce, żebym została na noc,
chce porozmawiać o moim bracie,
chce porozmawiać o naprawieniu
naszej rodziny.

Jakimś cudem, kiedy wyobraża sobie wszystko,
co wymaga naprawy, wszystko,
co jest nie tak z naszym życiem,
w galerii portretów
i popękanych pejzaży

nigdy nie dostrzega siebie
na obrazie.

Jedna rzecz, której nigdy nie robię,

to wysyłanie zdjęć mojej twarzy.

Nigdy nie rozumiałam, jak inni ludzie
mogą robić selfie tak bez troski.

W lustrze jestem ładna:
moje oczy wyglądają normalnie, mam ładne rzęsy,
cera jest okej.
Moje włosy zawsze były całkiem fajne
bez zbytniego wysiłku.

Ale w oku mojego iPhone'a
staję się dziełem Picassa.
Nos wygląda jak książka odłożona na niewłaściwe miejsce,
oczy bez wyrazu;

wyglądam na pustą
i bladą, jak manekin,
który nagle
zdał sobie sprawę, że ma myśli,
ale nie potrafi myśleć o czymś innym
niż plastik.

Kiedy faceci proszą o zdjęcia,
wysyłam zdjęcie cycków,
bo mimo że wszyscy
ciągle się na nie patrzą,
one nie mają oczu,
a bez głowy
kto byłby w stanie stwierdzić,
czyją klatkę piersiową,
czyj pieprzyk,
czyją skórę z sercem w środku
zawiera zdjęcie?

Szukam Instagrama nowej dziewczyny

Wszystko, co mam,
to jej imię
i wiem,
że to za mało,
ale i tak szukam

i niemal boję się
ją znaleźć,
telefon
mam blisko
twarzy
w zupełnej
ciemności.

Deja zaprasza mnie do centrum handlowego

i żadna z nas nie ma pieniędzy –
nie tak naprawdę –
ale włączymy się i oglądamy różne rzeczy,
które byśmy kupiły, gdybyśmy je miały,
a Deja mówi mi, że idea centrum handlowego
wymiera,
że wszyscy robią zakupy w internecie i że wszystkie te przepastne
budynki pełne rzeczy, których nikt nie potrzebuje,
powinny zostać zamienione w parki.
„Przestrzeń publiczna”, mówi,
a ja czuję się, jakbym weszła
w dialog z profesorką,
która przez przypadek wygląda jak nastolatka w nike’ach.

Chce studiować ekonomię biznesu.
Nie wiem, co to znaczy.

Centrum handlowe wydaje się puste i kiedy to mówię, pyta mnie,
czy wiem czemu.

„Nie”.

„Bo w zeszłym roku zakazali zakupów niepełnoletnim bez opieki.
Jest to wymierzone w czarnych nastolatków. Uważają, że kradniemy.
A teraz ich sklepy są zamykane. Ptasie mózdzki”.

Myślę o mnie i Sarah, i o tym,
ile par kolczyków
kradłyśmy co tydzień,
ile głupich rzeczy takich jak skarpetki,
jak breloczki,

jak kosmetyki.

(Kradzieże na pewno nie zostały odnotowane w tym samym zakresie co seks w hierarchii grzechów Sarah. Palenie też).

Deja uśmiecha się do mnie znad stojaka z biżuterią, który się kręci.
„Nie wywalili mnie stąd jeszcze tylko dlatego, że jestem z tobą. Jakie to uczucie, gdy twoja biel jest schronieniem, opiekunem?”

Nigdy nie myślałam o byciu białą w ten sposób – jak o własności, walucie – ale wzruszam ramionami i pytam:
„Chcesz, żebym ukradła dla ciebie jakieś kolczyki?”, a Deja się śmieje i śmieje, i śmieje.

Czasami, tylko czasami,

odczuwam złość, że jestem białą,
i na myśl o wszystkich rzeczach, o których nie powinnam myśleć lub mówić. Moje życie i tak jest już jak pole minowe: mam duże piersi i niewyparzoną gębę i powinnam ukrywać jedno i drugie, i czasami – tylko czasami – biel jest jak dodatkowa rzecz, której muszę nienawidzić w sobie.
I wtedy oglądam filmiki, czekając na autobus do domu, i widzę niekończącą się bladą paradę reklam produktów upiększających, które definiują mnie jako Piękność, jak ludzie, którzy wyglądają jak ja, zawsze kradną pomysły dziewczyn,

które wyglądają jak Deja,
jak kiedy dziewczyna z moją twarzą zaginie,
wszystkie głosy wybrzmiewają zjednoczone.
I wtedy wciąż jestem zła, ale nie na ludzi,
którzy nazywają to białe gówno tym, czym jest,
ale na siebie – i na magika –
za to, że prawie uwierzyłam
w sztuczkę tak oczywistą jak moneta
znikająca za zakrzywieniem
bardzo
kaukaskiego
ucha.

Coś jest tam ukryte, a ja nie jestem dość mądra, by to dostrzec,

ale myślę o przyjacielu mojego brata, Justinie,
i o tym, jak się uśmiecha, kiedy wypowiada słowo na „M” –
jakby wygrywał tym pieniądze,
jakby to nadmuchiwało mu balon helem –
i myślę sobie, że musi być coś, co mamy wspólnego
oprócz bycia białymi,
co sprawia, że słyszę „biały” i się wzdrygam,
co sprawia, że słyszy „biały” i się szczerzy,

bo to przeciwstawne reakcje,
ale przeciwieństwa są powiązane, ponieważ są przeciwieństwami,

więc jaka siła działa na mnie
i na Justina
i dlaczego przypomina to samo
przeciąganie liny
pomiędzy Nieskałaną Dziewczyną
a Dziwką?

Kiedy moje kolano mimowolnie podskakuje na dźwięk słowa „biały”
i bronię się przed mieczem,
który nie istnieje.

Kto nadmuchuje mój balon?
Jakie centy trafiają do mojej torebki?

Kiedy docieram do domu, brat pyta mnie, gdzie bytam,

i powinnam się cieszyć, że słyszę jego głos, że odzywa się
niepytany, ale jego ton jest jak ocet,
który zakwasza cały pokój.
Więc zamiast odpowiadać,
pytam, czemu go to, kurwa, obchodzi,
a on patrzy na mnie przez
kuchnię, jakby dzielący nas dystans
był kanionem
bez mostu i jakby
znał zawartość mojego telefonu
i mojej głowy.

„Justin powiedział mi, że słyszał, że jesteś lesbą.
Jesteś lesbą?”

Wysysa to truciznę z moich oczu,
a trucizna to jedyne,
co miałam. Jedyne sformułowanie, którym
mnie nie opisano, zmaterializowało się
i w jakiś sposób
nie jestem nawet taka zła,
bo ze wszystkich określeń,
jakimi mnie nazywają
(oni – tajemniczy, bezimienni oni),
to jest bardziej personalne,
jakby każdy, kto ciska tą obelgą,
spojrzał na mnie i
choć raz
zobaczył coś prawdziwego.
Koniec końców nie mówię nic,
a on odchodzi,
a jego drzwi stają się dla mnie
kolejnym miejscem nie do przekroczenia
bez osądu.

Mój brat nauczył mnie czytać,

ale nie siedząc u mojego boku i wodząc palcem
po słowach na kartce albo artykułując
każdą sylabę.

Jest osiemnaście miesięcy starszy i nauczył się czytać pierwszy.
Siedział w samochodzie w drodze do kościoła,
kiedy jeszcze tam jeździliśmy,
i czytał bilbordy na głos:

Oszczędź 10% na ubezpieczeniu samochodu z GEICO

Lion's Den Palace dla mężczyzn

Dwa w cenie jednego w Kroger

Zazdrościłam mu tego, jak jego oczy tłumaczyły zagadki świata wokół mnie,
i dołączyłam do wyścigu, żeby go dogonić.

Dostał tomik z poezją, kiedy byliśmy mali.
Nie wkręcił się w to,
więc tomik wpadł w moje ręce.

Od tamtego czasu piszę,
nigdy w zeszycie, bo to zbyt aroganckie,
jakbym określała się
czymś innym niż oczywistość: **DZIEWCZYNA Z MYŚLAMI,
KTÓRE CZASEM SPISUJE.**

Kiedyś pisałam bratu liściki.
Gdy mieliśmy po dziesięć i dwanaście lat,
wsuwaliśmy sobie karteczki pod drzwiami
w porze snu, a rano przed szkołą
wymienialiśmy odpowiedzi.

Kiedy skończył trzynaście lat, odpowiedzi zamieniły się
w te ostatnie ziarenka piasku w klepsydrze:
wolniejsze, przesypujące się.

Musiała być jakaś ostatnia wiadomość.
W tamtej chwili bym tego nie rozpoznała,
nie mogłam wiedzieć, że to ostatnia.
Nigdy nie wiesz, że coś dzieje się po raz ostatni,
póki się nie zdarzy.

Czasem chcę znowu spróbować i zadać mu więcej pytań:
Gdzie ty chodzisz nocami
Gdzie jest Xbox
Czemu przyjaźnisz się z Justinem
Jak myślisz, co się z nami stanie
Jednak jego światło nigdy nie jest zapalone,
a moich palców nie da się zmusić
do przeliterowania jego imienia.

PONIEDZIAŁEK, 22 PAŹDZIERNIKA

Widziałam dziś Pułkownika,

po raz pierwszy w tym roku, gdy z powodzeniem
sunęłam przez szkołę,
jak kret.

Nie widział mnie.
I tyle. Koniec wiersza.

Najsmutniejszy aspekt Pułkownika

(cóż, nie najsmutniejszy)
to to, że nigdy nie był częścią Gry,
w której spotykam się spojrzeniem z mężczyzną
i czekam, aż stanie się dorosły.

To on postawił mnie na planszy,
wcisnął mi kości do ręki.

Z Pułkownikiem było tak, że weszłam do jego klasy,
nienawidząc nauk ścisłych, ale byłam oczarowana tym, jak
wszystko obracał w żart, jak zawsze się droczył, ten fajny nauczyciel.
Robił tak ze wszystkimi, nie tylko z dziewczynami jak ja –
dziecięcy tłuszczczyk wędrujący w stronę stanika –
miał ten sam psotny uśmiech dla każdego ucznia.
Patrzyłam mu w oczy,
zostając po lekcjach, żeby zadać pytania,
bo czułam się przy nim bezpieczna
na tyle, żeby przyznać, że nigdy tak naprawdę nie rozumiałam
podstawowych kwestii takich jak równania równoważne
lub nazewnictwo i wzory.

Przyszłam do niego jako uczennica,

a on do mnie jako nauczyciel,
aż
do
dnia,
w którym przyszedł
jako wilk.

Wtedy zaczęła się Gra.

Może nie od razu.
Jego ręka na moich ramionach,
jego palce na skraju mojego stanika,
rozwaliło to wszystkie moje atomy,
które następnie zamarzły.

Mijały tygodnie
i miesiące,
wszystko, co czyniło mnie
tym, kim jestem,
poprzestawiane,
jak Dr Manhattan w komorze testowej
złożony z powrotem w coś
nie do końca ludzkiego.
Widziałam na Tumblrze, że ludzie z traumą
czasem znów wystawiają się na traumę,
raz za razem, aż uznają, że rozumieją, co się stało.

Nie wiem, czemu gram w Grę.
Rozumiem, co się stało.

Mój nauczyciel biologii mnie skrzywdził
i gdybym była mądrzejsza, znalazłabym lepszą metaforę
o chemii, która zdradza, dlaczego i jak,
ale najprościej powiedzieć, że
byłam uczennicą, lecz on widział królika,
i nikt mi nie uwierzy,
bo jest najbardziej
lubianym wilkiem w szkole.

Refleksja o wilkach i ich ofiarach.

Staram się nie mówić „owieczki”.

W bajkach wilki ganiają za owieczkami
i może to dlatego, że Grimm i Mama Gęś,
i całe to stare europejskie gówno
zawsze myślało tylko o wilkach i owieczkach.

Ale w tym kraju wilki polują na
jelenie
łośie
króliki

Wszyscy myślą, że owieczki są głupie.
Może i są – nigdy żadnej nie spotkałam.
Wiem, że mają robić to, co im się mówi.
Podążają za stadem.
Idą ochoczo na rzeź,
tak przynajmniej mówi rzeźnik.

Kiedy mówimy „wilk w owczej skórze”,
komentujemy wilka,
ale też charakter owieczki,
którą łatwo oszukać.

Nigdy nie byłam owieczką
w tym sensie.
Ale wilki i tak na mnie polują.

Zasnęłam na matematyce.

Kiedy ludzie mówią o swoich najlepszych snach,
mówią o lataniu,
jak ich ręce stają się skrzydłami, które ich niosą
w niebo.

Nigdy nie śnię o lataniu.

W moich najlepszych snach
biegam.

Biegnę tak szybko,
że ziemia przestaje
istnieć, staję się jednością
z wiatrem.

Moje stopy niosą mnie do czegoś,
co jest jak niebo.

Może to to samo
co latanie.

Nowa dziewczyna przeszła dzisiaj obok mojej szafki.

Geneva.
Powinnam nazywać ją po imieniu.
Ale „nowa dziewczyna” wciąż brzmi dobrze,
bo to jedyny aspekt w moim życiu,
który wydaje mi się nowy od bardzo, bardzo dawna.

W łóżku, myśląc o grzechach

Nie wychowano mnie, bym myślała o grzechach, śmiertelnych lub nie.

Nie wychowano mnie, bym się zastanawiała, czy idę do nieba,
czy do piekła.

Sarah zaszczerpiła mi te myśli w głowie.
I cały świat chyba też.

Zawsze jesteśmy tacy zafrasowani
tym, co dzieje się po naszej śmierci.
Nie wiemy nawet, co dzieje się za naszego życia...

W naszym świecie mrowi się od sekretów, chodzimy alejkami między nimi
jak w walmartowym czyścicu.
Zastanawiam się, czy Geneva chodzi do kościoła albo czy
jak ja
szuka zbawienia
gdzie indziej.

Brat wrócił do domu o pierwszej rano w tygodniu,

a matka nawet nie zapytała go,
gdzie był. Poprosiła o kluczyki do samochodu,
on jej ich nie dał,
a ona nie mogła go zmusić,
a mojego taty nie ma tu
i nie pomoże.

Mój brat ma na imię David.

Muszę sobie to przypominać,
bo to już do niego nie
pasuje.
David wydaje się łagodnym imieniem
albo przynajmniej mnie się takie wydaje.

Odkąd zaczął zadawać się z Justinem
i Scottym,
i Andrew,

jego krawędzie zdają się twardsze,
nawet bez fryzury na żołnierza.

Stoję przy kuchennym blacie z moją matką,
kiedy wszyscy przychodzą
skądś tam,
i w ciszy patrzymy,
jak nas mijają bez słowa,
nawet bez dzień dobry,
i schodzą do piwnicy,
żeby pograć w bilard na stole,
za który zapłaciła matka.

Gdy słyszemy, jak zamykają się drzwi, matka
wypuszcza powietrze,
jakby studziła kawę,
i pyta: – Gdzie on spotyka te białe
śmieci? – A moja głowa powtarza, co słyszałam
od Dei:

„Białe jest białe,
a określanie śmieci jako białe
sugeruje, że śmieci
są z natury czarne,

lub może
śmieci określają białe?”,

jednak moje usta mówią:
– Nie wiem.

Bo czy śmieci, czy nie,
nie wiem, gdzie mój brat spotyka chłopaków,
których uśmiechy wyglądają jak żyłki
przeciągnięte po skórze,
podczas gdy nas wychowano, byśmy zawsze
uważali na skaleczenia.

*Deja pisze do mnie, że koza w szkole w zamysle ma wpłynąć na poprawę
naszego zachowania,*

i śmiejemy się z rzeczy, które poprawiliśmy w tym cichym szarym
pomieszczeniu:

Deja: mój stanik

Alicia: moją postawę

Deja: moją opinię na temat wynagrodzenia nauczycieli

Alicia: wysokość krzesła pana Westa, kiedy był w toalecie

Deja: mój rytm okołodobowy

Alicia: co??

Deja: SEN

Alicia: moją potrzebę naświetlenia i oddychania

Deja: wszystko, tylko nie moje zachowanie

Alicia: tego nigdy

Prawie piszę do niej z pytaniem, czy miała kiedyś lekcje z Putkownikiem,

ale nie decyduję się na to, bo nie ma opcji,

że jeśli odpowie „tak”, powstrzymam się przed zapytaniem
o wilki,
a ona może w ogóle w nie nie wierzyć.

Bez względu na to, jaką istotą dla niej
jestem,

postanowiła ze mną rozmawiać,
a ja nie chcę przeciągać
struny, która na pewno istnieje.

Wilk jest trafną metaforą, ponieważ

- czasem polują w watachach
- wilkołak może stworzyć więcej wilkołaków ugryzieniem,

nic innego nie jestem w stanie wymyślić.

W sumie to lubię prawdziwe wilki.

Są zagrożone.
Chciałabym, żeby te też były.

Czasem jestem rozdarta w kwestii oczu,

bo są chwile, gdy
jadę autobusem,
idę na lekcję,
robię zakupy z mamą,
i podnoszę wzrok, by przyłapać czyjeś oczy
wpatrujące się w moje ciało,
wygłodniałe spojrzenie, czasem ktoś
w moim wieku, a czasem
nie, spojrzenie, które zamienia mnie w posiłek.

Czasem lubię, jaki powoduje to efekt:
jakby ktoś podpalił pochodnię
w moim brzuchu w najciemniejszą noc,
a wszystkie ćmy podlatują do źródła światła.

Czy to możliwe,
by czasem coś lubić,
a innym razem nienawidzić?
Czy wolno mi
decydować, kiedy
chcę być
uczta?

Powinnam odrabiać pracę domową,

ale słyszę mojego brata i jego bandę
przegrywów, głośne krzyki i śmiechy
z dołu. Wtedy jestem świadoma tego,
co jest pode mną, i to sprawia, że myślę,
co jest nade mną, a kiedy myślę o tym,
co jest nade mną, myślę

o Blake Felipe.

Nie mam na jej punkcie obsesji – jeśli jakąś mam,
to na punkcie budowy Dobrej Dziewczynki –
przeglądam jej Instagrama,
analizując, jak jej chłopak obejmuje ją

w talii, widząc, że jej uśmiech jest taki sam
na każdym zdjęciu, jakby każdy dzień był ctrl + c
ctrl + p-erfekt.

Jej dłonie oplatają jego, ma na palcu pierścionek
taki jak Sarah i zastanawiam się, czy się modli,

czy nosi w kieszeni niebo i czy
kiedykolwiek zsuwa srebro z palca

i majtki do kostek,
zdejmuje wszystko, nawet wklejany uśmiech.

Zastanawiam się, czy kiedykolwiek dotyka się w ciemności,
czy kiedykolwiek zdradziła swojego chłopaka z czwartej klasy,

żeby zobaczyć, spróbować potu innej osoby,
patrzeć na swoje miedziane jak cent włosy na klatce piersiowej kogoś innego.

Wiem, że tego nie zrobiła. Właśnie tak inne jesteśmy.
Właśnie tak, że ona jest złotem, a ja rdzą.

Mogłabym obwinić Pułkownika – w niektórych kwestiach obwiniam –
ale kiedy ekran mojego telefonu gaśnie, znowu rozmyślam

o drzwiach, które uchylłam, pudełku, którego pokrywkę odkryłam,
o tym, jak wszystko, co się wślizguje, to moja sprawka.
W ciemności mój oddech syczy jak żmija.

PIĄTEK, 26 PAŹDZIERNIKA

Dzisiaj zmusiłam się do pójścia na plastykę

i kiedy minęłam jego klasę,
było inaczej.
Drzwi były zamknięte.
Pamiętam, że
były zamknięte
tylko raz – pierwszy raz.
Ja byłam za nimi.

Nie mogłam oddychać.

Zamarłam w drodze do pracowni,
wszystko we mnie zrobiło się ociężałe –
korytarz jest jak rzeka
między lekcjami, gna i gna,
a wokół mnie napierają ludzie.

Byłam przeszkodą pośrodku, tamą
nieruchomego ciała, patrzącego w zamknięte drzwi,
puste okienko. Nie mogłam się zmusić,
by podejść bliżej, ale moja szyja była wyciągnięta,
oczy starały się być jak rentgen.

Czy ktoś był w środku
Czy ktoś był w środku
Czy ktoś był w środku

„Nie powinnaś gdzieś teraz być?”

Pani Balwick rzuca mi to spojrzenie,
które nauczyciele przybierają, kiedy już dotarło do ich uszu,
że jesteś problemem,

kiedy czekają, aż staniesz się tym problemem,
żeby móc wysłać cię do kozy.

Nic nie mówię, odmrażam swoje ciało,
idę do pracowni, ciężki krok za ciężkim krokiem,
korytarz mknie dookoła mnie, ale za mną
drzwi pozostają
zamknięte.

Jego drzwi są zawsze otwarte.

Te zawsze otwarte drzwi to część jego legendy:
zawsze chce, żeby mu zawracano głowę.

Nawet kiedy ocenia prace, zawsze się uśmiechnie,
gdy ktoś mu przeszkodzi. Ten uśmiech skupia się
na tobie, aż znika reszta świata,
i czujesz się ważna,
widziana,
wysłuchana.

Czasem przechodzę obok tych zawsze otwartych
drzwi i ta zawsze otwarta
rana odzywa się na ten widok
i rwie.

Widzę szkielety wzdłuż tylnej ściany,
niektóre ludzkie,
niektóre nie,
studium anatomii,
układu nerwowego,
krążeniowego,
i mimo że Pułkownik
nie jest mordercą,
za każdym razem, kiedy przechodzę, zastanawiam się,
ile jeszcze ciał ma na wystawce
w swojej głowie.
Ale dziś drzwi były zamknięte.
I nie mogę przestać rozmyślać
nad powodem.

Geneva/nowa dziewczyna jest dobra z plastyki.

Nie przeszkadza jej, że pobrudziła się farbą.
Myję swoje pędzle w zlewie dwa razy,
to moja wymówka, żeby przejść obok,
zerknąć na jej portret – uśmiechnięta twarz kobiety –

ale głównie zerkam na jej ręce,

na jej brązową skórę, która wygląda jak Ziemia
mażnięta niebieskościami i zielenią,
jakbym latała wysoko nad chmurami
i patrzyła przez okno mojego samotnego statku,
by ją zobaczyć,
planetę,
i czekała.

Większość października minęła.

Konkurs halloweenowy nadchodzi,
wszyscy zbierzemy się w stołówce,
gdzie stoły zostaną odsunięte.

Widziałam ten występ już dwa razy:
biłam brawo i skandowałam,
zanim poznałam prawdę.

Pułkownik wystąpi:
biały garnitur, laska, uśmiech.

Fajny nauczyciel,
śmieszek,
ten, który puści ci płazem
wszystko,
nigdy nie wpisuje uwag,
poza jedną, kiedy Vic Parrent
uderzyła chłopaka podczas lekcji.

Ten dobry, uśmiech i mieniące się oczy
są jego reputacją i wizytówką.

Teraz planuję dzień, w którym zostanę w domu z powodu choroby.

Powinnam znać datę, kiedy pierwsze „to” się stało, ale nie znam.

Była wiosna – całe miesiące po Halloween.

Tyle pamiętam.

Przed tym siedziałam w jego klasie,
uczyłam się ufać swoim naukowym umiejętnościom,
a do czasu konkursu halloweenowego
byłam już pomocniczką:
napisałam PUŁKOWNIK SANDERS
na kartce jak cała reszta,
wcisnęłam ją do pudełka z głosami
i wszyscy śmialiśmy się znacząco.

Zostawał czasem po szkole.
Ja też, bo biegałam.

Zajrzałam do klasy, żeby się przywitać,
weszłam, kiedy przywołał mnie ruchem ręki.
Miałam na sobie szkolne niebieskie szorty.
Na mojej piersi był sokół.

Uśmiechnął się i zamknął drzwi.

Deja zawsze przynosi swoje jedzenie...

i czasem, kiedy wychodzę ze stołówki,
wchodzi jej grupka lunchowa i podsłuchuję,
jak jej przyjaciele kpią z plecionej torby,
którą nosi, karteczki samoprzylepnej, którą
jej mama zapełnia serduszkami.

Czasem dostrzega, że się jej przyglądam,
i mnie przywołuje, ale
zawsze odmawiam, wskazuję na drzwi,
jakbym musiała gdzieś pilnie się udać.

Zawsze uśmiecha się, jakby rozumiała,

nawet jeśli nie rozumie, a jej przyjaciele
unoszą brwi,
ale nigdy nie przestaje proponować.

WTOREK, 30 PAŹDZIERNIKA

Pozdrowienia z dziury w moim brzuchu.

Ten dzień czaił się na horyzoncie
jak odległy huragan
grozący wybrzeżu, gdzie moje serce
znalazło schronienie.

Jest 13.30 i siedzę w klasie pani Fisher.
Dzwoni jej telefon, przeważnie ignorowany przedmiot na jej biurku.
Odbiera go i już wiem, zanim jeszcze jej oczy
zawędrują przez klasę do mojej twarzy.

„Tak, jest”, mówi. „Tak, powiem”.

Rozłącza się.

„Alicia”, zwraca się do mnie. „Pułkownik chciałby widzieć cię u siebie w
klasie”.

I nawet nie mrugnie, nikt inny też.
Bo niby czemu miałiby?
Jest dobrze ukrywającym się wilkiem.
Kiedy się nie ruszam, spogląda na mnie.

„Słyszałaś?”

Na korytarzu powietrze
przykleja się do moich płuc jak smoła.

Mijam wyjście ewakuacyjne i coś we mnie rozważa
ucieczkę, włączenie alarmu,
który sprawi, że z sufitu będzie padać, i wypędzi moich
rówieśników na pierwszy zimny dzień jesieni.

Ale jest tam dyrektor Warren i pyta, czy mam przepustkę,

a nie mam, więc mówię mu, że Pułkownik wzywa mnie do siebie;
odpowiada tylko:
„Cóż, nie każ mu czekać”.

Jego klasa pachnie tak jak zawsze.

Prosi, żebym usiadła przy jego biurku i oceniała prace pierwszaków.
Nic nie mówię.
Biorę tylko czerwony długopis

i zaznaczam wszystko, co jest złe.

Powinnam być na lekcji pani Fisher i oblewać
matematykę,
ale jestem tutaj
i on jest tutaj,
a drzwi jego klasy są zamknięte.

I może powinnam napisać,
co dzieje się dalej,
ale może jeśli będę udawać,
że to wszystko nieprawda,
to faktycznie tak będzie.

Kiedy wychodzę z jego klasy, czuję się jak dyniowy lampion,

jeden z tych ozdabiających wejście do szkoły.
Wydrążona, oczy jak rany.

Wracam na lekcję pani Fisher
i myślę tylko o tym, co Sarah
by powiedziała:

*No i proszę, owieczka
na rzeź, wiedziałaś, czemu wezwał
cię do klasy, wiedziałaś, kiedy
zaczął zamykać drzwi,
ale i tak siedziałaś tam cicho,
a to oznacza, że chciałaś
tam być, że jakaś część ciebie*

*lubi to, lubi jego. Już
sypiasz z innymi,
czym to się różni?*

I jej głos jest w mojej głowie
tak głośny, że prowadzi mnie
do toalety, gdzie rzygam, póki,
jak w dyniowym lampionie,
wszystko ze środka
nie zostanie wyskrobane,
a moje zęby nie będą śliskie
od śluzu.

Wiadomość, której nie wysyłam Sarah

Pamiętasz, jak w piątej klasie poszliśmy na halloweenową potańcówkę
przebrane za nietoperze, ale pan Andrews pomyślał, że jesteśmy
diabłami, i powiedział, że nie możemy wejść, i dzwoniłyśmy zapłakane do
twojej mamy?

Mam wrażenie, że każdy dzień tak wygląda.

Ej, Sarah, uważasz mnie za potwora? Uważasz mnie za lesbę?
Uważasz mnie za diabła?

Tak czy nie?

Z oddawaniem rzeczy jest tak

że ludziom się zdaje,
że skoro oddajesz rzeczy
za darmo,
to oznacza,
że nic
nie może zostać
ci zabrane,
nawet jeśli rzeczą,
którą oddajesz,
jest twoje ciało.

Czy to właśnie

oznacza
bycie unieważnionym?

Czy unieważnianie jest
jak redukcja w matematyce:
dawanie
i
zabieranie,
redukowanie się nawzajem,
aż
nic
ze mnie
nie
zostanie?

ŚRODA, 31 PAŹDZIERNIKA

Halloween

Mówię mamie, że jestem chora.
Nie zniosę pójścia do szkoły
i patrzenia na Pułkownika
w jego białym garniturze, z kłami,
podczas gdy wokół mnie
Geneva i Deja,
i cała reszta
klaszczą i wiwatują
na cześć wilka
tańczącego na scenie.

PONIEDZIAŁEK, 5 LISTOPADA

Jedynie, co mogę malować w pracowni, to czerwień.

Nie czerwone jabłko,
nie czerwoną różę,
nie czerwone cokolwiek,
po prostu mój pędzel sunący wolno
i zabójczo po płótnie,
jak płaty odsłoniętych narządów,
jak rozjechane zwierzę,
jak żyła otwierana przez nóż.

Pani Gupta zatrzymuje się przy mnie
i słyszę mlaskający odgłos,
kiedy jej usta się otwierają,
ale wtedy zmienia zdanie,
po czym idzie dalej,
wzdłuż przejścia, z dala
od miejsca tej zbrodni.

Moja ręka wciąż się rusza,
tak samo jak wskazówki zegara,
i pod koniec lekcji
stoję, by wyrzucić
obraz do śmieci,
kiedy ktoś zjawia się przy mnie,
na tyle blisko, że czuję
zapach balsamu: woda różana,
mydlana i słodka.

Podnoszę wzrok i spotykam się spojrzeniem z Genewą
analizującą chaos na płótnie,
które jest białe tylko na krawędziach.

„Nie wiem, co to oznacza”, wyduszam z siebie,
bo o to właśnie pyta nas zawsze pani Gupta,
byśmy to rozważyli, ale

Geneva tylko przekrzywia głowę i mam poczucie,
że próbuje to rozwikłać,
widząc, że niektóre obnażone narządy
na płótnie
są moje.

„Chyba nie musisz wiedzieć”, rzuca.
„Nie póki nie jesteś gotowa”.

Bogu dzięki, że wciąż mamy telefon stacjonarny,

bo kiedy docieram ze szkoły do domu
przed moją matką,
zauważam, że mamy wiadomość na sekretarce.

Spodziewam się telemarketera,
dentysty przypominającego o wizycie,
ale to pani Benton, opiekunka jedenastej klasy,
mówi w eter kuchni do
„rodziców Alicii Rivers”
że
„państwa córka”

miała ostatnio
„pewne problemy”
w szkole

i dlatego pani Benton
„chciałaby porozmawiać”

o „znalezieniu rozwiązania”,
by ogarnąć to „nieobliczalne zachowanie”.

Usuвам wiadomość, zanim usłyszę pożegnanie,
i wmawiam sobie, że to nic złego,
bo wiadomość była dla „rodziców

Alicii Rivers”, liczba mnoga,
a mieszka tu
tylko jedno z nich.

*Wiadomość od przypadkowego faceta, który jest mniej przypadkowy, bo
chodzi*

do mojej szkoły

On: Ja i Travis chcemy się z tobą spotkać

Alicia: „Spotkać” się

On: lol nie udawaj że nie robiłaś tego wcześniej z dwoma naraz

Alicia: nie muszę udawać

On: przychodzisz czy nie?

On: Travis wie że jesteś szalona, luzik

Alicia: mam na jutro esej

On: nie wiedziałem że dziwki odrabiają prace domowe

Travis jest w drużynie futbolowej i lubi bić ludzi

Wiele razy się bałam
kiedy wsiadałam do samochodu
kiedy wchodziłam do domu
kiedy szłam korytarzem w szkole

ale ten strach jest inny.

Takie samo uczucie towarzyszy ci, kiedy stoisz za blisko
torów,
pociąg przemyka w metalowym rozmyciu
i w hałasie,

albo kiedy chwiejesz się na krawędzi mostu
bez barierki, bez niczego prócz przestrzeni,
bardziej pustej niż ja.

Nie, nie sędzę, że Travis by mnie zabił.

Nic tak dramatycznego. Po prostu
oni nawet nie udają,
że mnie lubią – dla nich obelga
jest częścią zabawy.

Ten strach jest jak akwarele –
dla tych dwóch chłopców już jestem na wpół
widzialna. Oni są wodą:

w ich obecności
czuję, że zanikam, rozmywam się,
aż tylko duch
ducha
zostaje.

Koza za kolejne wagary na plastyce,

a Dei tu nie ma, więc po prostu siedzę i gapię się w sufit,
stukam stopą w rytm piosenki, którą już znam, to
If You Think You're Lonely Now Bobby'ego Womacka.
Koza jest dobra z jednego powodu: mogłabym zgłosić się do teleturnieju –
teleturnieju ze starą muzyką –
i wygrać. Zgarnąć samochód,
którym mogłabym zjechać ze sceny
w stronę horyzontu.

Pan West przysypia w krześle i pomiędzy partiami gry karcianej
w moim telefonie patrzę na jego zaokrąglony brzuch,
unoszący się i opadający, podczas gdy Bobby Womack gra mu przy uchu.
Zastanawiam się, czy koza dla niego
jest jak komora wehikułu czasu,
gdzie zasypia,
a muzyka przenosi go do lat, kiedy te piosenki
były ścieżką dźwiękową jego życia.

Mam takie piosenki. Niektóre stare, jakbym przyswoiła
je przez rodziców, a inne nowe.
Billie Eilish ma piosenkę o tytule *Bad Guy*,
i mimo że nie jest nowa,
i tak wzbudza pod moją skórą coś znajomego,

co czyni ją ponadczasową.

Zły gość
synonim żmii w sukience.

Nie noszę sukienek. Ale czasem,
kiedy staram się zmienić
w kogoś z sercem ze stali,

powtarzam sobie, że tym właśnie jestem,
że moje włosy są czerwone jak syrena alarmowa,
a nie salamandra,

że jestem zdeprawowaną modliszką,
a nie królikiem

nie królikiem
nie królikiem
nie czymś, co można tak łatwo pożreć.
Jestem tym, co ma kły.
Nie wilkiem, a czymś bardziej potwornym,
nie smutną dziewczyną z blizną na duszy,
a istotą, która pożera dusze
na śniadanie.

Dostrzegam to, kiedy wreszcie opuszczam wzrok na biurko,

wydrążone w drewnie litery, wyraźne i wykrzywione jak nogi skorpiona:
ALICIA RIVERS TO PUSZCZALSKA LESBA

i całą minutę zajmuje mi zrozumienie
zrozumienie,
że na ławce jest moje nazwisko,
pomimo dziury w moim brzuchu
rozszerzającej się w otchłań
część mnie chce się śmiać,
bo ktoś w tej szkole
myśli, że określenie mnie w ten sposób
złamie mi serce.

Jakby to była najgorsza rzecz, na jaką ich stać,
najgorsza rzecz, jaką uczyniono,
najgorsza rzecz, jaką można o mnie powiedzieć.

Posłuchaj, dzieciaku, jeśli myślisz, że to jest straszne,
powinieneś posłuchać, co sama
o sobie mówię.

Robię zdjęcie i wysyłam je do Dei

Alicia: moja ławka w kozie nazywa mnie dziwką

Deja: lolol

Deja: chwila to tak serio

Alicia: 🙄

Deja: co kurwa? czyj tyłek muszę sprać

Alicia: mówiłaś że nigdy się nie biłaś

Deja: kiedyś musi być pierwszy raz ze wszystkim

Alicia: nie marnuj pięści na dziwkę

Deja: a niby dla kogo mam ich użyć?

Deja: i w ogóle czym jest puszczalska lesba? tak dokładnie?

Alicia: lololol

Deja zaprasza mnie na rodzinny wieczór gier,

a ja odmawiam,
bo wydaje mi się,

że jest tylko
miła,

a jedyną rzeczą

gorszą niż
bezmyślne okrucieństwo

jest fałszywa
życzliwość,

a ja nie
chcę, by
myślała,
że jest mi

winna cokolwiek
poza

prawdą.

Wyzwiśka, którymi mnie określają. Lista

- Zdzira
- Dziwka, wariant Kurwy
- Kurwa, wiadomo
- Dziewczyna z kompleksem tatusia
- Atencyjna Kurwa, co najwyraźniej różni się od zwykłej Kurwy
- Dobra Tylko Do Jednego
- Żarówka („ilu X potrzeba do zmiany żarówki” – to nawet nie ma sensu)
- Śniadaniówka („wszystko w niej zmieścisz” – to przynajmniej jest kreatywne)
- Żałosna
- Kurwmiona (to mnie rozśmieszyło)
- Kłamczucha
- Lesba (liczy się, gdy jesteś bi?)
- Puszczańska lesba

Czasy przeddziwkowe

Pamiętam, kiedy to inni byli dziwkami przede mną.

Pamiętam, jak siedziałam na stołówce,
kiedy Sarah wciąż tu chodziła,
kiedy wszyscy mówili o Taryn Billups
i o tym, jak podobno
obciągnęła dwóm chłopakom tego samego dnia.

Może w tym samym czasie.

Teraz moja kolej. Ciężko jest powiedzieć,

gdzie to się zaczęło – czy przespałam się z jednym
chłopakiem za dużo, czy dotyk Pułkownika
pozostawił smród, jaki zostawia benzyna,
a który wyczuwa
cała szkoła.

Plotki są jak pożar:
lekki oddech
i płomienie szaleją
prószą
podpalają

Jedyna różnica jest taka,
że ogień spala
wszystko na swojej drodze,
a plotka o dziwce
spala tylko jedno.

PONIEDZIAŁEK, 19 LISTOPADA

Idziemy na wycieczkę do muzeum historii

i ląduję w tym samym autobusie co Deja.
Staram się usiąść z przodu, ale zauważa mnie,
zanim zajmuję miejsce; wykrzykuje moje imię –
nieustępliwie –
póki nie kieruję się do tyłu do niej
i jej przyjaciół.

Pozwala mi usiąść przy oknie
i pozwala mi być ignorowaną,
ale z bliskiej odległości.

Jej przyjaciele są głośni i śpiewają piosenki,
których nie znam i które znam.

Wychwytuje, że mamrocę Chaka Khan,
nazwisko, które znam tylko dzięki kozie,
szturcza mnie łokciem,
radosna. Siedzimy blisko, śpiewamy cicho,
a wtedy szturcza mnie znowu i wskazuje:

Na siedzeniu naprzeciwko rząd bliżej
Melody Ross siedzi z Mattem Wheatonem,
swoim dwudniowym chłopakiem –
bluza zasłania
ich nogi. Jej ręka jest pod nią,
na kolanach Matta, rusza nią.

„Niezbyt przebiegle”, szepcze Deja, śmiejąc się,
a mnie dziwi, że to może
być zabawne, że niektóre czynności
mogą być wykonywane przez niektóre osoby,

a przez inne nie,
i zasady ciągle ulegają zmianie.

Kiedy zaczynam się śmiać, Deja myśli, że śmieję się
z Melody i Matta, ale tak naprawdę
śmieję się z żarówki w mojej głowie
i tego, że wystarczyła jedna osoba do jej wymiany.

Ciągle widzę Genewę w muzeum

i przypomina mi to bardziej nauki ścisłe
niż historię;
to, jak ląduję na tych samych ekspozycjach
co Geneva,
to, jak lądujemy ramię w ramię,
analizując starożytne zbroje,
jakby zamocowano magnes
pomiędzy moimi żebrami, który przyciąga mnie
w stronę czegoś w niej zrobionego
z żelaza lub niklu.

„Myślałam, że są całe z metalu”,
mówi i zdaje mi się, że czyta mi w myślach,
aż dociera do mnie, że mówi o zbroi,
bo wystawa zdradza, że niektóre cywilizacje
wykonywały zbroje z roślin, zwierząt czy drewna.

„Nektóre są też z kości”, mówię, wskazując.
Przenosi wzrok na mnie, ma uniesioną rękę
i jednym palcem dotyka
wierzchu mojej dłoni, mówiąc:
„A niektóre są ze skóry”.

Dziewczyny są hetero, lesbijkami lub dziwkami.

Nawet ludzie, którzy powinni wiedzieć lepiej,
tak uważają.

Świat chce tak ochoczo wsadzić ludzi do szufladek,

które prościej zrozumieć.

Idealna szufladka: oczywiście hetero.
Mniej idealna, ale już rozumiana: lesbijka.

Ale bi?

Jeśli jesteś dziewczyną, która jest bi, jesteś dziwką, która nie potrafi się zdecydować i chce tylko wymówki, żeby się pieprzyć ze wszystkimi.
Zobacz też: atencyjna kurwa
Zobacz też: kurwa, kurwa

Jeśli jesteś chłopakiem bi, jesteś tak naprawdę gejem, ale nie masz jaj, by to przyznać, bo jaki PRAWDZIWY MĘŻCZYZNA spałby z kobietami i nadal pragnął innych mężczyzn?

A jeśli jesteś dziewczyną, jest też najlepsza szufladka: nieuprawianie seksu z nikim.
(Za późno).

Matematyka kwestii „Dlaczego chłopcy?”

Liczba snów, które miałam o całowaniu dziewczyn $>$ liczba chłopaków, których całowałam

Zawsze w głowie słyszę Sarah niczym anioła z jej religii, jakby groziła palcem i kręciła głową:
„Nawet go nie lubisz.
Jeśli go nie lubisz, dlaczego to robisz?”.

Zdefiniuj pojęcia, Sarah.
„On” i „to” nie redukują równania czy coś.

Jabłka i pomarańcze.

To chyba wcale nie jest
o matematyce.

To o głodzie,
a jeśli chłopcy to jabłka,
a dziewczyny to pomarańcze,
jabłka wiszą niżej na drzewie,
łatwiej ich sięgnąć.
Czy to jedyny powód?
Czy coś jest ze mną nie tak?

Zasypiam w autobusie powrotnym do szkoły,

zbyt wiele pół-nocy w łóżku w domu
dogania mnie,
jestem bezsilna wobec kołysania
autobusu, cichej melodii ściszonych rozmów,
wszyscy są zbyt zmęczeni chodzeniem po muzeum,
by śpiewać.

Budzę się, kiedy zajeżdżamy pod szkołę,
moja głowa podrywa się z ramienia Dei.
Deja się śmieje i mówi: „Jesteś jak moja siostra.
Zawsze zasypia w samochodzie”.
Jestem zażenowana, nie tylko z powodu kapki
śliny, która zebrała mi się w kąciку ust,
ale z powodu przyływu radości i smutku,
które czuję na myśl o byciu czyjąś siostrą
jeszcze raz.

Matka czeka na mnie w kuchni.

Drzwi nie są jeszcze nawet zamknięte, a już krzyczy:

„Był tu mężczyzna, pytał o ciebie. Powiedział, że jesteś jego
dziewczyną. Co tu się wyprawia, Alicia?
Kto to był? Był w wieku twoich kuzynów!
Na pewno miał ze dwadzieścia pięć lat!

Co przede mną ukrywasz?”.

A we mnie kłębi się zbyt wiele własnych pytań,
których nie mogę zadać:

Jak wyglądał?

Czym przyjechał?

Bo gdybym była „normalna”,
byłaby tylko jedna odpowiedź
na pytanie „kto”,

lecz zamiast tego przychodzi mi do głowy paru,
mimo że nie wiem, dlaczego, do cholery,
którykolwiek z nich pukałby
do moich drzwi w biały dzień.

„To musiał być jeden z kumpli Davida
robiący sobie bekę”, rzucam. „Nie mam
chłopaka”.

I miło jest powiedzieć chociaż tę małą
prawdę. Patrząc, jak jej twarz się rozluźnia,
oblicza to,
a prawdopodobieństwo, że mój brat
ma przyjaciół, którzy zrobiliby coś
takiego, jest większe niż prawdopodobieństwo,
że jej cicha, pracowita córka
przekroczyła granicę i weszła w cień kłamstwa.

Kiedy znowu odwraca się do mnie plecami, akceptując
moje nic,
czuję gulę w gardle;
nie dlatego, że chcę płakać,
ale dlatego, że chcę krzyknąć,

powiedzieć jej,
że przy jej drzwiach był wilk.
Ale zamiast tego ona krzyczy
na mnie.

Wiadomość od przypadkowego faceta o 21

On: Wpadłem dzisiaj do ciebie, nie wiedziałem, że mieszkasz z rodzicami

Alicia: Mam 16 lat, oczywiście, że z nimi mieszkam

On: Nie wiedziałem, że masz 16 lat

Alicia: Nie pytałeś

On: Wow

On: Jesteś dziś zajęta?

Logiczne byłoby zostanie w domu

po tym, jak matka wybuchnęła,
po tym, jak moje sekretne życie prawie zostało odkryte.

Ale zamrożony w mojej głowie
jest obraz gniewu
wypisanego na twarzy matki,
kiedy uzmysłowiła sobie,
że może jej córka
brodzi w mętnych wodach.

Mam przez to ochotę zostać na lądzie.
Ale teraz słyszę ją w garażu,
nie płacze, wyklina ojca,
drzwi mojego brata są ciemne,
a w mojej piersi otwiera się dziura.
Imię przypadkowego faceta to Johnathan, odbiera mnie
w jasnoniebieskim hyundaiu. Chodzi do college'u,
nie ma dwudziestu pięciu lat, jak zakładała matka.

Ale ma swoje własne mieszkanie
i zabiera mnie tam,
gdzie wchodzę do tej mętnej wody,
czasem zerkam na telefon,
żeby zobaczyć, kiedy zacznie się świecić i krzyczeć,
gdy mój ojciec wróci do domu, żeby nas skontrolować,
i mnie nie zastanie.

Ale telefon tego nie robi.
Ojciec też.

W kozie za wagarowanie na plastyce: część (?)

Do toalety wolno nam pójść
wszystkim naraz,
żeby pan West mógł nas zaprowadzić
z pomocą pana Uptona, ochroniarza.

Jednak tym razem, kiedy pan West wyprasza
wszystkich, kiedy ja docieram do drzwi –
wyciąga rękę, żeby mnie zatrzymać.

Moje serce zamienia się w szczura,
szybkiego i brudnego,
szukającego dziury, w której może się schować,
albo kończyny, którą może odgryźć.

Patrzę, jak drzwi zaczynają się
zamykać, rozmyślam,
czy tego dnia zawyję.

Ale wtedy znowu sięga ręką, łapie
drzwi, zostawia uchylone. Idzie w głąb
klasy, gestem każe mi iść
za sobą.

Podchodzi do ławki, w której siedziałam
tydzień temu, tej, której zdjęcie wysłałam Dei.
Słowa nadal tam widnieją, oczywiście, i oboje
na nie patrzymy. Czuję gorąc na twarzy,
jak w piekle.

„To ty?”, pyta, wskazując głową ławkę, a zmarszczka na jego
czole jest tak głęboka, że nie widzę jej dna.

Kiwam głową.

Jeszcze bardziej marszczy brwi, spoglądając mi w oczy,
po czym podnosi rękę i podaje mi coś srebrnego.

Żyłka.

„Trzymaj”, mówi. „Zdrap to świństwo”.
Wyciągam dłoń, moje palce drżą,
biorę żyletkę i używam jej,
by wymazać te słowa, najpierw
powoli, potem szybciej, zamieniam je
w bliznę.
Obserwuje, potrząsając głową.
„Pieprzyć te dzieciaki”, komentuje,
po czym wraca do swojego biurka
i kiwa do Diany Ross.

Gdyby tylko żyletka mogła wszystko naprawić.

To nie jest aluzja do samobójstwa
ani nawet przemocy na masową skalę.

Chciałabym tylko
wziąć ten srebrny metal
w dłoń

i przecinać nim swoje życie,
póki każda brzydka rzecz, która jest prawdą,

nie zniknie.

Blake Felipe patrzyła dzisiaj na mnie na stołówce

bez uśmiechu na ustach, nawet gdy jej przyjaciółki
kręciły się i świergotały, jak to szczęśliwe
dziewczyny mają w zwyczaju. Siedziałam przy oknach,
wyobrażając sobie, że jestem jednym z czerwonych liści opadających
w przepaść,
na zewnątrz,
a ona siedziała przy stoliku, który był jej przeznaczony,
ale z jakiegoś powodu gapiła się
na mnie, nawet kiedy przesiadłam się na drugi koniec stołu,
nawet kiedy opuściłam wzrok
i znowu go podniosłam,
nawet kiedy odwróciłam się plecami,
a później zerknęłam w jej kierunku.

Nie jest tak jak w filmach o szkole,

gdzie fajne dziewczyny są zmijami,
a dziewczynom jak ja podstawia się nogi,
żeby wpadły na talerz z ketchupem. Raczej
jest ściana, która nas dzieli,
linia, której nie przekraczamy,
plaża niewzruszonego piasku rozciągająca się między nami,

a Blake patrzy na mnie,
jakbym weszła na tę plażę,
mimo że nie wiem dlaczego.

Nie przespałam się z jej chłopakiem,
ale może jedna z jej przyjaciółek
ma chłopaka, z którym spałam,
nie zdając sobie z tego sprawy.

Kiedy spoglądam kolejny raz, już jej nie ma,
ale nie potrafię pozbyć się z głowy
wyrazu jej twarzy,
mimo że nie wiem, co oznaczał.

Mariah-mizantropka płacze w drive-thru,

a ja mówię jej, żeby usiadła na podłodze w boksie,
zanim klienci ją zobaczą i zaczną się zastanawiać,
co, do cholery, się dzieje.

Terry, zboczony kierownik, poszedł do banku,
żeby załatwić nam rozmienienie stówek w kasie,
więc Mariah siedzi przy moich stopach, podczas gdy ja przyjmuję
zamówienia

na wołowinę z cheddarem, jednocześnie
obsługując kasę. Zerkam na nią
w dół od czasu do czasu i nie widzę jej twarzy,
chowa ją w rękach. Co kilka minut
podaję jej sztywne brązowe serwetki,
logo Meat Palace łapie jej łzy,

i prawie mówię:

„Nie myślałam, że jesteś typem dziewczyny, która płacze”,
ale bycie mizantropką
nic nie oznacza,
kiedy rozchodzi się
o złamane serce.

Brat prosi mnie o wzięcie mu paluszków serowych,

a ja się uśmiecham, mimo że jestem poirytowana,
że czekał do 19.58,
kiedy kończę zmianę
o 20.00. Ale wrzucam paluszki
do rozgrzanego oleju,
wpatruję się w nie podczas ich
transformacji.

Chyba tracę już rozum.
Porównuję
siebie do paluszków serowych,
ale jak mam tego nie robić,
kiedy są zanurzone
w gorącu, przechodzą transformację,
i kiedy Sarah powiedziała,
że idę do piekła?

Nie spodziewałam się, że Justin będzie u nas w domu, ale mogłam to przewidzieć.

Stał się pieprzykiem na twarzy mojego brata;
mam problem z przypomnieniem sobie, jak David
wygląda bez Justina,
zgarbionego przy jego boku, zawsze czuć od niego
ten sam zapach:

Zioło i koty
Zioło i koty
Zioło i koty

Nie sądzę, żeby mój brat był gejem –
nazwał mnie homopizdą,

kiedy w dziewiątej klasie powiedziałam mu,
że podoba mi się dziewczyna – ale w sumie
David będący gejem nie wyklucza
Davida będącego okrutnikiem.

Jednak nie mogę znaleźć innego wyjaśnienia, dlaczego Justin
miałby zmienić mojego brata w rzep.

Stoją w kuchni, kiedy wchodzę,
smród papierosów
zdradza mi, że matka jest w garażu, pali
i chyba/na pewno płacze.

Zawieszam wzrok na bracie, on na mnie,
kiwa w stronę torby.

– To dla nas?

– Nie – odpowiadam.

– To dla ciebie.

– Bez znaczenia – wtrąca się Justin
i nie mówi tego tak, jak by powiedział to czyjś chłopak,
nie zaczepnie ani zabawnie.

Powiedział to tak, jak pnącza by to powiedziały,
oplówszy uprzednio samochód:

„Jesteśmy tym samym. Jest teraz mój”.

PONIEDZIAŁEK, 3 GRUDNIA

Rano zazwyczaj unikam lustra.

Wydaje mi się, że wyglądam jak ja po południu,
gdy zejdzie już obrzęk po na wpół przespanej nocy.

Jednak dzisiaj spoglądam w ogromne lustro, które wisi na mojej ścianie,
stoję w staniku i majtkach, które do siebie nie pasują,
moje włosy są zebrane na czubku głowy. Nogi miałam chudsze
przez pewien czas, bez biegania, bez treningów siłowych.
Teraz, zdaje się, znowu uległy zmianie:
może to efekt moich codziennych sprintów na przystanek autobusowy,
a może zasługa Meat Palace.

Patrząc się na nogi,
przypominam sobie, jakie to uczucie,
gdy niosły mnie po torze,
jeden sus za drugim, jeden oddech
na raz. Niekończące się
stuk świst stuk
kiedy nogi niosą mnie do przodu

jak część pięknej, skomplikowanej maszyny.

Moje ciało było
silne,
zdolne,
przepełnione radością,
było częścią mnie.

Teraz czuję się jak Dorotka,
wyrzucona przez tornado
do dziwnej krainy.

Nie poznaję żadnej części
siebie. Kiedy wpatruję się zbyt długo
w którąkolwiek z kończyn –
ręce,
kostki –
czuję przyływ czegoś
w rodzaju żałoby, słowa w mojej głowie
się powtarzają:

Nie są moje
Nie są moje
Nie jestem swoja

Kiedy wychodzę do szkoły, Justin i mój brat śpią na kanapach,

telewizor jest włączony. Samochodu matki nie ma,
więc musiała pojechać do pracy.

To oznacza, że przeszła obok nich
i ich nie obudziła,
nie wzięła pilota,
żeby wyłączyć pudło.

Wyobrażam sobie ją zatrzymującą się w drzwiach,
patrzącą na to, czym stało się jej życie,
i mówiącą:
„Pierdolę to”.

W autobusie wlepiam wzrok w moje spodnie khaki,

pogniecione i z plamą oleju przy kolanie.
Noszę te same spodnie do szkoły i do pracy.
Jestem pewna, że inni uczniowie siedzą na fizyce i zastanawiają się,
skąd niesie się zapach wołowiny,
ale mam to gdzieś. Słyszałam raz, jak ktoś mówi,

że dziewczyny nie ubierają się dla chłopaków, że ubierają się
dla innych dziewczyn, że jesteśmy bardziej zainteresowane imponowaniem
naszej własnej płci niż przeciwnej. Czasem słyszę
w swojej głowie prowadzącego teleturniej, który brzmi,

jakby wygłaszał komunikaty przez głośniki w Walmarcie:
„Heteronormatywni panie i panowie”,
mówi teraz ten głos,
„a co z osobami homo?
Z tymi, co nie są ani paniami,
ani panami?”.

Tak czy siak, ja nie ubieram się dla kogoś.
Mało tego, nie ubieram się dla nikogo.

Chłopaki tak naprawdę nie patrzą,
co się nosi, interesuje ich to, co jest pod spodem,
i tak naprawdę to też mają gdzieś,
jeśli mieliby być szczerzy,
a rzadko są.

Nowa dziewczyna/Geneva siedzi z kimś na stołówce

Z chłopakiem.
Jest biały i ma fajną fryzurę – chyba
czwartoklasista z imieniem typu
Nathaniel
lub Sebastian
lub Alexander.

Jakieś długie
jak jego rzęsy.

I czuję ukłucie czegoś
zielonego w brzuchu,
inny rodzaj zazdrości
niż roślina, która kwitnie,
kiedy patrzę na Blake Felipe.
Ta roślina ma poszarpane krawędzie
i powtarzam sobie, że to dlatego, że
Geneva i chłopak mają z kim
siedzieć na stołówce,
a nie dlatego, że
siedzą
tak blisko siebie.

Zgadnij co, Sarah.

Znowu grzeszę.
Tym razem Jacob Wheeler
chce mnie podwieźć
do pracy.

Kiedys biegaliśmy
razem – wolał
przełajowe, jeśli dobrze
pamiętam.

Podjeżdża na przystanek
i mówi: „Hej”.

Nawet nie wyjechaliśmy
z parkingu,
a jego ręka już
pojawia się na
moim udzie.

Jacob Wheeler w rzeczywistości nie próbuje dobrać mi się do majtek.

Kiedy jego ręka powędrowała do mojej nogi,
próbował wytrzeć tłustą plamę z mojego kolana.

„Myślałem, że to od mojego samochodu”,
mówi i wydaje się zażenowany.

„To olej”, odpowiadam.
„Z pracy”.

„Och. Okej”.

Jedziemy w ciszy. Wydaje się
wiedzieć, dokąd jedzie –
chyba moja koszulka z Meat Palace
wystarczy jako wskazówka.

Zajeżdżamy na parking

i wreszcie się odzywa,
pyta, dlaczego

już nie biegam:

Byłam taka dobra
Byłam taka szybka
Czy to nie ja ustanowiłam rekord

Tak, byłam
Tak, byłam
Tak, ustanowiłam
Ale nie mówię tego na głos: te słowa
mają ostre krawędzie i kłują
mnie w gardło. Zamiast tego mówię:

„Mam teraz inne priorytety”.
I wychodzę z samochodu,
zanim zapyta jakie,
zanim zobaczy
łzy, które się materializują
po raz pierwszy od
Dnia.
„Dzięki za podwózkę”.

Praca jest dobrym rozpraszaczem,

zwłaszcza gdy Stephanie jest kierowniczką zmiany.
Mówi: „Terry będzie później”.
Brzmi to prawie jak ostrzeżenie,
a ja pytam: „Ale nie zaraz?”.

A ona kręci głową.
Mariah wychodzi z drive-thru
z nienaruszonym tuszem do rzęs
i mówi:
„Podkręć”.

Stephanie podgłośnia muzykę,
mimo że w boksie siedzą
dwie starsze panie i wyglądają na
urazone zachowaniem trzech dziewczyn

tańczących przy automacie do napojów,
a jedną z nich jestem ja,
śpiewam do mopa.

Migawka (nie)idealnej dziewczyny

Gdyby ktoś zajrzał przez okno Meat Palace
i przyłapał mnie przy fastfoodowym karaoke,
i tylko to wiedziałby o moim życiu,
i to byłaby jedyna częśćka mnie, jaką by ujrzął,
pomyślałby, że wszystko jest w porządku:

że ta migawka,
ten moment

przedstawia idealną nastolatkę
żyjącą idealnym nastoletnim życiem –

i póki tu jestem,
a muzyka gra,
będę udawać, że tym właśnie
jestem.

Nie mam zmiany w sobotę i niedzielę,

pytam Stephanie dlaczego.

„Myślałam, że poprosiłaś o wolne dawno temu.
Nie idziesz na wesele?”

Stephanie zna moje życie lepiej niż ja.

Jutro rano jedziemy do Cincinnati
na trzecie wesele siostry mojego ojca.

Mama się nie wybiera, brat tak.
Próbuję sobie wyobrazić, jak będzie wyglądała jazda,
gapiąc się w podłogę, którą właśnie umyłam,

i rozważam pomysł

potknięcia się, złamania nogi.

Bez sensu.

I tak musiałabym jechać, choć gips
zepsułby zdjęcia cioci Lindzie.

Mój ojciec jest zawsze na czas.

Czeka na końcu podjazdu,
nawet nie przyjdzie zapukać.

Matka, zdaje się, czuje ulgę, jak znikamy,
a zwłaszcza mój brat.
Wyobrażam sobie, jak odkaża dom
podczas naszej nieobecności,
starając się pozbyć zapachu
zioła i kotów
z kanapy, na której wyleguje się Justin,
jakby była jego.

David siada z przodu, nawet się nie kłóczę.
Wyobrażam sobie tylne siedzenie jako okop
na polu bitwy, mogące ochronić
przed latającymi pociskami.

Ale nikt się nie kłóci. Tata jest ekspertem
od udawania, że wszystko gra,
a brat się naprawdę uśmiecha,
opowiadając tacie sytuację ze szkoły.

Powinnam czuć radość, ulgę,
że dwie godziny do Cincinnati
są spokojne, ale nie mogę pozbyć się wrażenia,
że wszyscy w samochodzie noszą maski,
zwłaszcza ja.

Sukienka, którą ciocia Linda każe mi włożyć, jest różowa

i wygląda paskudnie w połączeniu z neonową trucizną na mojej głowie.

„Czy jest coś... co możemy zrobić z twoimi włosami?”,
pyta, krzywiąc się, robi to tak samo jak ojciec.

„Nie, to na stałe”. I odwracam się, zanim
dostrzeże, jak się uśmiecham.

Matka nienawidzi koloru moich włosów,
ale sądzę, że byłaby szczęśliwa, że wkurza ciocię Lindę.

Nigdy się nie lubiły.

Na weselach jest tak,

że wszyscy się upijają i nikt nie widzi,
że młodzież też.

Przemycam coś do picia, ale nigdy nie lubiłam alkoholu,
więc zostawiam szklankę na czyimś stoliku.
Znajduję swojego brata na skraju parkietu hotelowego;
obserwuje, jak rodzina taty robi z siebie wariatów

podczas tańca, a ciocia Linda chodzi wszędzie
i pozuje do zdjęć. Jej sukienka podąży za nią
jak kałuża z kości słoniowej, a kiedy tak stoję
przy Davidzie przez dziesięć minut,
on odzywa się znikąd:

„Pamiętasz, jak ciocia Linda zorganizowała spotkanie rodzinne?”.

Tak.

„Wygląda, jakby uszyła tę sukienkę z firanek łazienkowych”.

Oboje śmiejemy się
na myśl o tej łazience
całej w żółto-białych koronkach
całej w popękanych porcelanowych figurkach Jezusa i owieczek
całej w mokrych ręcznikach do rąk z postrzępionymi rogami

śmiejemy się głośniej od muzyki
i tak dobrze być

w tej samej drużynie
nawet przez chwilę
nawet kosztem
kogoś innego.

Kiedy wszyscy tańczą wolnego,

stoję sama na balkonie, bez kurtki,
mimo że mamy grudzień i wokół panuje już chłód.
Patrzę na Cincinnati i myślę o przeprowadzce tutaj...
przeprowadzce gdziekolwiek.

Wszyscy zaprzatają sobie głowy college'ami, w przyszłym roku
będę musiała składać podania.

A przynajmniej udawać. Obecnie planuję leżeć
i powtarzać, że nigdzie się nie dostałam.

Może będę pracować w Meat Palace przez resztę życia.
Mamy tam Debbie, która właśnie to zrobiła.

W Cincinnati jest Meat Palace.

Z tyłu mojej głowy kręci się szept,

ale nie formują się z niego słowa.

Uczucie moich stóp uderzających w tor
Dźwięk mojego oddechu w uszach
Powolne spływanie potu po karku
Kołysanie kuczka omiatającego moje ramiona

To, jak cały świat tracił wyrazistość,
moje płuca były jedynym przeciwnikiem i jedynym partnerem,
moje mięśnie były częścią tej pięknej, skomplikowanej maszyny, która

Pozwala
Mi
Biegać

I wtedy szept zamienia się w słowa:
Znowu mogłabyś biegać.
Mogłabyś biegać w college'u.
Trenerka Young zawsze powtarzała, że byś mogła.
Mogłabyś jechać na igrzyska olimpijskie.

I w tym miejscu zduszam szept pięścią,
bo czasem absurdalne zdaje się marzenie
o rzeczach, o których wiem, że na nie nie zasługuję.

Jak bym miała zasługiwać?
Wystarczy spojrzeć na to, kim jestem.

W drodze do domu tata cały promienieje,

jak zawsze po czasie spędzonym z rodziną.

„Naprawdę powinienem przeprowadzić się do Cincinnati”, mówi.
„Powinienem. Cała moja rodzina tam jest”.

„Ale nie my”, rzuca David, a ja jestem tak zdziwiona, że ściskam
rąbek koszuli, nie odzywam się.

„Moglibyście mnie odwiedzać”, odpowiada tata radośnie.
Już zdecydował.

Już zdecydował, że wypłacze się
z rany, jaką jest jego poprzednie życie.
„Linda wyglądała tak pięknie, prawda?”, pyta.
„Co za wesele”.

„Co za trzecie wesele”, dopowiada David,
a moje ręce miętolą materiał.

„I co z tego?”, śmieje się tata.
„Jest kobietą, która wie, czego chce.
Czasem trzeba pocałować parę żab,
zanim znajdzie się księcia”.

Zastanawiam się, co pomyślałby o moich żabach.

Zastanawiam się, czy dalej nazywałby mnie księżniczką.

„Cincinnati jest do bani”, stwierdza David.
„Mają tu tylko chili”.

Dopiero wtedy się wtrącam:
„Z makaronem”.

„Z makaronem”, powtarza David.

Niedzielne noce

Są jak
Czekanie, aż uderzy cię samochód

Przemierzanie pustyni tuż przed wypiciem
ostatniej kropli wody

Stanie na boisku do baseballu,
patrząc, jak piłka leci w kierunku twojego czoła
Przechodzenie przez płot, wiedząc,
że po drugiej stronie jest tygrys.

Nie tygrys.
Wilk.
Zawsze wilk.

W poniedziałek w końcu się to dzieje:

Jakiś chłopak powiedział swojej dziewczynie,
że kręcił ze mną,
kiedy mieli „przerwę”.

Dziewczyna o imieniu Audrey, z którą rozmawiałam
tylko raz, podchodzi do mojej szafki
z mnóstwem okropnych wyzwisk,
ale bez pięści, a ja zdzierżyłam
wystarczająco tego pierwszego,
żeby móc odwrócić się plecami.

Moje ramiona przyswajają resztę jej słów:

„Dlatego właśnie jest moim chłopakiem,

a ty jesteś szmatą.
Ma cię gdzieś”.

To jedyny raz, kiedy coś odpowiadam:
„Audrey, czemu sądzisz, że ja nie mam go gdzieś?”.

Dopiero gdy odchodzi, widzę karteczkę

wciśniętą w kratkę mojej szafki, białą i pomiętą
jak elegancka serwetka.

Kiedy ją prostuję, ukazują mi się niebieskie słowa, zamazyste
i rozmazane:

Wiem o nim

Prawie śmieję się w głos,
bo najwyraźniej Audrey
nie jest jedyną, z której facetem
przecięłam szlak,

i gdzieś pod warstwami mojego
pancerza, skóry zmienionej w zbroję,
coś surowego i paćkowatego,
jak wewnątrz małży,
drga.

Powinnam czuć się źle
Powinnam czuć cokolwiek

A czuję głównie ulgę,
że ci wszyscy przypadkowi ONI
odciągają moje myśli od NIEGO.
To tak precyzyjne jak skalpel.

Ale jest coś jeszcze –

niebieski tusz, kółka nad „i”.

To jedyna karteczka, jaką dostałam

w tym roku, węgorz
wierci się w bagnie moich wnętrzności.
Coś we mnie chce to zobaczyć.
Coś, czego nie jestem gotowa ujrzeć.
Coś, czego widoku nie mogę znieść.

Wyzwiska, którymi mnie określają: uaktualniona lista

- Zdzira
- Dziwka, wariant Kurwy
- Kurwa, wiadomo
- Dziewczyna z kompleksem tatusia
- Atencyjna Kurwa, co najwyraźniej różni się od zwykłej Kurwy
- Dobra Tylko Do Jednego
- Żarówka
- Śniadaniówka
- Żałosna
- Kurwmiona (to mnie rozśmieszyło)
- Kłamczucha
- Lesba (liczy się, gdy jesteś bi?)
- Szmata

Nie kierują mnie do kozy przez dwa dni i czuję się, jakbym wróciła na Ziemię ze statku kosmicznego.

Pani Fisher mówi:

„Prawie zapomniałam, jak wyglądasz!”.

I nie wiem, czy chce być zabawna,
czy okrutna,

ale klasa śmieje się
tak czy siak.

Wiadomości wymienione z Deją

Deja: Pani Fisher jest po prostu zła że jej tyłek wygląda jak naleśnik w tym spadochronie bez kieszeni w którym paraduje

Alicia: myślę, że podoba jej się ten naleśnikowy look

Deja: jak już mówimy o naleśnikach, chodź ze mną w sobotę do tej nowej miejscówki z brunchem

Alicia: ...brunch

Deja: Breakfast + lunch głuptasie

Alicia: wiem, co oznacza brunch! Ale to brzmi tak...

Deja: Wystawnie?

Alicia: lol tak

Deja: Więc włoż sukienkę. Chodź, będzie fajnie

Alicia: sobota?

Deja: Nie mów mi, że masz pracę. Meat Palace nie serwuje śniadań

Alicia: Serwujemy!

Deja: Omg, nie używaj formy MY

Alicia: lmao okej

Deja: super

Biegnę na przystanek po szkole,

ale jest wcześniej, moja zmiana zaczyna się o szesnastej. Zatrzymuję się i zastanawiam, czy dojdę tam w czterdzieści pięć minut, jeśli będę szła szybko. Albo gdybym pobiegła truchtem.

Gdybym pobiegła.

Zahaczam kciukami o szelki plecaka i ruszam ulicą Baker. Z plecakiem na plecach, nawet bez książek, mam wrażenie, że to warunkowanie:

Mój umysł wraca do pierwszej klasy, kiedy trenerka Young kazała nam biegać i biegać i biegać

Sztafeta, sprint, v-sit, skip C, skoki na skrzynię

Moje mięśnie zdają się drgać pod spodniami khaki,
pamiętają, wiedzą, tęsknią.

Wspomnienia są jak zastrzyk,
wypełniają mnie, że aż cała się trzęsę.

Dochodzą do mojej głowy –
popołudnia spędzone w słońcu,
a kiedy liście zaczynały opadać,
bieganie korytarzami w deszczowe dni.

Padło po raz pierwszy w Ten Dzień w marcu.
Dlatego wiedziałam, że Pułkownik jest nadal w klasie,
zobaczyłam te zawsze otwarte drzwi.

To wspomnienie wycisza wszystko,
gasi. Moje mięśnie zaczynają boleć, są ciężkie.

Przestaję biec.
Docieram do pracy spóźniona.

Czuję kota i zióło, gdy tylko wchodzę do domu

i od razu wiem, że jest tu Justin,
że brat wrócił z Cincinnati
i wrócił też do tego, co zostawił.

„Mama jest w pracy?”, pytam.
Jej samochodu nie ma, więc gdzieś pojechała.

Wzrusza ramionami, nie spogląda na mnie.
Razem z Justinem siedzą przy laptopach
i grają w grę z orkami
i elfami. Słyszę krzyki
dam w opałach.

Justin podnosi wzrok, mierzy mnie,
jakby zastanawiał się, co tu jeszcze robię.

Tu, gdzie mieszkam
Tu, w moim domu
Tu, w moich własnych czterech kątach

Zauważa, że się w niego wpatruję, i pyta:
„W czymś ci pomóc?”.

„Nie powinieneś gdzieś teraz być?”
I staram się, by mój głos był ostry
jak moje odczucia, widzę siebie jako kolec
w jego bucie. A on tylko patrzy
i milczy, nienawidzę wyrazu, który przybrały
jego oczy, który sprawia, że czuję się
maluczka, odsłonięta. Nienawidzę tego,
że brat niczego nie dostrzega.
Wreszcie odwracam wzrok i idę do swojego pokoju,
zamykam drzwi, by mój dywan
nie przesiąkł zapachem Justina.

Na zaś zamykam drzwi na klucz.

Wiadomości wymienione z matką

Ona: Jestem na kolacji z przyjaciółmi

Alicia: Z kim?

Ona: Starymi przyjaciółmi z ostatniej szkoły

Alicia: Ach, okej. Jak coś to jestem w domu

Ona: Oczywiście, że jesteś – jest 22! ;)

Alicia: haha no tak

Nawet nie pomyśli, że mogę być gdzie indziej niż tam, gdzie mówię.

Nie wie nawet,
że Sarah i ja już się nie
przyjaźnimy. Czasami zastanawiam się,
kiedy używam Sarah jako alibi,
czy kiedyś mama wpadnie na nią
w sklepie
i każde kłamstwo, każde alibi

rozpadnie się w tym momencie
na dziale z owocami i warzywami
jak zepsuty melon.

Matka pracuje jako sekretarka
w szkole podstawowej trzy kilometry
dalej. Przeniosła się tam ze szkoły średniej,
bo wszyscy,
począwszy od dzieci, a skończywszy na dyrektorze,
byli „wychowani w oborze”
według niej.

Nigdy nie mówiła o przyjaciółach,
nie mówiła o nikim
poza szefem, który był wysoko funkcjonującym
alkoholikiem i pił z piersiówki
między zebraniem z rodzicami.

„Kolacja z przyjaciółmi”.
Nigdy bym nie pomyślała,
że matka może być gdzie
indziej, niż
mówi.

Pewnie z kimś się spotyka; ucieszyłaby mnie

perspektywa wywalenia ojca
z domu jej myśli,

jednak sama idea, że jest na kolacji
i trzyma kogoś za rękę, podczas gdy ja unoszę się

w cichym, pustym świecie,
którym stało się moje życie,

sprawia, że mój pokój rozmywa się
z powodu czegoś, co przypomina łąkę,

ale mogą to być też mdłości.
Matka czuje się samotna, tylko ona

i garaż, leżak,
telefon przyciśnięty do twarzy,

podczas gdy babcia powtarza, że: „Nigdy
nie powinnaś była wychodzić za tego urodzonego w czepku barana”.

Samotność potrafi przemieniać lasy
w pojedyncze drzewa; całość zanika,

pozostaje jeden pień. Znowu myślę
o bluszczu, jak jego pnącza oplatają
pień i pochłaniają wszystko
bez reszty. Coś zjada mnie żywcem

i w tym momencie mam ochotę zadzwonić do mamy,
jednak w ustach mam tylko pnącza,

więc koniec końców po prostu się kładę do spania.

CZWARTEK, 6 GRUDNIA

Pan Hudson pyta, gdzie jest moja praca domowa,

i chyba jest zaskoczony, kiedy się śmieję, bo jego brwi wędrują do góry.

Zeszłej nocy spałam tylko trzy godziny –
przez resztę czasu kręciłam się,
przekonana, że czuję palce na rąbku koszuli
czyhające na prześcieradle.

Moje najlepsze sny są o bieganiu
tak szybko, że wiatr nie umie mnie dogonić.
Moje najgorsze sny są o tym, jak próbuję biec,
a moje mięśnie opadają jak mokry cement,
wilki kłapią zębiskami.

Więc kiedy pan Hudson pyta, gdzie jest moja praca domowa,
mogę się tylko zaśmiać, bo noszenie maski
zdaje się niemożliwe, kiedy wszystko jest nie tak.

Pyta, dlaczego się śmieję, a ja jestem tak zmęczona,
że mówię prawdę:

„Jak na nauczyciela historii
jest pan kiepski w niepowtarzaniu jej.
Nie przynoszę pracy domowej od czterech tygodni –
jakim cudem, do cholery, wydaje się panu,
że dziś będzie inaczej?”.

Uczy nas o tej lub tamtej wojnie,
a teraz na jego twarzy wybuchają bomby.

Pięć minut później jestem już w kozie,
pan West potrząsa głową, wskazując mi miejsce.

Nie gram w piki na telefonie.
Aretha Franklin akompaniuje mi do snu.

Pan West prowadzi nas na stołówkę na lunch

Gdzie musimy siedzieć przy stoliku dla tych z kozy,
nie możemy rozmawiać
z resztą uczniów,
możemy tylko jeść w ciszy,
co dla mnie jest dobrą wiadomością.

Jednak przez te trzydzieści minut
spotykam trzy pary oczu
obserwujące mnie:

1. Blake Felipe. Znowu. Jej spojrzenie jest chłodne. Jest z inną
czwartoklasistką, biorą prowiant na wycieczkę ostatnich klas.
Wpatruje się we mnie przez całą drogę do drzwi, wzrok ma jak tafla
gładkiego lodu.
2. Audrey. Siedzi obok swojego chłopaka, do którego wróciła, rzuca mi
uśmieszek niczym kot delektujący się śmietanką. Nie rozumie, że jeśli
ona jest kotem, ja jestem jaszczurką, a jaszczurki mają wyjebane na
śmietankę.
3. Geneva. Nie patrzy na mnie jak pozostała dwójka. Jej oczy wędrują jak
dwa reflektory przeczesujące bagna, ale zawsze
wracają
do mnie.

Geneva przystaje, żeby się przywitać.

Już odniosła swoją tackę
i stoi teraz z pustymi rękoma,
sięga jedną, jakby chciała klepnąć mnie w ramię,
ale ja już się odwracam,
kiedy zbliża się do naszego stolika.
„Idź dalej, młoda damo”, mówi pan West.
„Ci uczniowie są w kozie”.

Mówi to akurat, gdy jej usta się otwierają, by coś powiedzieć,
po czym znów zamykają się jak nieśmiały kwiat,

kiedy słyszy jego głos.

Koniec końców tylko macha jedną
z tych delikatnych rąk malarki.

Odmachuję, ale mam ochotę pocałować
jej dłoń.

Jeśli niedziela to:

autobus

baseball

pustynia

Piątki to:

powóz z koniem

zabawkowy pocisk

oaza

Nie bez ryzyka,

ale o wiele bezpieczniejsze

niż inne rzeczy.

Jutro mam brunch z Deją

i jestem bardziej zdenerwowana, niż kiedy otwieram drzwi
samochodu, którego nigdy nie widziałam.

W scenariuszu z samochodem
wszystko, co mogłoby być straszne,
już widziałam.

W scenariuszu z brunchem
otwieram się na zupełnie nową traumę:

rodzaj tej od Sarah,
która przebija skórę
i wędruje prosto do serca.

Powinno być specjalne słowo
na ten rodzaj złamanego serca,
który bierze się z utraty nie ukochanego,

a przyjaciela.

Brunch jest jak śniadanie, ale wszyscy są bardziej rozbudzeni.

Wszystko w restauracji jest w jasnych kolorach,
włączając w to ludzi, są wystrojeni bardziej,
niż byliby na śniadanie.

Nazywa się Chicken or the Egg
i w menu jest sekcja paleo,
którą analizuję – próbując zrozumieć,
czym jest paleo – kiedy zjawiają się
Deja i jej przyjaciele.

Wiedziała, że nie będziemy same,
ale i tak jest mi niezręcznie,
gdy jak Pinokio na sznurkach kieruję się
do boksu, do którego nas prowadzą,
siadam wśród
prawdziwych dziewczyn, z krwi i kości,
otoczona matowym drewnem.

Ale Deja to motyl,
a wszystkie jesteśmy dla niej kwiatami:
jej uwaga przemyka między nami,
łączy nas.

Cieszę się, że włożyłam coś
innego niż spodnie z pracy,
choć raz.

Rozmowy brunchowe

Deja: Jeszcze jeden rok i będziemy mogły pozbyć się tego miejsca jak
łupieżu!

Amanda: Fuj! Ja tu jem! Czemu jesteś taka ohydna?

Deja: Szkoła jest ohydna, nie ja! Prawda, Alicia?

Alicia: Na łupież kupisz szampon. Na Marshalla chyba nie ma żadnego
specyfiku.

Denise: Chyba ogólnie na liceum.

Deja: Nie, w Marshallu jest coś wyjątkowego. Nie umiem stwierdzić co.

Amanda: Może gdybyś nie siedziała tyle w kozie...

Deja: Jak jestem w kozie, to dlatego, żeby coś udowodnić. Alicia rozumie.

Zawsze czepiają się włosów czarnoskórych dziewczyn, ale Alicii nic nie powiedzą.

Amanda: Może dlatego, że Alicia nie pyskuje nauczycielom!

Isis: (spóźniona) Chyba nie znasz zbyt dobrze Alicii!

Wszystkie się śmiejemy.

Nawet ja, po tym, co powiedziała Isis.
To zabawne, bo Isis też mnie nie zna,
ale wie coś o mnie,

coś, co nie ma nic wspólnego z tym,
w którym samochodzie byłam,
na czyjej podłodze leżał mój stanik,

ale raczej
coś o ogniu, który wychodzi
z moich ust, kiedy pani Fisher
albo pan Hudson patrzą na mnie
w nie taki sposób.

Wszystkie zamawiamy różne warianty naleśników
i jest mi miło, że ten nowy aspekt
mojej reputacji
mnie wyprzedza.

Przyjaciółki Dei nie są jak te Sarah.

Mówią, co myślą, i cisza zapada
tylko wtedy, gdy któraś sprawdza telefon.
Miło jest być wśród ludzi, którzy mówią, co sądzą,
nie trzeba zgadywać,
nie trzeba wpatrywać się w luki
i zastanawiać, jak je uzupełnić,
co się w nich kryje.

„Wszyscy mówią, że teraz Andrea spotyka się z Mikiem”,
mówi Denise, zalewając naleśniki bursztynową kaskadą.
„Nie zachowuje się, jakby miał dziewczynę”, odpowiadam,
a spojrzenia wszystkich wędrują do mnie, ich brwi są uniesione.

„Co to oznacza?” W kąciку
ust Denise, jak kapka syropu, pojawia się uśmiech.

„Nic”, rzucam. Jeśli ona wylała syrop, ja mam
wrażenie, że wylałam ketchup
albo żurawinę.
Krew.

Coś, co zostawia plamę.

Jednak Deja się śmieje, dźwięk ten przypomina pęknięcie lodu,
i topi coś we mnie.

Nie jestem dumna ze wszystkiego, co robię,
ale jej śmiech mówi mi, że może
da się czuć coś innego niż wstyd.

Przyjaciółki Dei nie są jeszcze moimi.

Brzmi to źle, ale nigdy wcześniej
nie spędzałam czasu z czarnoskórymi dziewczynami,
nie dlatego, że nie chciałam,
ale dlatego, że nie było okazji.

Dowiedziałam się o manipulowaniu okręgami wyborczymi
przez TikToka i wiem, że chodzi tu o wybory,
ale czasem mam wrażenie, że nasze życia
też są manipulowane w ten sposób – moja podstawówka
biała jak duch, Marshall
podobnie. Oddzielili dzieciaki
„uzdolnione” i zebrali je w osobne klasy,
jednak Deja jest najmądrzejszą osobą,
jaką znam, a do takiej nie chodzi.

Do tej pory była tylko Sarah –

Sarah u mojego boku od
drugiej klasy. Jestem typem osoby,
którą zadowalała
jedna dobra przyjaciółka, nawet jeśli „dobra”
pomału się rozmywa. Taki jest problem
ze wszystkimi jajkami w jednym koszyku,
jak mawiała moja babcia. Jedno się rozbija
i co wtedy?

Nigdy nie powiedziała, co wtedy,
ale odpowiedzią jest samotny bałagan.

Jest za wcześnie, bym nazwała przyjaciółki Dei
swoimi,
ale kiedy wychodzimy z knajpy i wszystkie zmierzamy
na ten sam przystanek,
pozwalam sobie na nie patrzeć, wyobrażając sobie,
co by było.

Mówią o kościele, ale Biblia nie wypada z ich
ust jak pięści.
Mówią o chłopakach, granicach i koszykówce.
Wytykają sobie różne rzeczy, śmieją się i śmieją.
Ich fryzury są jak równowaga między matmą
a poezją: przestrzegają konkretnych zasad,
wzoru, którego nie znam, ale jest w nich rytm i powab
wierszy – barwa, światło i faktura,
wszystko spotyka się w formie warkoczy,
zwija się i faluje.

Deja widzi, że je obserwuję, i uśmiecha się.
„Co? Mam coś na twarzy?”

„Tylko twarz”, odpowiadam; miałam w zwyczaju
mówić tak bratu, a on mówił tak mi,
ale teraz mówię to do niej, a ona się śmieje,
a ja się zastanawiam,
czy tak wybiera się
rodzinę.

Autobus do zachodniej części miasta przyjeżdża pierwszy.

Wsiadają do niego wszyscy oprócz mnie i Isis.
Machamy, kiedy odjeżdża, i spodziewam się, że niezręczność spadnie na nas jak wiosenny deszcz z nieba i zawiśnie między nami. Jednak Isis jest w grupie tanecznej, jest pełna energii, cała uśmiechnięta i ma szeroko otwarte oczy. Lustruje mnie od góry do dołu, kiedy trzęsiemy się z zimna, pyta: „Umiesz tańczyć? Potrzebujemy więcej ludzi”.

Kiedy mówię jej, że nie wiem, śmieje się: „Jak to nie wiesz, czy umiesz tańczyć?”.

„Nigdy nie próbowałam”.
„To pewnie oznacza, że nie umiesz w tym momencie, ale to nie znaczy, że nie umiesz wcale”.

Śmiejemy się z tego, ze zdemaskowania bajki: kłamstwa, że ktoś może magicznie opanować umiejętność: od rytmicznego zera do bohatera skomplikowanych choreografii, które wykonuje jej grupa.

Znowu mierzy mnie spojrzeniem.
„A uprawiasz jakiś sport? Masz ciało!
Co z nim robisz?”

Nienawidzę tego, że moja pierwsza myśl to Adam, Pułkownik, przypadkowi goście, krążą w mojej głowie jak śmieci, zakłócają moje myśli.

„Deja mówiła, że kiedyś biegałaś”, rzuca.
Nie zauważa, gdzie skręciłam umysłem na drodze tej rozmowy. „Co się stało?”

„Wiele”, odpowiadam.

„Kontuzja? Cokolwiek to jest, musisz to pokonać.
Niektóre rzeczy zajmują trochę czasu, ale

wkrótce znów będziesz biegać”.

Rany, które sobie wyobraża, są tak różne od tych prawdziwych.

Nie wiem, jak może mieć rację.
Moje wewnętrzne złamanie
nie jest skręconą kostką.

Mamy nie ma w domu przez następne dwie noce,

ale David jest, z Justinem i resztą plam na dywanie,
które nazywa przyjaciółmi. Czekam, aż przyjdzie na górę
po więcej przekąsek, żeby zapytać:

„Mama ma dodatkowe zmiany?”.

„Mówiła, że spotyka się z przyjaciółmi”, odpowiada,
nie patrząc na mnie.

„Z jakimi przyjaciółmi?”

„Skąd mam to wiedzieć?”

Czuję się jak matka nastolatki,
siedzę na krześle i czekam, aż wróci do domu,
ignoruję wiadomości od chłopaków,
wpatrując się w drzwi.

Dziewiąta. Dziesiąta. Muszę iść spać,
bo inaczej pobudka na autobus
będzie niemożliwa. Wysyłam jej wiadomość:

Czekałam na ciebie

po czym wyłączam telefon.

Nowa dziewczyna/Geneva czeka przy mojej szafce w poniedziałkowy poranek.

Widzę ją na końcu korytarza jak kometę,

która tli się w ziemskiej atmosferze.

Niemal się odwracam, mknę
do wyjścia.

Ale dostrzega mnie, zanim
udaje mi się zniknąć.

Czuję do niej przyciąganie,
to niczym grawitacja.

„Cześć”, zagaja. „Zastanawiałam się,
czy mogę cię o coś zapytać”.

Szykuję się. Jakie istniejące
pytanie mogłoby
sprowadzić ją do
mojego świata?

„Jasne”, odpowiadam.
„Jasne”.

„Mogłabyś dzisiaj nie pyskować pani Fisher?
Bo chciałabym z tobą usiąść

podczas lunchu, a jak jesteś w kozie,
staje się to trudne do osiągnięcia”.
Nie wiem, jak długo gapię się
na nią, czekając, aż nadejdą jakieś słowa.

Jej uśmiech jest odpowiedzią.

„Fajnie”, rzuca.

Przygryzam język, kiedy pani Fisher mówi:

„Kogo my tu mamy!”,
jakby to nie ona codziennie wysyłała mnie do kozy,
jakby to nie ona codziennie machała sobą
jak czerwoną płachtą przed bykiem. Dzisiaj jej oczy
badają mnie, szukając odstępstw od mundurka,

na chwilę zatrzymują się na płamie
na moich spodniach. Idę na swoje miejsce.

Reszta klasy mnie ignoruje, nie licząc Shane'a
Baltera, który rzuca zgniecionymi kartkami
w moje zgarbione plecy. To niesamowite,
że chłopcom tak długo pozwala się być
chłopcami, podczas gdy z dziewczynek
robi się kobiety lata przed tym,
nim staniemy się gotowe.

Mysli na temat „dojrzałości”

Nauczyciele, rodzice, rodzina, obcy
zawsze nazywają dziewczyny „dojrzałymi”.

Poważne,
srogie,
odpowiedzialne
dziewczyny.

Wspaniałomyślne,
niezawodne,
rzetelne
dziewczyny.

Gdy dorastam, moje ciało rozpycha
kreskówkowe koszulki,
„dojrzała” nabrała innego znaczenia.

„Jesteś dojrzała jak na swój wiek”,
powiedział mężczyzna na stacji benzynowej,
kiedy weszłam zapłacić za tatę.

„Wyglądasz na starszą. Zachowujesz się,
jakbyś była starsza”, szepcze każdy mężczyzna
próbujący mnie przekonać, że podanie mu
mojego numeru telefonu jest uzasadnione,
tłumaczący, że jesteśmy tacy sami.

Od pierwszej do jedenastej klasy,
kiedy chłopiec mnie uderzał, krzyczał
w moją stronę czy wydurniał się, podczas gdy dziewczynki
siedziały na swoich miejscach i były posłuszne,
słyszałam:

„Dziewczynki dojrzewają szybciej niż chłopcy”,

i kiedy byłam młodsza, brałam to
za komplement, ale teraz, gdy mam szesnaście lat
i widziałam, jak to wszystko działa,
rok po roku, uświadomiłam sobie, że

to nie jest komplement –
to oszustwo.

Oszustwo czy nie,

siedzę cicho na zajęciach pani Fisher, nawet
kiedy informuje mnie, że odejmuje mi punkty
z pracy domowej za użycie długopisu
zamiast ołówka.

Mierzę ją spojrzeniem.
Przynajmniej to zrobiłam
Przynajmniej próbowałam
Przynajmniej tutaj jestem

Czuję, jak wyzwiska formują się
w moim gardle jak gula,

ale po drugiej stronie tej godziny
jest stołówka, a w niej czeka
Geneva.

Kiedy przychodzę, ona już ma jedzenie na talerzu,

a ja jestem zbyt zdenerwowana, żeby jeść, ale i tak przechodzę
przez kolejkę, żeby dać sobie czas na
wzięcie się w garść, zebranie
tych wszystkich uczuć jak ryby w sieć.

Biały chłopak, z którym czasem siedzi –
Nathaniel/Sebastian/Alexander –
jest nieobecny

i zastanawiam się, czy go olała,
czy jest chory,
czy może jest w kozie,
a ona wymienia nas
jak karty z Pokémonami.

Siedzenie naprzeciwko niej jest chłodne;
zajmuję je i skupiam się na tym,
nie na ciepłe jej oczu,
które są jak dwie lampy nad terrarium z jaszczurkami.

Uśmiecha się lekko, jakby była zdziwiona,
że tu jestem, a może zadowolona, a może
jakby zapomniała, że w ogóle zaprosiła mnie,
żeby tu przyszła. „Hej”, mówi, a ja na to: „Hej”,
co kwituje: „Czyli
jesteś tu. Alicia”.

Kiwam głową i przełykam gulę w gardle,
która pojawia się, gdy moje imię
opuszcza te usta.

Nie całowałam dziewczyny od czasu Renée.
Czy nadal jestem bi, jeśli całowałam kilkunastu
(lub więcej) facetów
i tylko jedną dziewczynę? Czy nadal jestem bi,
jeśli jeden pocałunek zagarnął moje sny
na cztery lata, ale nie moje życie?
„Jestem Geneva”, mówi, a ja odpowiadam: „Wiem”.
Gryzie kęs jabłka,
z uśmiechem, jakbym opowiedziała
bardzo inteligentny żart.

„No to teraz już się znamy”, rzuca
i uśmiecha się bardziej, kiedy mówię: „Tak”.

Jedno oko Genevy mruży się bardziej niż drugie,

a jej nos jest lekko zakrzywiony.

Nie wyrywa włosów pomiędzy
brwiami, a jedna z nich jest wiecznie uniesiona.

Zaciska zęby po jednej stronie,
więc jej szczęka wygląda na wyrazistszą z prawej.

Jej podbródek jako jedyny jest symetryczny,
ostro zakończony i krótki.

Ktoś w historii sztuki powiedział, że symetria
jest pięknem,
i ten człowiek –
kimkolwiek był –
był idiotą.

Ale i tak nie idę na plastykę.

Perspektywa Genevy i jej dłoni pokrytych farbą
czasem wystarcza, żebym przeszła obok klasy Pułkownika,
ale kiedy kieruję nogi do pracowni plastycznej,
zabierają mnie do biblioteki,
więc się im poddaję, kręcę się alejkami,
czując się jak szop unikający światła na ganku,
omijając nauczycieli, którzy krążą
i pilnują swoich uczniów.

Wtedy znajduję Deję, schowaną
za stosem książek historycznych,
kolana trzyma przy piersi, jej oczy
biegają po stronicach.
Nawet mnie nie zauważa,
póki nie siadam, wtedy podskakuje,
po czym się uśmiecha. „Niech zgadnę”,
mówi. „Węgry”.

Wzruszam ramionami i zajmujemy się czytaniem,

ona czyta *Kolor purpury*, a ja przypadkową książkę o greckiej mitologii, kartkuję trójzęby i Pegazy, wszyscy są półnadzy i niosą owieczki lub pioruny.

Kiedy docieram do Meduzy, zatrzymuję się, bo znam jej imię, ale niewiele więcej, tylko tyle, że wyrastające z jej głowy węże są mniej przerażające niż piekło w jej oczach. Książka to głównie tekst, ale mam wrażenie, że patrzę w lustro.

„O czym to?”

Deja zerka mi przez ramię na węże Meduzy, a ja szeptem czytam jej krótki opis:

Jedna z trzech potwornych Gorgon, ogólnie opisywanych jako kobiety ze skrzydłami zamieszkujące jaskinie, które mają jadowite węże zamiast włosów. Ci, którzy spojrzą jej w oczy, zamieniają się w kamień.

Deja kiwa głową, obeznana, i obie zgadzamy się, że jest trochę osób w Marshallu, które chętnie byśmy zamieniły w posągi. Pytam o jej książkę, a ona podnosi ją zamyślona. „Myślę, że by ci się spodobała”, mówi.

„Dlaczego?”

„Bo chyba te panie są w sobie zakochane”.

„Och. To znaczy... okej. Czemu podoba się tobie?”

„Bo jest o czarnoskórej kobiecie

znajdującej swoją wolność. Czyta się ją trochę jak poezję”.

„Pisziesz wiersze?”

„Czasem. Piszę o miłości, ale bywa ciężko. Myślę, że moje postrzeganie miłości jest inne niż reszty”.

„To znaczy?”

„Ludzie tak dużo myślą o skórze. Nie chcę, żeby ktoś mnie dotykał, i to nie dlatego, że ktoś mnie skrzywdził – dlatego, że seks mnie nie interesuje. Ale mogłabym pisać wiersze o miłości do końca świata”.

„Ludzie non stop uprawiają seks bez miłości. Powinnaś mieć szansę na miłość bez seksu”.

„Tak myślisz?”

„Jeśli ktoś powie, że nie możesz, zamienię go w kamień. Co ty na to?”

„Jak na lato”.

Siedzimy ramie w ramie

w stosach książek
aż do
dzwonka.

Dowiaduję się,
że koza nie jest

jedynym
miejszem, gdzie można
odnaleźć spokój.

Tym razem trener Tinsley czeka na przystanku

i zauważam go, gdy jest już za późno, gdy zwalnięm
po sprincie z zajęć pana Mattsona.

„Znowu się spotykamy!”, żartuje, a ja staram się nie przewrócić oczami,
przynajmniej nie tak, żeby to widział. Skupiam wzrok na drodze i
czekam, aż zjawi się autobus. Szkopuł
w kwestii stawania się szybszą
tkwi w tym, że jestem tu coraz wcześniej, dłużej muszę
czekać, dłużej jestem możliwa do dostrzeżenia.

Kątem oka widzę, jak drużyna biegaczy
idzie wzdłuż ulicy w stronę bieżni,
i chyba zauważam wysoki zarys sylwetki Jacoba Wheelera,
nieruchomego, patrzącego w stronę przystanku.

Trener też go zauważa. „Jacob mówił mi, że biegałaś!
Jestem nowy, jak wiesz. Nie miałem pojęcia...”

Ciągnie i ciągnie, zdaje mu się, że
mnie przekonuje: potrzebują więcej dziewcząt,
więcej biegaczy na czterysta metrów,
więcej dziewcząt na sztafetę, po prostu
więcej dziewcząt. Jestem szybka.
Wydaje się, że jestem w formie. Mniej pracy.
Za trzy tygodnie są zawody.
Mogłabym być częścią drużyny, częścią czegoś,
może ktoś z college’u mnie złowi...

Ale za jego plecami otwierają się drzwi szkoły,
towarzyszy temu skrzypienie,
pojawia się Pułkownik,

w słońcu, niczym płetwa rekina
przecinająca fale.

Powinnam była się domyślić,
że dzisiaj poszło zbyt
gładko.

„Co ty na to?”, pyta trener Tinsley, szczerząc się,
bezmyślny, nieświadomy. „Przyjdź na trening w przyszłym tygodniu.
Wiesz, że sportowcy czasem opuszczają lekcje?”

Nie mogę na niego spojrzeć. Nie wiem, czy jest człowiekiem,
czy wilkiem, czy po prostu zbyt młody, by wiedzieć,
do jakiego świata wkracza.

Ale nadjechał autobus, by mnie ocalić,
i pozwalałam mu mnie zabrać
bez udzielenia odpowiedzi.

Kolejny nagłówek o celebrycie, który pisał z nastolatką.

Wszyscy się koniec końców zlewają: aktorzy,
piosenkarze, księża, prezydenci,
nauczyciele, mentorzy, szanowani
członkowie społeczeństwa.

Wszyscy są zawsze tacy zaskoczeni,
kiedy wełna opada,
kiedy wilk się ujawnia;

wszyscy zakrywają w szoku
usta,

podczas gdy
w cieniu
zawsze były dziewczęta
i chłopcy,
którzy słyszeli wycie,
kiedy cała reszta
była zbyt zajęta klaskaniem

lub mówieniem
„amen”.

Wiadomości wymienione z Deją

Deja: Mogę ci zadać pytanie?

Alicia: Mogę nie znać odpowiedzi, ale jasne

Deja: Jak to jest chcieć seksu? W sensie... pociąg seksualny.
Pragnienie. Jak to jest?

Alicia: uch, niezręcznie

Deja: 😊

Alicia: ok dobra. Ciężko to opisać. To po prostu... jest. Gdzieś pomiędzy ogniem a bólem. Jakby twoja skóra miała ochotę na tę osobę. Jakby twoje ciało żyło, ale to więcej niż tylko bicie serca. Jakby kazało twojej głowie szukać dotyku. Nie wiem. Czy to ma sens?

Deja: NIE

Alicia: cóż

Deja: Moje przyjaciółki zawsze powtarzają, że po prostu nie poznałam jeszcze odpowiedniej osoby, a kiedy poznam, to zmienię zdanie na temat seksu i pociągu. Ale ja tak nie uważam.

Alicia: Sądzę, że wiesz to lepiej niż ktokolwiek inny.

Deja: Moja siostra powiedziała: „Poczekaj, może teraz tak uważasz, ale pewnego dnia rozkwitniesz jak słońce”. Ale ja już czuję się jak słońce. Jestem otwarta, złota, promienieję.

Alicia: Nie cierpię, kiedy ludzie biorą czyjąś tożsamość za chwilowy kaprys.

Deja: Dlaczego ludzie zawsze znajdują coś, co według nich jest z dziewczyną nie tak? Mamy nie uprawiać seksu, ale jak tylko dziewczyna nie chce uprawiać seksu z KIMKOLWIEK, coś z tym też jest nie halo? „Och, na pewno jesteś homo”. Albo do czarnoskórych dziewczyn: „Och, masz zbyt wysokie standardy”.

Alicia: Nie wiem, i tak uważam, że dziewice mają najłatwiej. Porównując.

Deja: Nie. Nikt nie ma łatwiej, nie widzisz? To jak kalejdoskop przyklejony do snajperki. Wszystko jest fajne, póki nie włącza się celownik.

Alicia: Hmm, prawda. Zasady ciągle się zmieniają

Deja: Kto ustala zasady? Skopmy mu tyłek

Alicia: Arthur-fist.gif

Więcej wiadomości wymienionych z Deją

Deja: btw Isis mówiła, że widziała, jak rozmawiasz z trenerem Tinsleyem. Myślisz o powrocie do biegania...? 🙄

Alicia: Nie mam czasu na dodatkowe zajęcia

Deja: Że niby przez pracę? College'e mają gdzieś Meat Palace, stara!

Alicia: Mam gdzieś college'e, więc wszystko się zgadza

Deja: Nie możesz pracować w Meat Palace przez resztę życia

Alicia: Czemu nie

Deja: Lepszym pytaniem byłoby CZEMU TAK. Przed czym się chowasz?

Czego nie mówię Dei

Moje całe życie jest jak to uczucie,
gdy ktoś ukradnie ci torebkę.

Nie masz już nic cennego.
Nie masz jak udowodnić, kim jesteś,
bo nie ma twojego dowodu. Wszystko
jest pustką. Boisz się angażować
w cokolwiek zbyt mocno,
bo co, jeśli
znowu
ci to
ukradną?

Matka udaje, że wszystko jest w normie,

i wciąż nie odniosła się do wiadomości, którą jej wysłałam,
na temat czekania. Krząta się po kuchni,
szykując obiad, obserwuję ją z drzwi,
zanim zauważy, że wróciłam. Coś w niej wygląda
inaczej, ma inną postawę.

Badam ją wzrokiem, szukając dowodów miłości, śladów
nowego mężczyzny, który wyprostował jej kręgosłup.
Kiedy jej oczy spotykają moje, uśmiecha się.

„Cześć, Żółwiku, dobrze cię widzieć”, mówi i wskazuje
na naczynia, które trzeba umyć.
Nie nazywała mnie Żółwikiem od wieków.

„Prosiłaś Davida?”, pytam, już
podciągając rękawy.

„Nie ma go”, odpowiada.
„Jesteśmy we dwie”.

Prawie jej mówię.

Stoimy obok siebie, światło jest słabe,
obie tkwimy w cieniu,
wydaje się, że prościej mi będzie wypowiedzieć
słowa, które mieszkają na końcu mojego języka:

„Adam mnie skrzywdził, a później Pułkownik mnie skrzywdził,
a teraz ja krzywdzę samą siebie
i potrzebuję twojej pomocy, żeby przestać”.
Jednak mój mózg jest gniazdem hipotez
i jestem w stanie myśleć tylko o pytaniach,
które by zadała:

*Dlaczego byłam sama z każdym
z tych mężczyzn, co miałam na sobie,
co mówiłam, jak się uśmiechałam,
czy powiedziałam „nie”, czy byłam po prostu cicho,*

bo cisza się nie liczy.

Na dodatek kiedy podaje mi więcej naczyń
do pochowania w pianie, wydaje się odprężona,
jej uśmiech jeszcze nie skrył się
w zakamarkach kuchni

i po raz pierwszy, odkąd wykopała
ojca, przebywa w pomieszczeniu
ze mną dłużej niż
pięć minut, i nie chcę być
tym, co wyrwie jej uśmiech
kombinerkami i rzuci go w cień...

Nie chcę być kolejną sprawą
w jej życiu, która zawiedzie
jej nadzieje.

Na telefonie miga światełko wiadomości głosowej,

więc usuwam ją, kiedy mama odnosi resztki
i stoi tyłem, nieświadoma.

Nie muszę jej odsłuchiwać, żeby wiedzieć, że musi
zniknąć. Dzwoni albo mój ojciec
w drodze do Cincinnati
ze spakowanymi torbami, albo ktoś z mojej szkoły,
by wyrazić uprzejme zmartwienie
dziewczyną z trującymi włosami
i trującymi ustami.

Żadna z tych wiadomości
nie jest tu mile widziana.

PONIEDZIAŁEK, 17 GRUDNIA

Dzisiaj jest naprawdę zimno, a to oznacza kurtki.

Wyciągam czerwoną puchową kurtkę, którą nosiłam przez ostatnie dwie zimy – nadal pasuje, ale w przeciwieństwie do zeszłego roku, kiedy moje włosy wciąż były jasnobrązowe, koloru królika, teraz moja głowa zgrywa się z kurtką.

Patrzę na siebie w lustrze,
wyglądam jak ostrzeżenie:
STOP
ZŁY KIERUNEK
WSTĘP WZBRONIONY

Zawsze myślę o sobie
jak o salamandrze
lub sygnalizacji świetlnej,
nigdy jak o dziewczynie.
Ciekawe, czy któreś z węzów Meduzy
były czerwone.

Matka mówi, że mam założyć czapkę,
ale jest rozkojarzona. To rodzaj rady,
którą czuje się w obowiązku dać. Brata
już nie ma, a może nadal jest,
ale śpi w piwnicy. Ani matka,
ani ja nie sprawdzamy. Oferuje

podwózkę na przystanek, ale odmawiam.
Nie wie, że jeżdżę publicznym autobusem,
nie zrozumiałaby,
że wejście do szkolnego
to jak wejście w metalową paszczę

pułapki na zwierzęta, takiej, która zakleszcza
kostkę i przecina się do kości. Nie rozumie,

że potrzebuję możliwości ucieczki,
że kierowca autobusu
nie musi słuchać,
że nie ma tam sznurka do pociągnięcia,
kiedy powietrze w twoich płucach
zagęszcza się. Wiem, co by powiedziała:

„Czy to nie o to chodzi?
Żeby odwieźć uczniów do szkoły
bez wypuszczania ich?”.

A ja odpowiedziałabym:
„Właśnie”.

*Pierwszego naprawdę zimnego dnia stołówka jest zawsze pogrążona w
ciszy.*

Resztki jesieni wyparowały
z kości uczniów
i pozostawiły chłodne poczekalnie,
wszyscy już myślą
o wiośnie,

są rozgoryczeni puszystymi kurtkami,
które wypełniają całe
wąskie przestrzenie szafek.

Szukam w tłumach Genevy,
opuszczam wzrok, zanim ją namierzam.

Czuję, że wszyscy na mnie patrzą,
na czerwoność mojej egzystencji.

Włosy.
Kurtka.
Gniew.

Czuję, jak w ich oczach
przemieniam się
ze zdirowatej dziewczyny
w straszną,

a to mi
pasuje.

Głośnik szeleści, ozywając,

wszyscy podskakują lub drżą,
jakby ten dźwięk był elektrodą
defibrylatora przypiętego do naszej wspólnej piersi.

Głos dyrektora Warrena zwraca się do nas:

„Dzisiaj czeka nas specjalna prezentacja...”,

i wszyscy wybuchają radością, bo zakłócony dzień
to dobry dzień...

„...jako że przedstawimy tymczasową członkinię kadry,
doktor Kareem, która spędzi z nami trochę czasu
w Marshall, przeprowadzając badania
uniwersyteckie. Jeśli zobaczycie doktor Kareem
na korytarzu, proszę, przywitajcie ją ciepło” –

ale nikt tego nie słyszy i nikt o to nie dba,
nikt nie zamierza nikogo ciepło witać,
nikt nie zamierza robić czegokolwiek
poza tym, o czym już zdecydowali:

spać na prezentacji doktor Kareem.
 Włączając w to mnie.

Wiadomości wymienione z przypadkowym facetem o 9 rano

On: Wiem, że jest wcześnie, ale jesteś wolna?

Alicia: Jestem w szkole

On: Nie masz przerwy obiadowej?

Alicia: Nie mogę wychodzić podczas przerwy

On: Może się wymkniesz?

Nigdy nie myślałam o wagarach.

Wpatruję się w ekran telefonu, kiedy dzwoni dzwonek,
pode mną kopane są kolejne studnie,
jaskinie, które muszę jeszcze spenetrować.

W Marshallu mamy dwóch ochroniarzy
i jakieś dwanaście wyjść.
Ludzie z pewnością non stop się wymykają.

Ma na imię Randy
i chyba dałam mu swój numer
na przystanku.

Jego twarz
dryfuje w mojej pamięci,
miesza się z innymi
twarzami, innymi dniami.

Nie widział mnie nagiej,
ale chce.

To ten moment,
w którym powinnam stać się podejrzliwa
w stosunku do tego, jaki typ faceta
chce podjechać po dziewczynę
na seks o dziewiątej rano.

To ten moment,
w którym instynkt przetrwania
powinien stanąć na baczność,
jak włosy na karku.

To ten moment,
w którym powinnam kochać
siebie samą na tyle, by dostrzec,
że nie dba

o mnie lub o moje życie.

Ale nie kocham.

Odpisuję mu:

„Okej”.

Deja pisze do mnie, kiedy odnoszę książki

Deja: Widziałaś dzisiaj tę doktor Kareem?

Alicia: Nie, jest już tu?

Deja: Tak, ja i Isis poznałyśmy ją na korytarzu przed pierwszą lekcją.
Wygląda jak supermodelka!

Alicia: Czyli na głodną?

Deja: omg cicho bądź. Body shaming chudych to i tak body shaming!

Alicia: Przepraszam wszystkie bogate i sławne supermodelki

Deja: Tak czy siak, musisz usiąść ze mną i Isis podczas prezentacji.
Doktor Kareem powiedziała, że zakłada jakąś grupę dla kobiet w Marshallu. Może nas wybierze!

Alicia: Och... nie zamierzałam iść

Deja: wtf co to znaczy, że nie zamierzałaś iść? Cała szkoła musi

Alicia: ...

Deja: Nawet koza. Więc zapomnij. Do zobaczenia. Trzeci rząd.

Może Deja jest boską interwencją

Może ten typ Randy jest seryjnym mordercą.

Może jeśli mu nie odpiszę
na wiadomość z pytaniem, gdzie ma podjechać,
wpadnie w furję i zjedzie z klifu.

Może uniknęłam tarapatów.

A może nie.

Tak czy siak, wychodzi na to, że idę
na tę głupią prezentację,
gdzie Deja i Isis

będą siedzieć po mojej prawej i lewej
jak jakieś przyzwoitki.

Matka pisze do mnie, kiedy wchodzę do auli,

a dziura w moim brzuchu się powiększa.

„Muszę z tobą porozmawiać, jak wrócisz”.

„Mam pracę” – odpisuję.

„ODŁOŻYĆ TELEFONY”, warczy nauczyciel dwunastej klasy. Mówi do kogoś innego,
ale zaraz się to zmieni.

„Będę czekać na ciebie w domu” – pisze matka.

„Ktoś umarł?”

„Nie” – tylko tyle dostaję.

Niemalże bym chciała, żeby jednak ktoś umarł,
żebym wiedziała, czego się spodziewać:
zwłok, a nie szarego zamczyska
możliwości, które buduje
mój mózg.

Doktor Kareem nie jest chuda, ale wygląda jak supermodelka.

Jest typem osoby, której twarz jest jak latarnia morska.
Każdy uśmiech jest elektryzujący, każdy gest
jej palców z paznokciami pomalowanymi na czarno
jest jak trzepoczące wolne ptaki.

Stoi na scenie i przemawia odważnie
do mikrofonu, widać, że jest do tego przyzwyczajona,
do mówienia w ciemnym pomieszczeniu,
bo zachowuje się, jakby mikrofonu w ogóle nie było,

bez żartów „czy mnie teraz słychać”,
bez „czy to działa”.
To działa,

ona też,

a ja nagle bardzo się cieszę,
że nie wymknęłam się przez
któreś z wyjść
do samochodu mężczyzny o imieniu Randy.

Nagle bardzo się cieszę,
że jestem w tej szkole,
choć raz,
bo Pułkownik siedzi daleko z boku
z panią Balwick i panią Fisher, słucha
każdego słowa, które doktor Kareem
wypowiada do mikrofonu:

„Każdy uważa, że wie, jak rozwiązać
problem dziewcząt,
dziewcząt, które są tak zwanym problemem, ale rzadko
ktokolwiek pyta te dziewczęta, jak
chciałyby być rozwiązane
albo czy postrzegają się jako problem,
czy jako reakcję”.

Doktor Kareem mówi, że wybierze grupę dziewcząt

ze wszystkich ścieżek życia,
cokolwiek to oznacza,

by dołączyły do niej w sali muzycznej
po przerwie zimowej.
Grupa będzie spotykać się w piątki,
będzie zwolniona

z lekcji, żeby wziąć udział w jej badaniu,
w którym wysłucha, co dziewczęta mają do powiedzenia

o swoim życiu i wyzwaniach,
i o tym, co je inspiruje.

Już w tej chwili wiem, że nie wybierze

dziewczyny takiej jak ja. Dlaczego miałyby wybrać

kogoś, kto zainspirował tylko
bliżej nieokreśloną osobę do wyrzycia

Alicia Rivers to puszczańska lesba
na blacie stolika?

Klasa pani Gladstone tonie w rozmowach

po prezentacji doktor Kareem: dziewczyny
są podekscytowane, że kobieta taka jak doktor Kareem
interesuje się ich życiem,
a chłopcy są zazdrośni, że
ten jeden raz
musieli słuchać o czymś,
co nie stawiało ich
w centrum.

„Nie wiem, po co w ogóle musieliśmy tam iść”,
komentuje Greg Wayne. „Wszystko było o
dziewczynach”.

„Z tego samego powodu”, odpowiada Audrey,
„dla którego cała szkoła musi chodzić na zbiórki zagrzewające do walki
na wasze durne mecze,
których nigdy nie wygrywacie”.

I mimo że nazwała mnie zdziwą,
moje usta i tak wykrzywają się
w szyderczym uśmiechu.

Po ostatniej lekcji Geneva stoi przy mojej szafce

i wszystkie moje mięśnie, które były gotowe do sprintu
na przystanek, nagle zmieniają się w syrop,
wolno spływający po klonie. Stoję z boku, patrzę

i wtedy mnie zauważa, uśmiech błyszczy na jej twarzy
jak słońce odbijające się od powierzchni wody. Ten uśmiech mnie chwyta,

trzyma w bezruchu. „Co robisz po szkole?”, pyta.

„Mam pracę”.

„Chodzisz pieszo? Chyba widziałam, jak idziesz, w zeszłym tygodniu”.

„Czasem”.

„Mogę iść z tobą?”

Nie wiem, czy się w zasadzie zgodziłam. Chyba tak, bo uśmiecha się znowu, po czym przesuwa się lekko w bok, dając sygnał: możemy już iść.

Ruszamy.

Idziemy.

Nie zauważam

zimna.

Rozmowa podczas spaceru z Genevą

Geneva: Jak długo pracujesz w Meat Palace?

Alicia: Dwa lata.

Geneva: Lubisz tę pracę?

Alicia: Zupełnie nie. Ale ludzie czasem są spoko.

Geneva: To chyba największa liczba słów, jaką do mnie wypowiedziałaś.

Alicia:

Geneva: Nie licząc sytuacji, kiedy wyzywałaś panią Fisher.

Śmiejemy się.

Geneva: Dlaczego cię nienawidzi?

Alicia: Nie wiem.

Geneva: Chyba są pewni ludzie, którzy są jak bramki z czujnikami,

i kiedy przechodzi przez nie torebka, która je aktywuje, odbija im.

Alicia: Jestem osobą z bramką z torebką?

Geneva: Myślę, że włączasz alarm pani Fisher, to mam na myśli. Coś

w tobie ją odpala.

Alicia: ...więc jestem torebką.

Geneva: Cóż, dużo ze sobą dźwigasz. Więc tak.

Rzeczy, których dowiedziałam się o Genevie w drodze do Meat Palace: część 1

- Wymawia „bajgiel” jak „BAG-el”
- Wymawia „bagietka” jak „BAJG-etka”
- Nie przeszkadza jej chłód
- Nie jest fast foodów
- Nigdy nie była w Pakistanie, skąd pochodzi jej tata, ale chce tam jechać
- Chciałaby tatuaż z Godzillą
- Ma kota o imieniu Morfeusz
- Przeprowadziła się tu z mamą, żeby być przy babci, która ma raka
- Marshall nie jest tak zły jak jej poprzednia szkoła
- Kiedyś grała na klarnecie
- ale nie było tam Pakistanek (tu też nie ma) i przez to czuje się samotna
- Pierwszą dziewczynę miała w wieku trzynastu lat

Rzeczy, których dowiedziałam się o Genevie w drodze do Meat Palace: część 2

Potrafi sprawić, że człowiek czuje się
widziany. Ma tylko dwoje oczu,
jak każdy, ale rzeczy, które mówi,
sprawiają wrażenie, że całe jej ciało
jest w oczach, jej usta
jej dłonie
jej stopy

są oczami same w sobie
a kiedy mówi
kiedy dotyka
kiedy chodzi

widzi
wszystko

widzi mnie
i chłonie to
wszystko.

*Rzeczy, których dowiedziałam się o sobie w drodze do Meat Palace:
część 1*

W moich żebrach żyje
stado ptaków,
a kiedy Geneva Dhaliwal
mówi, skrzydła ich wszystkich
wypełniają powietrze
i krążą
po niebie
mojego ciała.

*Rzeczy, których dowiedziałam się o sobie w drodze do Meat Palace:
część 2*

Jestem
już
w połowie
zakochana
w
dziewczynie, która nazywa się
Geneva Dhaliwal.

Mizantropka Mariah rzuciła pracę.

Wchodzę do drive-thru, myśląc o tym, że opowiem jej
o spacerze z dziewczyną, której imię
brzmi jak nazwa
superbohaterki
polnego kwiatu
znanej naukowczyni
magicznego zaklęcia
ale zamiast Mariah widzę Debbie,
która pracuje w Meat Palace, odkąd skończyła szesnaście lat,
i której palce są powyginane jak zakręcone frytki

przez reumatyzm.

Uśmiecha się milcząco i wskazuje na słuchawki, dając mi znak, że przyjmuje właśnie zamówienie, tak jakbym nie słyszała głosu klienta, który jest jak echo: „Dwa zestawy...”.

Odwracam się, udaję, że sprawdzam zapasy sosu na zapleczu, ale tak naprawdę wyglądam przez okno, próbując wychwycić sylwetkę Genevy odchodzącej w stronę szkoły w samotności, ale już jej nie ma.

Myszę o Genevie całą drogę powrotną do domu,

jakby jej obecność była butelką ze słonecznym blaskiem, z której popijam w mroku nocy.

Butelka staje się pusta, kiedy wchodzę i widzę matkę w kuchni, czekającą. Jej wiadomość wisiała na horyzoncie mojego umysłu. „Nikt nie umarł”, przypominam sobie, ale to i tak wydaje się najlepszym scenariuszem. Jej twarz jest bez wyrazu.

Siadam naprzeciwko niej, a ona kładzie płasko dłonie na blacie stołu, ma ściągnięte usta. Bierze głęboki wdech i wiem, że moje życie w cieniu zaraz ujrzy światło dzienne, urzeczywistni je pod światłem lampy.

Otwiera usta:

„Z twoim bratem jest chyba coś nie tak”, mówi.

Jest taka poważna,

jej oczy są tak niebieskie,
że mija chwila, zanim słowa
dogonią bojaźliwą nadzieję
w mojej głowie.

Patrzymy na siebie, a kiedy
wreszcie jestem w stanie mówić,
wymyślam tylko:
„No co ty nie powiesz, mamo.
No co ty nie powiesz”.

Davidą nie ma w domu.

Oczywiście.
Jest jabłkiem

na gałęzi,
które samo przyłożyło do siebie

nóż.
Pada daleko
od miejsca,
w którym rósł,

i nazywa się
gruszką
zamiast tego.

Jeśli David jest gruszką, ja jestem cytryną.

Wszystkie moje myśli są kwaśnym kwasem.
Siedzę w pokoju, plecami
opieram się o drzwi i słucham,
jak płynie głos matki,
która rozmawia ze swoją matką:

*Martwiłam się o Davida,
ale teraz coś
wstąpiło w Alicię.
Mam wrażenie, że*

*psuję to wszystko, mam, jak
mam naprawić coś,
czego nie
rozwaliałam*

Czuję ścisk w piersi,
poczucie winy, gdy słyszę
łzy w jej głosie,
ale nie mogę zdobyć się
na otwarcie drzwi i rzucenie
się w jej ramiona.

Czasem myślę o drobnych sprawach,

które po wrzuceniu do jednego worka
stają się ogromne.

Dzień w Krogerze z Adamem,
tata ignorujący gapiącą się kasjerkę,
mama zbyt zaabsorbowana wiadomością,
którą tata sprawdzał na telefonie,
by dostrzec moje zarumienione policzki.

Dzień u optometrysty,
kupowanie okularów, których nigdy nie założę.
Mężczyzna w wieku mojego taty, który wsunął
okulary na mój nos i poprawił
ich zauszniki, pozwalając palcom
musnąć mój policzek, patrząc
przez kryształową soczewkę głęboko
w moje oczy. Mój żołądek był supłem,
usta miałam zaciśnięte. Zerkalam na
rodziców, ale żadne z nich nie
zauważyło, a przez to czarna dziura
w brzuchu tylko się powiększała, czułam się
widzialna i niewidzialna jednocześnie.

Chłopak, Donald, w kościele, jego matka
była pogodynką w lokalnych wiadomościach.
To, jak lustrował mój strój

co niedzielę, w okresie, gdy
moje piersi zaczęły się odznaczać. Jego oczy
były jak nożyce, przecinały wszystko,
włączając w to skórę. „Będziesz potrzebować
niedługo nowych bluzek, Alicia. Te przestaną
pasować. Cała się wkrótce zaokrąglisz”.
I opiekun młodzieży udawał,
że Donald nabija się z mojej wagi,
co samo w sobie byłoby wystarczająco pojebane,
ale tu chodziło o coś innego.

Jak sięgam pamięcią, bałam się
swojego ciała takiego,
jakie jest,
ale też
bałam się tego,
czym się nieuchronnie
stanie –
i czyje.

Przeczytałam artykuł o masowych strzelaninach

i o tym, że kiedy ktoś jakąś przeżyje,
na przykład w kinie,
może nigdy więcej nie pójść do kina.

Obszerna ciemność,
srebrny blask,
tylko wąskie przejścia
za ratunek...

to zbyt wiele.

Miejsca traumy.
I sądzę, że szkoła
ewidentnie stała się
miejscem traumy dla mnie,

ale też Kroger
i park,

i czasem,
autobus,

mimo że jest też
naczyniem wolności.

Ale to, co wszystkie te miejsca
mają wspólnego ze sobą,
to moje ciało,
i zastanawiam się
czasem,
jak uniknąć miejsca
traumy, kiedy to miejsce
to ty sam,
i myślę, że odpowiedź brzmi:
przestajesz myśleć o ciele
jak o swoim
i może to sprawia,
że prościej jest poruszać się
w jego wnętrzu.

Nie mam numeru Genevy,

ale znam jej Instagrama, więc w jaskini
swojego pokoju przewijam
i przewijam
każdy uśmiech
każde burrito
każdy boomerang

Gdy ranek
zagląda mi przez okno,
mam poczucie, że znam jej
życie na pamięć.

Jakimś cudem patrzę na Blake,

zdjęcia jej złocistych nóg,
zdjęcia jej złocistego życia.

Chyba istnieje granica
zbyt cienka, by ją dostrzec –
oddziela ona dobre dziewczynki
od tych złych.

Czasem moje życie jest jak zmiana klimatyczna;
wszystko, co złe,
jest zbyt przytłaczające, by to ogarnąć,
miażdżące i gorące,
i nieuniknione.

Patrzeć na Blake jest jak patrzeć
na pokrywę lodową, która się nie stopi,
na niedźwiedzia polarnego, który nie wyginie.

Może mogłabym być taka zimna,
gdyby to oznaczało,
że bym przeżyła.

Wiadomość od Dei wpada w króliczą norę Blake

Deja: Chyba odejdę z grupy dyskusyjnej. Rzygam już Clayem.

Alicia: Jego uśmieszek budzi we mnie mordercze skłonności, a nawet nigdy nie miałam z nim lekcji. Nie winię cię.

Deja: Po prostu ja tam byłam pierwsza, wiesz? Było dobrze, zanim przejął to pan Hudson.

Alicia: Pan Hudson jest nieogarnięty. Jest jak taki facet, który nie był fajny w liceum, więc próbuje teraz trzymać stronę fajnych dzieciaków, jakby to miało też uczynić go fajnym.

Deja: Kto jest niby fajny? CLAY?

Alicia: Clay Bevin, Blake Felipe, wszyscy. Wiedzą, że wszyscy im zazdrozczą (włącznie z panem Hudsonem), i się tym chełpią.

Deja: Imfao nie wiem, kim są ci „wszyscy”, o których piszesz, ale nie ma nikogo na tej planecie, komu bym zazdrościła, nie licząc może Normani. Może.

Alicia: Wiesz, co mam na myśli. Popularne dzieciaki, ich doborowe kręgi.

Deja: Pfff ich kręgi nie są jedynymi kręgami.

Deja ma teorię

Po raz pierwszy wysłała mi wiadomość głosową; na początku uznaję to za przypadek – drobne hałasy, zanim jej głos wybrzmiewa z głośnika mojego telefonu:

„Za dużo pisania, słuchaj. To, co powiedziałaś o kręgach, skłoniło mnie do myślenia.

Myślę, że jest wielki krąg, w środku którego mamy zostać. W zasadzie nie krąg. Jest serce, które twierdzi, że nas kocha, a my mamy istnieć w jego centrum, prawda? O ile zostaniemy w centrum, jesteśmy kochani. Ludzie jak Blake i Clay są popularni w ten sam sposób jak miraż na pustyni oferujący wodę. Nigdy nie oddalają się od centrum i za to są kochani.

Ale ostatnio czuję się rozchwiana. Zdaję sobie sprawę, im więcej się o sobie dowiaduję, tym dalej od centrum jestem, i mimo że to oznacza, że nie jestem jak Blake lub Clay, im dalej od tego centrum jestem, tym wolniejsza się czuję. Czy to ma sens?

„Że im dalej znajdujesz się od tego, co twierdzi, że cię kocha, tym szczęśliwsza będziesz – o ile będziesz przestrzegać pewnych zasad?”.

Nie chcę odpowiadać za siebie – jeszcze nie – więc też odsyłam jej głosówkę:

„Jakie zasady łamiesz?”.

Kiedy odpowiada, śmieje się:

„Alicia, chyba zaczynam uświadamiać sobie, że całe moje życie jest złamaną zasadą”.

Nocne refleksje o Sarah

to jak niekończąca się gra w pasjansa
lub, dokładniej,
w Jengę:

moje lata jako jej najlepsza przyjaciółka –
chwiejąca się wieża,
kiedy wyciągam i wysuwam
każde drewniane wspomnienie.

„To powinna być nasza ekipa”,
mówiła.

Słowa typu „popularne” lub „fajne dzieciaki”,
„złoty chłopak/złota dziewczyna”,
„idealnie idealnie idealnie”...

Wszystkie rzeczy i życia,
o które miałyśmy być zazdrosne.

Co w Blake wywołuje u innych zazdrość?
Dlaczego wśród wszystkich dziewczyn w Marshallu
to ona była wystarczająco klejąca,
żeby złapać muchę mojego spojrzenia?

Znowu myślę o centach
wpadających w portfele –
rzecz, której nie powinnam widzieć,
bo nie jestem wystarczająco mądra,
wpada mi znów do głowy.
Wciąż nie do końca mi to
pasuje.

Wiem tylko, że Sarah zawsze
miała wzrok skierowany na tron,
i może też przez to
kiedy przestałam spełniać oczekiwania,
upadłam z takim hukiem.

Nocne (późniejsze) refleksje o wolności

i o tym, co Deja powiedziała o znajdowaniu jej
z dala od centrum niekochającego serca.

Najpierw moja skóra, a później mój umysł przypominają sobie
o Rayu Rangelandzie szepczącym przez siedzenie
z przodu: „Kiedy czujesz się najbardziej wolna?”.

Kiedy biegam, bez zmian.

Jeśli Blake jest w centrum tego kręgu-serca,
ja biegam po jego obwodzie, ale

nie wpadłam na to uczucie wolności,
o którym mówi Deja – nie od czasu Renée
w domku otoczonym pieśnią
cykad. Mimo że może moje palce
otarły się o jego krawędź tej nocy z Rayem.

Deja mówiła o kalejdoskopach i snajperkach –
może patrzyłam na to ze złej strony.
Wolność nie w działaniu, ale w byciu.
Czasem, kiedy czyjś język
jest w mojej buzi, mam otwarte oczy
i szukam nimi horyzontu.

Jest trzecia nad ranem i przeciągam
językiem po moich gładkich zębach.

ŚRODA, 19 GRUDNIA

Nie pamiętałam o doktor Kareem, aż prawie na nią nie wpadłam.

Szłam korytarzem ze wzrokiem wbitym w buty,
a nagle pojawiła się druga para
butów w zasięgu moich oczu.
Zachwiały się,
a moja ręka wystrzeliła
i przytrzymała osobę, do której
należały, i kiedy podniosłam
głowę, zobaczyłam doktor Kareem,
która też patrzyła w dół,
czytając notes z żółtymi kartkami
pełen czerwonego pisma.

Wpatrywałyśmy się w siebie, zaskoczone
nałożeniem się na siebie
naszych wszechświatów,
po czym na jej twarzy zagościł delikatny
uśmiech czegoś w rodzaju
olśnienia.

„Dziękuję”, powiedziała. „Alicia, tak?”

„Skąd zna pani moje imię?”

„Uczę się wielu imion”, odpowiedziała.

„Niektórzy mówią na mnie Ruda”, rzuciłam.
(A pod nosem: „między innymi”).

Zapytała mnie wtedy: „A jak ty
siebie nazywasz?”.

Na co odrzekłam: „Chyba Alicia”.

Co skwitowała: „Więc będę zwracać się do ciebie Alicia”.

Wiadomości wymienione z Deją

Alicia: Poznałam doktor Kareem

Deja: Czyż nie jest wspaniała?

Alicia: Jej uśmiech jest jak miód

Deja: Tak mówi się o kimś, kto ci się podoba

Czasem robi się zbyt wygodnie.

Przyzwyczałam się do sekretów
i ich dochowywania.

Przy Dei rozwiązują
mi się usta.

Nie podoba mi się
doktor Kareem,
ale z Deją
zrobiło się zbyt wygodnie.

Mówię, co myślę,
bez zastanowienia,
jak to zabrzmiało,
i teraz słyszała.

Wiadomości wymienione z Deją dwie minuty później

Deja: Mam nadzieję, że to nie zabrzmiało homofobicznie. Nie to miałam na myśli. Chodziło mi o to, że robi takie wrażenie. Nie jestem nawet lesbijką, a mam motyle w brzuchu.

Alicia: Och okej

Deja: Wiem, że lubisz dziewczyny, Alicia. Mam to gdzieś. Amanda też. Jest na wskroś lesbijką. Zero chłopaków.

Alicia: Och

Deja: Mam to gdzieś, okej? Nie bądź dziwna

Alicia: A jestem?

Deja: Błagam wychilluj

Naprawdę chilluję.

To dziwne uczucie, zwłaszcza
tutaj w szkole. Jestem tak wychillowana,
że zasypiam na lekcji pani Fisher.

Chociaż to może dlatego, że
nie spałam zeszłej nocy.

Tak czy siak, wysyła mnie
do kozy. Do domu
poza domem.

Mijam po drodze swoją szafkę

i prawie umyka mi róg wystającej
kartki, niebieski tusz
widać przez zagięcie.

To jak dym w oddali,
cichy ryk szalejącego
w lesie pożaru,
gnającego naprzód.

Moje całe życie stoi już w ogniu,
nie chcę patrzeć,
ale patrzę...

*Powinniśmy porozmawiać.
Znam Twój sekret.*

i jedyne, o czym myślę, to:
„Matko, który?”.

Pan West otwiera drzwi i mnie widzi.

Wzdycha.

Wskazuje na stolik.

Mówi: „Pewnego dnia
zmęczy
mnie
widok
ciebie tutaj
i
zjawię się
w twoim domu
i porozmawiam
z twoimi rodzicami”,

i coś jak
zażenowanie
musi jawić się
na mojej twarzy, bo
marszczy czoło,
potrząsa głową
i dodaje:
„Ale to
nie dzisiaj”.

Czasem zastanawiam się, jak wyglądają zwyczajne sekrety,

takie, które nie wymagają anonimowych
niebieskich tuszów męczących cię przez drzwiczki szafki:

Chłopak, którego twoi rodzice
nie lubią.

Trója z plusem z matmy.

Joint zapalony
za garażem.
Wymknięcie się przez
okno, żeby się całować.

Auto pożyczone
na letnią przejażdżkę,

odstawione po cichu
do garażu.

Sekrety, które
jeśli zostaną odkryte,
ledwo wgniotą
zderzak,

nie rozłupią maszyny
na kawałki
metal.

Pani Gladstone zatrzymuje mnie po lekcjach.

Jej oczy są jak zmartwione klejnoty
za muzealnym szkłem.
Widzę swoje odbicie
ponad jej na wpół zmartwioną twarzą.

„Chciałam ci dzisiaj powiedzieć”,
mówi, „żebyś nie była
zaskoczona”.

Czy ona czuje wciąż
pogłębiającą się
dziurę w moim brzuchu?
„Doktor Kareem poprosiła kadrę
o rekomendacje
dziewcząt do jej
badania.
Powiedziałam jej, że według mnie
powinnaś być jedną z dwunastu”.

Nic nie mówię, a ona
ciągnie:

„Wiem, że masz ciężki rok,
ale uważam, że masz wiele do powiedzenia
i mogłabyś zaoferować
grupie

coś istotnego”.

Pyta, czy to w porządku,
a ja ledwo się powstrzymuję
przed zapytaniem: ma to znaczenie?
Bo co się stało, to się nie odstanie.
Ale pomimo wściekłości
hamuję się,

ponieważ pani Gladstone
nie jest panią Fisher i myślę,
że chce dobrze, nawet jeśli
właśnie uznała,
że dobrze jest umieścić salamandrę mojego życia
pod mikroskopem.

Geneva podchodzi do mnie po szkole, a ja biegnę.

Spędziłam połowę nocy na scrollowaniu jej uśmiechu,
ale teraz muszę poczuć pieczenie w płucach,
by przypomnieć sobie, że może i nie mam kontroli
nad niczym innym w swoim życiu, ale mogę
zawsze podjąć decyzję, żeby biec.

Widzę na bieżni trenera Tinsleya, obserwującego spod parasola,

ale biegnę dalej. Nie czekam
na autobus, nie czekam,
aż przestanie padać.

Biegnę aż do Meat Palace
i nie zatrzymuję się, póki
nie docieram do pokoju socjalnego
z falującą piersią i trzęsącymi się nogami.

Moje ciuchy są mokre,
wokół mnie tworzy się
powoli kałuża.

Zjawia się Stephanie:

„Wiesz, że dzisiaj nie
masz zmiany, prawda?
Jest środa”.

I ma rację, ale i tak siedzę w pokoju socjalnym
przez pół godziny
i słucham deszczu.
Jakikolwiek port
w sztormie.

Przychodzi Debbie, by pokroić wołowinę.

Czuję zapach papierosów, którym przesiąkły jej ubrania,
z odległości metra. Ładuje wielki
kawał wołowiny na krajalnicę
i ekspercko ją obsługuje, unosi się para,
a cienkie plastry mięsa spadają
na nierdzewną stal.

Spostrzega, że ją obserwuję, i się uśmiecha.
„Mogłabym to robić przez sen.
Jestem lepsza w krojeniu wołowiny
niż w czymkolwiek innym.

Pokroiłam więcej wołowiny,
niż polizałam kopert,
niż zebrałam kwiatów,
niż zdmuchnęłam świeczek.

Oddałam temu miejscu wiele lat
i jednego palca”.

I podnosi mały kikut,
porusza palcami wokół
niego. Nigdy nie zauważyłam,

do teraz. „To stało się
tutaj?”, pytam, a ona kiwa głową.
„Tu, gdzie stoję.

Czasami nadal go czuję.
Straciłam część siebie,
ale nadal się pamiętamy”.

Mówi o swoim palcu,
ale kiedy wychodzi z wołowiną,
siedzę i płaczę.

Czekam, aż przestanie padać,

po czym idę do domu. Na moim telefonie
są trzy wiadomości, których unikałam:

Mama: Chciałabyś porozmawiać z innym terapeutą?
Nie o rozwodzie, raczej o... sobie?

Przypadkowy facet: Wolna dzisiaj?

Deja: Isis myśli o rzuceniu tańca i przerwaniu się na bieganie.
Potrzebują więcej dziewczyn. Ale nie chce iść sama. Pójdiesz,
jeśli pójdzie ona?

Każdy ma pytania,
a ja nie mam odpowiedzi.

Kiedy odpisuję Dei, ignoruję jej pytanie i zadaję własne

Alicia: Jeśli wiedziałabym coś o kimś, coś złego, chciałabyś wiedzieć

Deja: O kimś, kogo znam?

Alicia: W pewnym sensie

Deja: O kimś ze szkoły?

Alicia: W pewnym sensie

Deja: Na twoich lekcjach fizyki grasuje seryjny morderca czy co

Alicia: Nie

Deja: Są wśród nas potwory?

Alicia: Tak, ja

Deja: lol, daj spokój

Ziolo i koty.

Czuję Justina, zanim go dostrzegam;
zakłada kurtkę,
żeby wyjść – może też
czekał, aż przestanie padać.

Ignoruje mnie, wychodzi,
mój brat tuż za nim, odprowadza go
wzrokiem przez trawnik.

„Jesteś gejem?”, pytam,
kiedy zostaję tylko ja i David.
„Lubisz go?”

„Jesteś taka tępą”, mówi.
„A co, jego też chcesz
przelecieć?”

Jakby czarna dziura
otworzyła się w moim gardle,
gdy zdaję sobie sprawę z tego,
że to, co ludzie o mnie gadają,
dotarło do uszu mojego
brata, a on woli
splunąć tym na mnie,
niż udawać, że nie
słyszał.

Prawie mówię mu prawdę.

Jest moim starszym bratem.

W filmach
ojciec,
brat,
wujkowie
(poza tym zboczonym)
formują
ludzką parasolkę,
miecz,

by chronić dziewczynkę.

To patriarchalne,
wiem.

To zakłada,
że dziewczyny
nie potrafią się o siebie zatroszczyć,
a kobiety nie chcą,

ale to jedyny stereotyp,
o którym czasem marzę,
by był prawdziwy:

mieć mężczyzn
w swoim życiu,
którzy wiedzą,
że bitwa,
którą toczyliśmy z
mężczyznami-wilkami,
może zostać
wygrana tylko
z pomocą
mężczyzn,
którzy nimi nie są.

Brat nie widział mnie płaczącej,

odkąd byliśmy mali. Nie jestem
raczej płaczką, a poza tym już
płakałam w pracy, a dwa razy
w ciągu dnia wydaje się przegięciem.

Ostatnio moje łzy
zmieniły kolor
z niebieskich na czerwone,

więc mimo że słowa brata
są jak sztylet
wbity w serce, nie płaczę.

W zamian wszystko przeradza się w gniew
i krzyczę na niego
w tym pustym domu,

tak głośno, że moje gardło
jest jak potłuczone szkło,
tak głośno, że jego oczy
się rozszerzają

jak u intruza, który pomylił
ducha
z prześcieradłem.

Krzyczę na niego,
póki nie znika w swoim pokoju,
nie zamyka drzwi
przed moją wspaniałą
furią, a ja stoję
i krzyczę,
póki nie brakuje
mi słów.

Wiadomości wymienione z Deją

Deja: Wiesz, że widzę, co wyświetlasz.

Alicia: ?

Deja: Jeśli zadaję ci pytanie, a ty nie odpowiadasz, widzę,
że przeczytałaś i że mnie ignorujesz

Alicia: Nie ignoruję. Rozważam.

Deja: Tak tak cóż ROZWAŻ powiedzenie mi, dlaczego nie chcesz
biegać

Alicia: mówiłam ci

Deja: Nie chodzi o twój grafik. Czy wyglądam jak BooBoo the fool?

Alicia: Nie wiem co to.

Deja: Działasz mi na nerwy

Alicia: 😊

Nocne refleksje o Meduzie

Zaczynam rozumieć,
że kobieta nie wścieka się aż tak

tak, że włosy zmieniają się w węże
tak, że jej gniew przemienia krew w kamień
tak, że chowa się w jaskini
i wyzywa świat, by do niej przyszedł,

sama z siebie.

Uświadamiam sobie, że myślałam
o sobie jak o duchu,
ale porównywałam się do nie tego
rodzaju potwora.

WTOREK, 20 GRUDNIA

Jest czwartek i głupio mi z powodu moich motyli.

Ogłoszą dziś grupę doktor Kareem
na godzinie wychowawczej. Głupio tak denerwować się
czymś, czego nawet nie chcę.

(Chcę?)

Motyle w moim brzuchu
są bardziej jak larwy
wspinające się po przetyku.
Jakimś cudem myślenie o nich
jako motylach
sprawia, że mam poczucie,
że zasługuję, by zostać wybrana –

larwy wydają się bardziej pasować,
pływają w mojej zgniliznie.

I tak gdy pani Gladstone odczytuje
listę dwunastu dziewcząt –
trzy z każdego rocznika –
widzę cień uśmiechu
na jej ustach

i myślę, że może w pełzających
paskudnych larwach
dostrzega przebłysk zieleni,
na przykład
gąsienicy.

Lista

Pierwsza klasa

Nie znam żadnej z tych dziewczyn
Nie znam żadnej z tych dziewczyn
Nie znam żadnej z tych dziewczyn

Druga klasa

Nie znam żadnej z tych dziewczyn
Tierra Pryor (biega)
Nie znam żadnej z tych dziewczyn

Trzecia klasa

Prya Farooqi
Alicia Rivers
Deja Duvall (bogom dzięki)

Czwarta klasa

Lena Herman (też biega)
Eugenia De León
Blake Felipe (oczywiście)

Wiele dziewcząt jest zawiedzionych, że nie zostały wybrane,

ale trudno mi powstrzymać myśl, że wszystkie cieszymy się
czymś, czego nie potrafimy nazwać.

Nie mamy pojęcia, w co się pakujemy
z doktor Kareem, tylko tyle, że będziemy mogły
raz w tygodniu opuścić zajęcia.

Może to nam wystarczy.
(Od kiedy mówię „my” i „nam”?)

Pani Gladstone rzuca mi spojrzenie,

chce, żebym cieszyła się tą rzeczą,
która uwolni mnie czasem od lekcji.

Może uważa, że to jedyny powód,
dla którego chciałabym wziąć w tym udział.

Ciesz się mnie to, że w przyszłym tygodniu
zaczyna się przerwa zimowa,
że nie będę oglądać Pułkownika

ani pani Fisher, ani nawet kozy
do końca tego roku.

Mój umysł jest pełen myśli, gdy zmierzam na plastykę,
póki nie dochodzę do miejsca na korytarzu,
które zawsze ściąga mnie na ziemię,
podłogę jakby robi się gorące.

Jednak dzisiaj widok drzwi Pułkownika
nie wpycha mnie w ogień, a w lód.

Drzwi znów są zamknięte, a to oznacza
tylko jedno.

Jest słowo na to uczucie?

Jestem emocjonalnym granatem.

Jestem pustym spojrzeniem.

Jestem studnią rozpacz.

Jestem językiem ognia.

Ale głównie
jestem szara
jak winny kamień,

bo widok
zamkniętych
drzwi
daje mi ulgę,
że nie jestem
za nimi.

Ale...

Ktoś jest.

Ktoś jest.

Ktoś
jest.

Ktoś
jest.

Ktoś
jest.

Nie mogę niczego namalować.

Biorę pędzel,
ale wygląda na to, że ogień,
który trzymał mnie
przy życiu, wygasł.

Mogę tylko zamoczyć pędzel
w białej farbie,
robić kręgi
i kręgi,
i kręgi,
wszystko jest niewidzialne
i dzieje się
wciąż od nowa.

Kiedy przy moim boku
zjawia się Geneva, nic nie mówi.

Kładzie rękę
na moim ramieniu
i zostawia ją tam,
podczas gdy białe kręgi
kręcą się
i kręcą.

Pani Gupta każe Genevie wrócić na miejsce
i część mnie czuje ulgę, bo ciepło jej dłoni
na moim ramieniu było jak coś żywego,
a to, że Geneva zdaje się
zrobiona z oczu, widzi wszystko,
sprawia, że gdyby trzymała ją wystarczająco długo,

jej dłoń stałaby się
rentgenem
stetoskopem
termometrem

widzącym i czującym
kości
oddech
gorączkę

każdego sekretu
ukrytego w ranie,
którą jest moje ciało.

*Ale pani Gupta nie powstrzyma Genevy przed towarzyszeniem mi po
lekcji*

i to pozwala mi poczuć ulgę.
Jej obecność przy mnie,
gdy mijamy drzwi Pułkownika,
teraz otwarte,
sprawia, że czuję się bezpieczniej,
jak statek,
gdy płynie
ciemnymi wodami,
a chroni go latarnia morska.

„Wiem, że nie znamy się zbyt dobrze”, mówi,
„ale w niedzielę mam urodziny.

Urządzam nocowanie.
Powinnaś przyjść”.

I wtedy
znika.

Jesteśmy za duże na nocowanie.

Na ostatnim byłam, kiedy miałam dziesięć lat,
wyobrażam sobie filmy Disneya
i popcorn,
i czyjąś mamę
ze skrzyżowanymi rękoma,
wołającą z dołu schodów,
że dwudziesta pierwsza to za późno.

A teraz,
gdy stoję przy mojej szafce,
sama, nadal wyobrażam sobie filmy
Disneya, ale też wyobrażam sobie
Genewę obok mnie
na kanapie
w pokoju rozświetlonym tylko
ekranem telewizora.

Nasze nagie ręce robią się srebrne,
kiedy zbliżają się,
zbliżają, zbliżają,
ku dotykowi.

Mam zmianę w dniu nocowania.

Planem była praca
przez całą przerwę zimową.
Ale może,
może,
powiem Terry'emu,
że mam
chore gardło.

Nie mogę iść na nocowanie.

Mam szesnaście lat.

Nawet nie znam Genevy.
Nie znam żadnych jej przyjaciół.
Nie wiem nawet, ile lat skończy.
Nie wiem, czemu mnie zaprosiła.
Ale wiem, że nie mogę przestać
pisać jej imienia wzdłuż krawędzi
mojego ulubionego zeszytu.

Przypadkowe refleksje o palcu Debbie

Słyszałam, że można przyszyć
rzecz, którą się odcięło,
ale tylko jeśli znajdzie się ją na czas,
zanim zacznie się rozkładać,

i zastanawiam się,
czy tak samo jest
z duszami:

jeśli masz skończoną
ilość czasu,
by znaleźć daną rzecz,
którą straciłeś,
zanim
staniesz się na zawsze
bezduszny.

Przyszyć

Raz, gdy byłam u Sarah,
jej brat pojechał odwiedzić
swoją nową dziewczynę do domu
i mama Sarah tylko
wyśmiewała tę dziewczynę, Ginę,
bo matka jej jakiejś tam koleżanki z pracy
widziała, jak Gina
wchodzi do kliniki Planned Parenthood w zeszłym roku.

I mam poczucie, że to miasto
jest za duże, by być takie małe,

ale chyba nie jest wystarczająco duże,
by okiełznać tak wielkie zdarzenie
jak Gina przechodząca przez te
czarne drzwi.

Straciłam rachubę w kwestii rzeczy,
za które Sarah mogła mnie potępić,
więc kiedy myślę o palcu Debbie
i mojej brudnej duszy,
myślę też o błonach dziewiczych
i o tym, czy kiedy odradzasz się znowu jako
chrześcijanin, ona też się odradza,

i prawie śmieję się na wyobrażenie Sarah
rozdartej między tym, co kocha bardziej:
Słowo Boże
czy nienawidzenie mnie.

Brat się odzywa,

kiedy wchodzę do domu, spogląda znad
bułeczek pizzowych, by powiedzieć:
„Widziałem dzisiaj Sarah”.

Jakbym ją przywołała.

Jest:

przy zlewie, zmywa błoto
z kościółkowych butów,

w kącie, bawi się w
chowanego,

w lustrze, patrzy na nowy
aparat.

„Przynajmniej tak mi się wydaje, że to była ona”,
mówi. „Prawie zapomniałem,
jak wygląda”.

A ja tylko wzruszam ramionami, ale w środku
myślę:

„A ja nie”.

PIĄTEK, 21 GRUDNIA

„Mówiłaś jej kiedyś, jak się czujesz?”

„Może nie wie, że zraniła twoje uczucia?”

Pod słuchuję w autobusie.

Dwóch uczniów college’u siedzi obok siebie,
młodzi mężczyźni z plecakami
na kolanach.

„Miałaby to gdzieś”, mówi jego przyjaciel.

„Obchodzi ją tylko pianino”.

I nie wiem, o kim rozmawiają
ani kim jest ta fanka pianina,

ale chyba zgadzam się z tym chłopakiem:

niektórzy są tak skupieni
na rzeczach, które są dla nich ważne,
że twoje rany są nieistotne.

Może to nie oznacza, że są źli,
ale nie oznacza też, że nie krwawisz.

Fantazja vs. rzeczywistość

FANTAZJA

Wejście do szkoły
i ujrzanie pustych korytarzy.

Dziewczyny z drużyny biegaczy,
które skończyły szkołę w zeszłym roku,
wróciły.

Klasa Pułkownika
jest pusta, zabita deskami.

Geneva jest przy mojej szafce
i nalega,
żebym przyszła na jej nocowanie.

RZECZYWISTOŚĆ

Wchodzę do szkoły
i korytarze są pełne
tych samych oczu i ust.

Dziewczyn z ostatniej klasy
wciąż nie ma w drużynie.

Drzwi Pułkownika są otwarte,
a kiedy mijam je w drodze
na plastykę, słyszę, jak
w środku nuci.

Geneva jest przy mojej szafce
i nalega,
żebym przyszła na jej nocowanie.

Tak się cieszę na jej widok,

że moje serce nawet się nie zaciska,

gdy widzę białą kartkę
wystającą z szafki.

Zgniatam ją i wyrzucam
bez patrzenia – w tej chwili
widzę, że ktoś próbuje
zwrócić moją uwagę,

ale ja nie zwracam uwagi.

Jest pogoda do biegania,

nie wiem, czemu
szare niebo

mnie wzywa,
ale wzywa.

Jest zimno. Drużyna
biegaczy będzie w środku

robiła okrążenia, więc
gdy dzwoni dzwonek,

idę na bieżnię
sama,

wdzięczna za ciszę,
towarzystwo milczących gołębi.

Mam na sobie spodnie khaki, jak zwykle,
ale zrzucam plecak
przy bramie
i zaczynam.

W mojej głowie jest może bałagan,

ale moje nogi działają jak trzeba.

Bieganie po bieżni jest inne

niż po chodniku,
po korytarzu. To, jak
ścieżka zakręca,
jest jak *déjà vu*:

byłam tu wcześniej,
ale czuję, jakbym na wspomnienia
patrzyła przez wodę:
drżą, są rozmyte.

Wszystko się klaruje,
kiedy biegam, moje płuca zaczynają
się kurczyć.

Nie tylko dlatego, że jestem zmęczona.
Jestem zdenerwowana, jakby
byli tu biegacze przede mną
i za mną, jakby miał miejsce
prawdziwy wyścig, a nie tylko próba sił w chłodzie.

Ścigam się z niczym,
napieram na nic,
poza wilkiem w mojej głowie,
który stoi pomiędzy mną
a wszystkim, co określam moim.

Głosy rują wszystko

Słyszę, jak się zbliżają, echo śmiechu
odbijające się od piaskowych cegieł przyciemnionych
przez deszcz. Drużyna biegaczy
jednak wychodzi, prowadzi ją trener Tinsley,
niesie swoją podkładkę, gwizdek.
Jestem prawie na mecie,
ale odbijam w bok, chwytam plecak,
słyszę swoje imię w czyichś ustach,
ale nie odwracam się, kieruję się
do bramy, która prowadzi do kasztanowca.

Jacob Wheeler próbuje mnie dogonić,

ale nie został stworzony do sprintu,
nie potrafi latać,
tak jak ja potrafiłam.

Zostawiam bieżnię za sobą,
staram się nie myśleć
o tym, jak muszę dla nich
wyglądać:

karaluch uciekający przed światłem
królik uciekający do krzaka
duch znikający w podłodze
twarz zagubiona w gnieździe węzy

Nastoletnie naklejki na samochód, w które nikt nie wierzy

Jest mnóstwo rzeczy, które ludzie mówią,
a które przypominają mi naklejki na auto
przyklejone na zderzaku, by przekonać ludzi,
że w nie wierzymy, ale nikt nie wierzy:

*Kogo obchodzi, co myślą inni!
O ile kochasz siebie, nic innego nie ma znaczenia!
Czas leczy wszystkie rany!*

Wszystkich obchodzi, co myślą inni,
nawet odrobinę wielkości ziarnka piasku.

Kochanie siebie jest bardziej skomplikowane niż matma i fizyka,
a obie rzeczy oblewam.

A to ostatnie to po prostu
bzdura.

NIEDZIELA, 23 GRUDNIA

Mówię mamie, że idę na nocowanie,

a ona nie pyta nawet do kogo.
Zakłada, że do Sarah,
a ja jej na to pozwalam. Myśli,
że moje poprzednie życie nadal istnieje,
a ja nie mam serca,
żeby jej powiedzieć, że osoba,
którą ma za swoją córkę,
pomału wymiera.

Wiadomości wymienione z Deją w autobusie

Deja: pamiętasz, co powiedziałam ci w bibliotece?

Alicia: o chęci zmienienia ludzi w kamień?

Deja: trochę. O tym, że nie chcę uprawiać seksu

Alicia: no

Deja: to raczej nie dlatego, że nie jestem gotowa.

To chyba dlatego, że jestem inna.

Alicia: jaka?

Deja: wygoogłałam słowo aseksualna i chyba to ja.

Myślisz, że to dziwne?

Alicia: bycie aseksualnym?

Deja: no

Alicia: a czy *ty* uważasz, że to dziwne?

Deja: nie.

Alicia: więc nie

Deja: wciąż lubię chłopaków. Wciąż ich kocham.

Alicia: po prostu nie chcesz uprawiać z nimi seksu

Deja: tak

Deja: to tyle? Jestem po prostu... asekualna

Alicia: As brzmi całkiem spoko

Więcej wiadomości wymienionych z Deją

Deja: nadchodzi rozprawka!!!

Alicia: dawaj

Deja: Siedziałam sobie i odpływałam, kiedy nasz pastor gadał, i wiesz, co jest beznadziejne? Wyobrażanie sobie, jak ludzie zareagują, kiedy im powiem, że jestem asekualna. Jako czarnoskóra dziewczyna NAPRAWDĘ nie mogę tego dobrze ograć, bo z jednej strony ludzie postrzegają czarnoskóre dziewczyny jako ZBYT seksowne, wszystko, co robimy, to seks, nawet jeśli po prostu sobie żyjemy i nosimy tenisówki, i jemy cheetosy czy coś. Więc na wiadomość, że jestem asekualna, ludzie powiedzą NIE MOŻESZ BYĆ ASEKSUALNA, JESTEŚ ZBYT SEKSOWNA czy coś tam. Ale z drugiej strony książki i filmy zawsze obsadzają czarnoskórą dziewczynę w roli „przyjaciółki”, która nigdy nie ma chłopaka czy coś, jakby nikt nas nie chciał, więc jeśli powiem, że jestem asekualna, ludzie stwierdzą, że ACH, POTWIERDZASZ STEREOTYP, ŻE CZARNOSKÓRE DZIEWCZYN Y NIE SĄ POŻĄDANE. W sensie mam przerąbane tak czy siak i chcę tylko żyć swoim życiem i nosić tenisówki, i jeść cheetosy.

Alicia: Zaslugujesz na wszystkie cheetosy świata.

Deja: Dzięki. Tak, zasługuję.

Alicia: Nie odbierz tego źle, ale kościół... jest trochę do bani. Całe to gadanie o czystości.

Deja: Chwila! lol ale nie, kumam. Nie wiem, czy kiedykolwiek byłaś w kościele czarnoskórych, tutaj też mówią o czystości, ale... bardziej. Babki z kościoła potrafiły podejść do mnie i powiedzieć, że mam zwrócić uwagę na słowa pastora o pożądaniu i pokusach, a ja tylko siedziałam i... to dosłownie mnie nie dotyczy

Alicia: Cytując byłą przyjaciółkę: „Twoje ciało w pierwszej kolejności należy do Boga, w drugiej do męża” 😊

Deja: Rozumiem, czemu była 😞. Wkurza mnie to, bo zachowują się, jakby seks był nieuchronny. Yyy, nie dla mnie! I to nie dlatego, że Maryja Dziewica jest moją bestie, ale dlatego, że taka jestem. Nie chodzi o czystość. Chcę robić to, co chcę.

Alicia: W twoim przypadku czego NIE chcesz robić.

Deja: Niech kościół powie amen! Jesteś dobrą przyjaciółką.

Alicia:

Deja: WIDZĘ, że przeczytałaś wiadomość, Alicia. Nie możesz udawać, że nie widzisz, kiedy daję ci miłość!

Alicia:

Deja: Będziemy się bić lol

Dom Genevy jest zwyczajny

Nieduży, niemały.
Niebrudny, nieczysty.
Zasłony są nowe,
ale dywan stary.
To dom, w którym mieszka
rodzina, ściany
są ciepłe od rozmów.

Jej matka maluje pokój
gościnny, gdzie wkrótce zamieszka
babcia Genevy, mówi mi,
żebym czuła się jak w domu,
że inne dziewczyny
wkrótce się zjawią.

Wiedziałam, że będę
tu pierwsza. Planowałam
się spóźnić, ale autobus
przyjechał o czasie,
po raz pierwszy,
i zawiózł mnie trzy

ulice stąd. Nie mogłam
zwolnić kroków, więc
jestem, siedzę na kanapie Genevy
i trzymam szklanke wody,

zastanawiając się, jak spóźniony
będzie autobus, w razie
gdybym musiała uciekać.

Zawsze się uśmiecha, zanim coś powie,

i to zdradza, że jest zrobiona z oczu.
Jej usta zakrzywiają się w kąciuku. Trzyma
na kolanach pomarańczowego kota, patrzą na mnie.
„Co?”, pytam.

„Nie masz na sobie spodni khaki”, zauważa.

„No i?”

„Myślałam, że włożysz je jako wymówkę,
że musisz iść do pracy, w razie
gdybyś stwierdziła, że nie
chcesz tu dłużej być”.

„Chcę tu być”.

„Teraz”, mówi. „Nic się nie stanie,
jeśli się rozmyślisz”.

Wtedy rozlega się dzwonek

i do domu wchodzi
inne jej przyjaciółki, cztery dziewczyny,
nie z Marshalla.

Felicia, z grupy malarskiej
Aida, z grupy malarskiej
Michaela, kuzynka
Parnisha, sąsiadka

To dla mnie niesamowite,
że Geneva mieszka tu
pięć miesięcy,
a ma więcej przyjaciółek
niż ja kiedykolwiek
w swoim życiu.

Nie tylko przyjaciółki,
ale promyki słońca,
wszystkie uśmiechnięte,
wszystkie miłe,
wszystkie z prezentami.

A ja słyszę w głowie głos
mojej babci:
„Dobrani jak w korcu maku”,
i głos pana Mattsona:
„Ciągnie swój do swego”,

i zastanawiam się,
jakim ziarnkiem maku,
jakim pierwiastkiem
jestem, skoro
typy osób,
które przyciągam,
są przyjaciółmi

ludźmi

którzy chcą

mnie skrzywdzić.

Wszystkie nasze piosenki

Michaela, kuzynka, to jedyna,
która nie jest malarką, ale lubi
śpiewać, i kiedy już nas sobie
przedstawiono, śmieje się
i mówi, że nasze imiona brzmią jak piosenka:

Felicia, Geneva, Aida,
Michaela, Parnisha,
Alicia

Wyśpiewuje imiona po
kolei, zmienia skale, aż
dźwięki tego, kim
jesteśmy, zlewają się w prawdziwą muzykę –
nie jestem w stanie stwierdzić, gdzie kończę się ja,
a zaczynają one.

Mama Genevy jest białą kobietą o imieniu Genevieve

i chce mi się uśmiechać na myśl o
tych wszystkich mężczyznach na świecie,
którzy zostali uwzniośleni dzięki
„Junior” dodanemu na końcu ich podpisu,
gumowa pieczętka przybita
ojcową ręką,

a tu mamy kobietę
urodzoną w Minnesocie,
która stwierdziła, że jej córka
będzie nosiła imię na jej cześć;
nie tyle jest to pieczętka,
a igła, którą nawleczono
dwoma włóczkami,
splecionymi ze sobą,
ale tak różnymi.

Kiedy Geneva siada na kanapie,
Genevieve wchodzi,
ubrana w ogrodniczki ubrudzone farbą,
i szturcha swoją córkę biodrem
w łokieć. Mają ten
sam uśmiech,
który przypomina krawędź
filizanki, okrągłej i ciepłej.

Kiedy Genevieve znika,

żeby dać naszej garstce trochę
prywatności, kieruje się do swojego pokoju,
zamyka drzwi
i zaczyna rozmawiać
przez telefon.

W salonie oglądamy
film, ale czasem,
kiedy scena jest wolna i cicha,
słyszę Genevieve w jej pokoju,
śmiejącą się.

Tata Genevy był szefem kuchni

i zmarł, kiedy Geneva miała osiem lat.
To wystarczająco dużo, żeby pamiętać.

Na ścianach w drodze do łazienki
wiszą jego zdjęcia,
on w mieście,
w którym się urodził, Karachi,
w Pakistanie, gdzie nauczył się gotować,
jak powiedziała Geneva. Zatrzymuję się na chwilę,
żeby przyjrzeć się jego twarzy, darom, które ofiarował córce:

jego wspaniały nieznacznie krzywy nos,
zaczepnie zakrzywione brwi,
półksiężycy pod oczami,
które towarzyszą uśmiechowi.

Geneva zjawia się przy mnie
i wtedy mi o nim opowiada,
wskazuje zdjęcia, na których
stoi w czapce kucharskiej
i fartuchu, wymachuje nożem,
jakby chciał dźgnąć innego kucharza,
a jego mina jest komicznie złowieszcza.

„Rak”, mówi Geneva.
„Czasem wydaje się,

że wszyscy mają raka”.

To prawda. Czasem wydaje się,
że wszyscy na coś
cierpią, ale chyba
to nie tylko wrażenie –
to po prostu prawda.

Miałam rację w kwestii filmów Disneya

i nikt nie udaje, że jesteśmy za duże.
Nie głosuję, kiedy dziewczyny wybierają,
co obejrzeć, ale cieszę się, kiedy pada na
Vaianę, a nie *Krainę lodu*,
a później na *Coco*, a nie *Krainę lodu II*.

Nie biorę w tym udziału,
ale jestem tu,

i później, gdy zapada
ciemność i wszyscy zaczynają
szeptać, a sekrety
wychodzą na jaw,
też nie biorę w tym udziału,

nawet gdy układam się
na turkusowej kanapie,
która nie śmierdzi
jak zioło i koty.

Mam tyle do powiedzenia,
zwłaszcza kiedy słucham
o światach przyjaciółek Genevy:

„Mój tata sądzi, że jest geniuszem biznesu, ale czasem mam wrażenie, jakby
miał dwanaście lat”.

„Moja kuzynka ciągle łyka tabsy i wszyscy udają, że to się nie dzieje, ale
dzieje się”.

„Chłopak z ostatniej klasy w mojej szkole zawsze próbuje zaciągnąć do łóżka
pierwszoklasistki”.

Wtedy decyduję się odezwać, mówię:
„Ten chłopak jest pieprzonym wilkiem i ktoś musi go okiełznać”,

i wszystkie są zaskoczone,
zwłaszcza ja, bo
kim ja jestem, żeby mówić
o tym, co powinno się zrobić z czymś wilkiem,
skoro nie potrafię okiełznać swojego?

O wiele prościej jest rozmawiać o problemach innych ludzi.

Razem, ja i Geneva,
i te cztery dziewczyny, których nie znam,
wtapiamy kły w chłopaków z naszych szkół.

„Istnieją podwójne standardy we wszystkim
i nie chodzi tylko o to, kto może sypiać
z tą i tamtym. Chodzi o wszystko. Chłopacy
mogą się wściekać, mogą rozwalać rzeczy,
kiedy są wkurzeni, mogą być
zarozumiali. Nawet kiedy przegrywają,
mogą płakać; kiedy my płaczemy,
jesteśmy zbyt emocjonalne i dlatego
nie możemy biegać przełajowo;
kiedy oni płaczą, bo przegrali
mecz futbolu, wszyscy gadają:
«O wow, jakie to słodkie
widzieć wrażliwych facetów».
Jestem tym zmęczona”.

I wszystkie przyjaciółki Genevy kiwają głowami
i mówią „prawda”,
ale Geneva łapie moje spojrzenie
w tym, co pozostało ze światła,
i po tym uśmiechu wiem,
że widzi więcej,
niż chciałam pokazać.

Jak spełniająca się na moich oczach przepowiednia,

poświata telewizora przemalowała naszą skórę na srebrno.
Wszyscy śpią na podłodze, ich oddechy
i fałdy koców są jak splecione oceany.

Geneva leży obok mnie na kanapie, a ja gapię się
na zegar, na drugą w nocy, której zawsze doświadczam,
ale która tutaj zdaje się inna, tu, gdzie głowa
Genevy powoli opada na moje ramię.

Nie jest to wolne postępowanie snu, ale płynny, świadomy
ruch, jakby podjęła decyzję, że tu powinna leżeć
jej głowa, i ją położyła. Nagle moje ramię
jest jak święte miejsce, jakby moje ciało
było z marmuru, nie dlatego, że jest ciężkie,
ale dlatego, że lśni.

Wiem, że nie śpi, bo czuję jej rzęsy omiatające
moje ramię, kiedy mruga, niczym nóżki motyli
szukających czegoś wystarczająco kolorowego, żeby pomylić
to z kwiatem. Przez chwilę zapominam, że nie jestem sama
w moim pokoju, i szepczę: „Nie wiem, czemu mnie lubisz”.
Nie widzę jej twarzy, ale czuję jej uśmiech na bicepsie.

„Nie boisz się być głośna”, mówi.

„Wielu rzeczy nie mówię”, odpowiadam.

„Na razie”, kwituje.

Geneva, Geneva, Geneva

Gdy wszystkie dziewczyny śpią,
jej imię jest jedyną pieśnią w moich uszach.

Osuwa się na podłogę i kładzie
moje ręce na swoich ramionach. Jej skóra
jest jak ciepła woda,
ściska moje knykcie, znak,
prośba.

Nigdy nie masowałam dziewczyny,

nigdy nie siedziałam w cichym, srebrnym pokoju
z dłońmi na ciele księżyca.

Nie naciskam mocno na jej mięśnie: głównie
przeciągam ręce w dół i wzdłuż
wzgórza jej karku,
patrzę, jak moje dłonie znikają
w cieniu, pojawiają się
znowu, na nowo.

Po chwili ściąga mnie na dół
i wspina się na moje wcześniejsze miejsce,
jej dłonie na mojej skórze
pracują nad mięśniami i kamień przekształcają
w piasek. Wszystko, co we mnie ostre,
robi się delikatne.

Kiedy jej usta dotykają
miejsca, gdzie moja skóra
spotyka się z włosami, moja krew staje się srebrem,
sięgam do jej twarzy,
biorę ją w dłonie
i biorę wdech.

WIGILIA

W autobusie do domu

jest jasno
ale kiedy zamykam
oczy przed
słońcem
moje powieki
wciąż są pokryte
pyłem księżycowym

Po raz pierwszy zapominam, że moje włosy są czerwone.

Mijam lustro w przedpokoju
i zatrzymuję się, zaskoczona.

Przez chwilę trucizna
na mojej głowie nie pasuje
do tego, co mam w sercu.

Zastanawiam się, czy Meduza

kiedykolwiek znalazła dotyk
na tyle
delikatny
że
wszystkie
węże
wysyczały
sobie
sen.

Wiadomości wymienione z Deją

Deja: Twój telefon był wczoraj wyciszony...

Alicia: Tak, byłam zajęta

Deja: Zajęta...?

Alicia: Nie wtykaj nosa!

Deja: Mam nos, więc go używam! Wyczuwam... romans

Alicia: O czym ty w ogóle mówisz

Deja: Który to człowiek ma to szczęście

Alicia: Byłam u Genewy na jej urodzinach

Deja: Wyciszony, żeby twoi adoratorzy nie psuli nastroju

Alicia: Nie mam adoratorów

Deja: Twój telefon zawsze jest rozgrzany. Coś masz

Czasem trudno wyjaśnić

że bycie obiektem pożądania
nie jest tym samym, co bycie chcianą

że możliwość zadzwonienia do kogoś
nie jest tym samym, co możliwość wygadania się

że ktoś może patrzeć ci w oczy,
ale czasem patrzy
na swoje własne odbicie

że możesz być w pokoju z tysiącem osób
a i tak być samotna.

Przerwa zimowa jest przerwą, bo jest pełna luk.

Nic nie sprawi, że będę wyczekiwać
powrotu do szkoły, ale święta
w domu pełnym ciszy
są jak jazda na byku
w sklepie z porcelaną.

Mój ojciec jest w Cincinnati,
brat chowa się w pokoju,
a matka w garażu,
więc skradam się po domu niewzruszona,
na cichych, głodnych paluszkach,
jem wszystko, co znajdę w kuchni,
i czasem przykładam ucho
do drzwi dzielących mnie
i mamę; spodziewam się
usłyszeć jej płacz, ale zamiast tego
słyszę przerywany śmiech.

Brat przychodzi po przekąski
i marszczy brwi na mój widok. Wskazuję
drzwi do garażu:
„Spotyka się z kimś?”,
pytam szybko i już nie mogę tego cofnąć.

„Chodzi na terapię, głupia”,
odpowiada. Bierze cały talerz
łakoci Rice Krispie, które przysłała babcia,
i znika znów jak duch
wygnany z powrotem do grobu.

Nigdy nie chodzę do garażu, kiedy mama wisi na telefonie.

Ale to, co powiedział David, zostało w mojej głowie
i zanim udam się do pokoju, sięgam klamki
i powoli uchylam drzwi.

Kiedy zerkam do środka, wygląda prawie
tak samo jak zawsze: opatulona w kurtkę,
na składanym krześle, z telefonem przyciśniętym
do twarzy. W powietrzu nie unosi się
dym – w zasadzie w ogóle go
nie czuję. Usłyszała skrzypnięcie drzwi
i spogląda w moim kierunku, jej spojrzenie
jest wyraziste, choć zmęczone. Zanim zamykam
z powrotem drzwi, jej głos dociera do
mojego ucha, słuchawkę lekko
odsuwa od ust i mówi do mnie:

„Widzę cię, Żółwiku w skorupce,
widzę cię...!”.

Nie byłam na to gotowa.
Więc znów zaglądam do garażu,
opieram się o framugę i chwilę stoję,
zanim kieruję się do łóżka.

ŚRODA, 2 STYCZNIA

Czym jest nowy rok,

jeśli jest pełen starych spraw?

Budzik.

Tost.

Autobus.

Plama z tłuszczu na spodniach khaki.

Jarzeniowy korytarz.

Pani Fisher.

Wiecznie otwarte drzwi.

Blake Felipe, jej idealny uśmiech.

Ale jest też Geneva,
czeka przy mojej szafce,
w pudełku ma coś bladego
posypanego pistacjami –
malai laddu, mówi,
z przepisu jej taty. Jej oczy
i przekąska
są słodkie, prezent
na Nowy Rok.

I jest Deja,
szturcha mnie biodrem w korytarzu
między lekcjami, jej uśmiech
jest jak świeży śnieg.

„Piątek!”, ogłasza.

„Grupa doktor Kareem!

Będzie super”.

Jej entuzjazm jest zaraźliwy,
nie mam nic przeciwko infekcji –

zapominam założyć maseczki.

PIĄTEK, 4 STYCZNIA

Doktor Kareem zawstydza nas wszystkie.

Nawet dziewczyny, które przysły do sali muzycznej
całe rozentuzjasmowane i świergoczące,
zajmują miejsca jak zawstydzone jelonki.
Krzesło doktor Kareem dopełnia okrąg
z przodu sali.

„Chcę poznać wasze imiona”, mówi.
„I chcę się dowiedzieć, kim jesteście,
czego się boicie,
co jest waszym największym wyzwaniem,
co według was musicie pokonać,
by zostać osobą, którą chcecie być.

Po minach widzę,
że większość dziewczyn
myśli o college'u
i stypendiach,
o byciu dobrą i uprzejmą,
i ładną, i sławną,

a ja od razu wiem,
że zgodzenie się na tę grupę
było błędem.

Wszystkie są pełne optymizmu,
są jedną stopą na tęczy,
gotowe, by się unieść.

Wszystkie chcą zaimponować doktor Kareem.
Wszystkie chcą być najlepszą wersją siebie.
Wszystkie chcą błyszczeć.

Czuję się jak kij wciśnięty
między szprychy roweru,
jak ziarenko popcornu, które skończy
między zębami. Rozglądam się
po pomieszczeniu i chyba jestem jedyną
osobą, która przyniosła ze sobą burzową chmurę,

i dlatego jestem zaskoczona, kiedy nadchodzi
kolej Blake Felipe i zamiast mówić,
zamyka oczy i płacze.

Przyjaciółki Blake natychmiast ją pocieszają.

Jest typem dziewczyny, która ma przyjaciół w każdym miejscu.

Wbijam wzrok w podłogę – zawsze stresowałam się przy płaczących
ludziach,
zwłaszcza przy dziewczynach. Zawsze się boję, że przez pocieszenie
ich za bardzo się zbliżę, że wyczują we mnie
lesbijkę, ocenią moje otwarte ramiona z podejrzliwością.

Blake szybko doprowadza się do porządku, kręci głową.

„Przepraszam”, mówi. „To napięcie przedmiesiączkowe. I ostatnia klasa
jest... bardzo ciężka”.

I dlatego wiem, że nie powinnam być w tej grupie,
bo mój instynkt nie podpowiada mi, żeby polegać na solidarności jajników –
raczej wolę zamknąć się w sobie. Jak ciężki
może być ten rok, jeśli jest się Blake Felipe? Być złotą,
być dobrą, być otoczoną uśmiechami
wszystkich dookoła?

„Porozmawiajmy o tym”, mówi doktor Kareem, „co jest dla was ciężkie
w tym roku”.

I kółko się kręci, nieśmiałe usta otwierają się jedne za drugimi i przypomina
to trochę nocowanie u Genevy, wszystkie pretensje wylewają się
na zewnątrz.

Blake: przygotowania do college'u

Deja: użeranie się z rasistowskimi nauczycielami

Lena Herman: chcę być szybsza na bieżni, żeby zdobyć stypendium

Mówią i mówią, aż w końcu nadchodzi moja kolej i czuję wzrok wszystkich na sobie,

widzą mnie,

chłoną moją czerwień,

przełykam ślinę i chciałabym przełknąć

samą siebie albo żeby zrobiła to sala. To miejsce

nie jest dla mnie, teraz to widzę, ale

jest za późno, a oni patrzą.

Nie mam nic do stracenia.

„Jestem Alicia”, zaczynam, „I... chyba nie radzę sobie z... byciem samotną”.

Z początku nie mam odwagi rozejrzeć się po sali, po oceniających twarzach,
które
na pewno już czekają.

Ale kiedy wreszcie podnoszę wzrok,
głowy wszystkich kiwają, przytakują, doktor Kareem też.

Wiadomości wymienione z Deją

Deja: Ma być 20 stopni w ten weekend

Alicia: Dzięki, zmiano klimatu

Deja: Wpadnij na grilla

Alicia: Na grilla? W styczniu?

Deja: Carpe diem małpo

Ostatni grill, na którym byłam, był u Sarah

i prawie piszę do niej, żeby jej powiedzieć,

że gdy ma się tyle wspomnień

z jedną osobą, po jej zniknięciu wszystko wygląda jak miejsce zbrodni.

Odciski palców są wszędzie, czasem widoczne,

a czasem ukazują się dopiero,
gdy światło zaświeci pod odpowiednim kątem.

Brata nie ma jeszcze w domu, ale jest Justin.

Siedzi w kuchni i je płatki z mlekiem, przeżuwa
z otwartymi ustami.

„Co tu robisz? Gdzie jest David?”

Mówi, że mój brat poszedł odebrać czek, a ja patrzę na niego
oczami, które, mam nadzieję, są jak żyletki,
oczami, które żądają odpowiedzi na pytanie,
którego nie powinnam zadawać:
„Dlaczego tu jesteś?”.

Przeżuwa. Przez pięć minut
jedynym, co się rusza,
są jego usta, widać błysk jego zębów
zamykających się na srebrnej łyżce.

Wreszcie idę do swojego pokoju, zamykam
drzwi. Wgapiam się w telefon
i myślę, żeby zadzwonić do mamy,
ale kiedy biorę go do ręki
i przykładam do ucha,
naciskam TATA.

Kiedy się odzywa, wydaje się zaskoczony,
jakby imię jego córki na wyświetlaczu
było echem przeszłości,
głosem zza grobu.

„Czy wszystko w porządku?”, pyta.

„Nie, nie jest w porządku”, odpowiadam,
ale kiedy drąży, co się dzieje,
nie mogę się odezwać.

Jakby całe moje ciało było wyznaniem

poza gardłem –
ono jest zatkaną rurą.

Jestem zmęczona mówieniem
ludziom rzeczy, które powinni
już wiedzieć.

David stoi przy moich drzwiach nad ranem.

Nie widziałam go na nogach o ósmej rano
od dawna.

Zapinam pasek, ostatni element
mojego mundurka, a on mnie obserwuje,
wciąż w spodniach od pizamy.

„Co powiedziałaś Justinowi?”,
pyta, a moje palce zamierają.

„Co? Nic mu nie powiedziałam”.

„Mówi, że zachowywałaś się dziwnie.
Jaki masz problem?”

Wpatruję się w jego twarz i przypominam sobie,
że kiedyś wyglądaliśmy podobnie,
przypominam sobie, jak ludzie pytali,
czy jesteśmy bliźniakami, było tak mało przestrzeni
między nami w ich głowach.
Każdy to widział: surowość
naszych brwi, wyrazistość
szczęk, szerokie usta.
Mieliśmy wujka, który żartował,
że oboje wyglądamy jak
piosenkarz Steven Tyler,
bo Steven Tyler
wyglądał jak my, a my
nigdy nie wygooglowaliśmy Stevena Tylera,
bo lepiej było dzielić się naszą ignorancją i razem tkwić
w zarcie, którego nie rozumieliśmy.

Teraz oboje mamy podkrążone oczy,
usta mocno przylegające do zębów,
nisko osadzone brwi.

Zmieniliśmy się nie do poznania,
ale w tym samym kierunku.
Oboje zmutowaliśmy
w cienie tych, którymi byliśmy,
i znowu wyglądamy podobnie,
jednak wciąż nie poznaję
jego twarzy.

Wiadomości wymienione z Deją

Deja: przychodzisz dzisiaj na grilla, prawda

Alicia: chyba tak

Deja: nie tchórz. Co, obawiasz się grupki czarnoskórych?

Alicia: nie, ale obawiam się, że będzie padał deszcz. Albo śnieg. Jest styczeń.

Deja: jeśli spadnie śnieg, pójdziemy do piwnicy wujka. Jego dom jest ogromny.

Alicia: co powinnam przynieść?

Deja: tylko siebie

Dom wujka Dei jest ogromny

To chyba największy dom, w jakim byłam,
wygląda jak budynek rządowy
albo historyczny zabytek, w którym nikt nie mieszka.
Posadzka na parterze jest marmurowa, odgłos mych kroków się niesie,
gdy wchodzę do środka, a Deja się szczerzy:

„Mówiłam, że jego dom jest ogromny. Jest prawnikiem korporacyjnym”.

Nie wiem, co to do końca znaczy, ale uznaję,
że praca każdego, kto ma tyle pieniędzy,
jest trochę zagadką.

Deja prowadzi mnie przez muzealny dom,
który zdaje się totalnie pusty i zimny, póki
nie docieramy do ogrodu, gdzie zebrała się rodzina Dei,
rozsiana po rozległej trawie
jak roześmiana orkiestra.
Zalewa mnie fala „cześć” i „witaj, kochanie”,
niczym oceaniczny przypływ,
przez co czuję się lekko zdyszana.
Rodzina Dei jest wielka, spotkanie
godne tytułu spędu rodzinnego.

„Umiesz grać w piki?”,
pyta mnie ktoś, chłopak, trochę starszy
od nas, jego oczy się mrużą, gdy się uśmiecha.

„Zostaw ją w spokoju”, odzywa się Deja i lekko go
szturcha, by go pogonić, ale przestaje, kiedy odpowiadam, że umiem.

Chłopak – kuzyn: James – jeszcze bardziej
mruży oczy. „Kto nauczył cię
grać w piki?”
„Mój telefon”, odpowiadam.

„To się nie liczy”, śmieje się, ale
i tak gestem zaprasza mnie
do stolika.

James miał rację.

Gra w piki w prawdziwym życiu
to nie to samo, co granie na telefonie.

Wszyscy na mnie krzyczą,
połowa ludzi przy stole
stoi pochylona,
ale wszyscy się śmieją
i nie pamiętam,
kiedy ostatnio tyle się uśmiechałam.

I wtedy widzę wujka Dei.

Zajmuje się grillem, jest w czarnych spodniach,
ma też czarny fartuch, jest odwrócony do wszystkich plecami,
kiwa się w rytm muzyki i przerzuca kotlety.

„Mięso gotowe!”, krzyczy; każdy się odwraca,
a karty zostają porzucone, na co James protestuje.

Wpatruję się w wujka Dei. Jest wysoki, dobrze zbudowany.
Jego koszula pasuje na niego w określony sposób,
jakby materiał był świadomy budowy
jego ciała, jak zapewne kobiety.

Widziałam takich mężczyzn:

mężczyzn, za którymi odwracają się głowy, którzy oczekują,
że okręci się każda szyja w ich otoczeniu;

mężczyzn, którzy zbierają dziewczyny jak płatki róż
i rozrzucają je wokół;

mężczyzn, którzy są tak przyzwyczajeni do słyszenia „tak”,
że nie rozpoznają „nie” –
albo nie chcą rozpoznać.

Kieruję się do stolika z tyłu
zgromadzenia, lęk ożywa
w moim brzuchu jak brudny
deszcz ciekący z rynny.

Wujek kładzie mięso na stole
i podnosi wzrok.

Deja wskazuje na mnie, zanim podaje mi talerz

„Wujku Ronnie, to moja przyjaciółka Alicia”.
Jego oczy wędrują od jej twarzy
do mojej, zauważa mnie po raz pierwszy.

Patrzę na niego i chcąc nie chcąc,
wychodzi ze mnie Gra, jak toksyczna
chmura formująca się z deszczówki.
Jakby gumowy młotek uderzał mnie
w kolano:

refleks
instynkt
automatyzm

Kiedy zraniona część mnie
pojawia się, żeby zagrać w Grę, czuję,
że zmienia się coś w moich oczach: łuszczą się,
są tak surowe jak mięso czekające
na grilla. To uczucie udające głód,
które wyzywa wilka, by odwrócił wzrok
i nie jadł.

Wujek Ronnie prostuje się, wyciera ręce
o fartuch i wyciąga w moją stronę dłoń.

„Jak się miewasz, młoda damo?
Pilnuj, żeby nie zabrakło dla ciebie burgera,
chyba że jesteś wegetarianką
czy coś”.

Po czym odwraca się, rechocząc,
i znowu zajmuje się grillem.

Deja nie zauważa mojej miny.

Śmieje się, krzyczy do pleców wujka:
„Nie wszystkie białe dziewczyny są wegetariankami, wujku!”.
Ale on tylko wzrusza ramionami, kiwa głową w rytm muzyki,
wrzuca kolejne kotlety na rozpalonego grilla.

„Nie słuchaj go”, mówi do mnie Deja
i wciska mi w rękę talerz,
pokazuje, które burgery są bardziej wysmażone,
a które bardziej krwiste,
ale jedyna krwistość, o jakiej myślę,
to taka, że wujek Ronnie ma kły
do rwania i rozdzierania, a jednak decyduje się
uśmiechać.

Wszyscy jedzą

i opowiadają sobie żarty, wspominają
inne grille, inne spotkania,
inne rozgrywki w piki. Słucham,
uśmiecham się, kiedy trzeba,
odpowiadam, kiedy mnie o coś pytają,
ale mój umysł jest gdzie indziej.

Próbuję dotrzeć do
tego, co się we mnie wierci,
uczucia zażenowania,
rozczarowania i ulgi,
które łączą się w wielką masę
krwi i tkanek.

Dopiero gdy wujek Ronnie wraca
z grilla z ostatnim talerzem kotletów
i mości się na miejscu u szczytu stołu,
wtedy do mnie dociera. Szykuje sobie talerz,
po czym przenosi wzrok na gości, jego oczy
lądują na mnie i na Dei.

„Więc jak tam szkoła, dziewczyny?
Oceny w porządku?”

Wtedy uświadamiam sobie:
on widzi mnie jako dziecko.
To jakby błyskawica wijąca się
jak elektryczny wąż z nieba. Prawie
każdego dnia, odkąd skończyłam trzynaście lat,
odkąd moje ciało zaczęło się zmieniać,
szłam przez świat
otoczona mężczyznami, którzy starali się przekonać
mnie i siebie samych,
że nie ma czegoś takiego jak zbyt młoda
kobieta albo zbyt stary mężczyzna,

że nie ma czegoś takiego
jak nieosiągalne ciało kobiety.

Szłam przez świat,
czując się, jak zielone światło,
zielone oznaczające jedź
Jedź
JEDŹ

Wujek Dei, Ronnie, jest pierwszą osobą
od wieków, która widzi mnie,
nie czerwień moich włosów,
ale mnie,
i sam decyduje,
żeby się powstrzymać.

Czuję się jak małe dziecko.

Mam szesnaście lat i jestem przyzwyczajona
do tego, by czuć się
i duża, i mała.
Duża, bo zajmuję
tyle przestrzeni w wyobraźniach
mężczyzn, nie dlatego,
że jestem ładna lub seksowna,
lub nawet wyjątkowo
interesująca, ale dlatego,
że istnieję,

i

mała, bo dążą do tego, żebym
czuła się nieistotna,
a słowo „nie”
nie jest dla mnie –
wszystko, czym jestem
i co zrobiłam, czyni mnie
niegodną szacunku.

Ale w oczach wujka Ronniego nie jestem
ani duża, ani mała,
ani ważna, ani nieważna;
jestem szesnastoletnim dzieciakiem,

który robi takie rzeczy jak
chodzenie na nocowanie i do szkoły,
do wujka mojej przyjaciółki
w weekendy.

I ma rację, taka jestem i to robię,
i choć nie widzi wielkiego kawału
tego, kim jestem,
co zrobiłam i widziałam,
uczucie wdzięczności
jest tak ciężkie i słodkie,
że mam wrażenie, jakbym unosiła się w syropie
i tonęła w przyjemnym bursztynie.

Wiadomości wymienione z Deją

Alicia: Twoja rodzina jest naprawdę super

Deja: Wow. Nigdy nie piszesz do mnie pierwsza! Musiałaś naprawdę
dobrze się bawić

Alicia: Tak było. Dzięki za zaproszenie

Deja: Od czego ma się przyjaciół?

Ciekawe, czy Meduza miała przyjaciół,

czy był ktokolwiek, kto sprawiał, że chciała
założyć kapelusz na wężową głowę,

uciszyć syczenie na tak długo,
by zagrać w karty,

by wypić słodzoną herbatę
zamiast słonych łez.

Ale dzisiaj, w domu,
jestem głównie ciekawa
rodziny Meduzy –

czy jej matka była żmiją,
czy jej ojciec był padalcem,

czy może byli tacy jak ona niegdyś,

ludscy,
i zdecydowali się zostawić ją
na pastwę jaskiń.

Czasem nie mogę patrzeć na swoje ręce,

bo jeśli wpatruję się w nie zbyt długo, zaczynam dostrzegać,
że są częścią mojego ciała
i że moje ciało jest prawdziwe.

Słyszałam, jak ludzie nazywają to spiralą –
mentalną jaskinią, w którą spadam, kiedy sobie przypominam:

wszystkie dziewczyny, którymi byłam,

wszystkie części siebie, które straciłam,

wszystkich ludzi, którymi mogłam się stać.

Czasem spoglądanie na swoje ręce
jest jak ujrzenie twarzy na lotnisku,
która należy do kogoś,
kogo uznawało się za martwego.

CZWARTEK, 17 STYCZNIA

Geneva zaczęła wystawać pod moją szafką,

i to prawie tak jak w walentynki, kiedy wchodzisz do szkoły,
zastanawiając się, czy na twojej ławce będzie czekało czerwone serce,
róża, wielki pluszowy miś.

Geneva to coś więcej niż wszystkie te rzeczy i jest mniej oczywista –
jej uśmiech jest jak sekret przeznaczony tylko dla mnie, mimo że
teraz, gdy zaczęliśmy chadzać po korytarzu
ramię w ramię, ludzie czasem się odwracają
i patrzą, analizując.

Nie wiem, czy martwią się o jej bezpieczeństwo –
nowa dziewczyna, nieświadoma, do kogo się zbliżyła –
albo czy widzą to, co ja czuję:

słońce wstające z filiżanki jej uśmiechu,
wypełniające przestrzeń między nami światłem,
ogrzewające mnie przez parę minut,
zanim rozstaniemy się na czas lekcji.

Więc kiedy w mojej szafce czeka karteczka,

uparcie myślę „Geneva”,
mimo że czuję pustkę w brzuchu.

Nie ma mojego numeru telefonu
i mimo że dała mi swój,
nie miałam odwagi do niej napisać.

To jest Geneva

Geneva
Geneva

Geneva

Ale kawałek papieru wystający
z kratki jest biały, w linie, i wpada
mi między palce, gdy go pociągam.

Wtedy widzę niebieski tusz
i wszystko, co próbowałam
ignorować, lekceważyć,

jest tutaj.

Pięć słów napisanych
schludnym, zaokrąglonym pismem:

Wiem o Pułkowniku.

Ja też.

Niczego nie można cofnąć

Ani przyścia do tej szkoły.
Ani biegania.
Ani wejścia do sali Pułkownika
tamtego dnia i
w inne dni.
Ani zapieczętowania ust niczym grobowca,
na amen.
Ani seksu.
Ani powiedzenia o tym Sarah.
Ani okłamywania rodziców
każdego dnia.

Ani przeczytania tej wiadomości.

Jacob Wheeler znowu łapie mnie na przystanku

i kiedy się odwracam i zaczynam biec,
on rusza sprintem, jego nogi gazeli
zmniejszają dystans między nami, zanim orientuję się,
że to wyścig. Unosi przede mną ręce,

jakby chciał zatrzymać
pędzący pociąg, jakby widział
moją czerwień i oferował wodę,
by okiełznać płomienie.

„Poczekaj, poczekaj”, mówi.
„Proszę. Tylko chwilę.
Wiem, że nie chcesz
biegać, ale Tabitha Watts skrzyła
kostkę i potrzebujemy kogoś
do sztafety na jutro.
Proszę. Tylko jeden dzień.
Jeden wyścig. Jeden trening.
Nie będę cię już męczył,
ale potrzebujemy twojej pomocy
tylko
na jeden
wyścig”.

Trener Tinsley obserwuje nas ze szkolnych drzwi,

a jego postawa imituje tę Jacoba Wheelera, jakby stał
na szpilkach. Nie jakbym była szkłem,
które może się pokruszyć, ale jakbym była bombą,
która może wybuchnąć. Ich nerwowość
sprawia, że chcę krzyczeć, sama wizja,
że to mnie się wszyscy boją,
podczas gdy chodzą korytarzami z wilkiem.

Autobus nadjeżdża, on go dostrzega
i wie, że i tak ucieknę,
więc jeszcze raz próbuje: „Proszę”.

Wsiadam do autobusu.
„Jutro!”, krzyczy za mną.
„Jutro o czwartej!”

Drzwi zamykają się za mną,
a uczucie, które przytłacza
moje ciało, jest niczym pragnienie.

Siadam przy oknie, opieram głowę o szybę,
staram się myśleć o pięknych,
spokojnych rzeczach:

bzie, płatkach na rzece,
Genevie, farbie na jej opuszkach.

Wbijam wzrok w rozmyty widok
ruchu ulicznego, póki mnie nie pochłania.

Wciąż wyobrażam sobie zamknięte drzwi Putkownika

i zamieniają się one w kość
stojącą mi w gardle.

Nie mogę przełknąć.
Nie mogę mówić.
Mogę tylko myśleć
o tym, że
wiedziałam.

Kiedy tylko zamykam oczy,
widzę te wiecznie otwarte drzwi, ale zamknięte.

I wiedziałam, co to oznaczało,
ale nie podniosłam ręki, żeby zapukać.

Nigdy nie zdobyłam się na odwagę,
nigdy nie pozwoliłam, by moja złość zmieniła się w broń.

Przechodziłam cicho obok drzwi,
jak owieczka, którą niby nie jestem.

Proszę Stephanie, żeby dała mnie na kuchnię,

i na początku jest zmieszana, bo nie robiłam kanapek,
odkąd zaczęłam tu pracować, nie kroję wołowiny od roku.

Musi być coś w moich oczach, na mojej twarzy,
tatuaż albo plama,

bo zgadza się, przenosi Debbie na drive-thru,
a ja wciskam się w cień mikrofalówek
i lodówek, składam kanapki i przygotowuję sałatki
z precyzją godną robota. Dobrze jest nie musieć mówić.

Dobrze jest nie musieć się angażować.
Dobrze jest być parą rąk.
Dobrze jest być dobrym w jednej rzeczy.
Jednak w końcu kończy nam się wołowina,
wlokę się na tyły, wyciągam jeden z parujących
mięsnych meteorów z piekarnika
i wrzucam go na krajalnicę.

Obserwuję, jak masa staje się cienkimi plastrami,
myślę o palcu Debbie oddzielającym się
od jej dłoni, lata temu,
ale w tym miejscu.

Ile palców zostało straconych
i nigdy nieodnalezionych, ile dziewcząt
jak ja zostało przeoranych przez
krajalnicę, poszarpanych, i wyszło
po drugiej stronie kompletnie nie do poznania?

Ile z nas mija się
codziennie, nie wiedząc, co straciliśmy,
nie wiedząc, że brakuje nam
tych samych części?

Wiadomości wymienione z Deją

Alicia: przytrafiło ci się kiedyś coś złego?

Deja: oczywiście

Alicia: chcesz mi o tym opowiedzieć?

Deja: mogłabym. Niektóre rzeczy ciężko opowiedzieć.

Alicia: aż tak źle?

Deja: tak i nie. czasami to nic wielkiego. Milion drobnych spraw.
Piasek na plaży.

Alicia: W szkole?

Deja: Tak. Ale cały świat chce, żebym była mniejsza, niż jestem. Mniejsza i zgrabna.

Alicia: jak przepuszczona przez krajalnicę

Deja: bardziej jak piasek. Kojarzysz morskie szkło? Piasek i sól wyrabiają je, zmniejszają, wygładzają z każdym dniem, rok po roku. I nie wolno mi nawet być na to złą

Alicia: Wszyscy nienawidzą złoścących się dziewczyn

Deja: tak, ale ja mówię o byciu czarnoskórą. Nie wiem, czy zauważyłaś, ale kiedy jesteśmy w kozie, to dlatego, że ja powiedziałam „proszę, nie bądź rasistą”, a ty „niech się pani pierdoli, pani Fisher, wygląda pani jak sardynka, którą ktoś uderzył”

Alicia: Imfao nigdy tak nie powiedziałam

Deja: ale widzisz, do czego piję

Alicia: Tak. Zrobiliby ze mnie przewodniczącą klubu dyskusyjnego, gdybym powiedziała to co ty

Deja: Chyba serio rzucę to gówno

Alicia: naprawdę?

Deja: nie lol walić Claya Bevina

Alicia: dla twojej wiadomości lubię cię głośną i kolorową

Deja: Tak? a ostrą?

Alicia: taką zwłaszcza

Coś, czego dowiedziałam się od Dei

Ciała
są klasyfikowane
jako niebezpieczne
z różnych powodów
w zależności od tego
do kogo należą.

W kuchni mamy kalendarz, który zawsze jest pusty,

ale kiedy docieram do domu, widzę, że matka coś napisała,
na czerwono, w piątek w przyszłym tygodniu, w dniu grupy doktor Kareem:
badanie wzroku Alicii.

Musimy robić to co roku, jeśli chcę uniknąć
okularów, które olałam dla biegania.

Chyba soczewki nie są konieczne, skoro już nie biegam,
ale ta myśl przyciąga moje oko
do jutrzejszego kwadracika w kalendarzu, białego
i pustego. Przypominam sobie twarz Jacoba Wheelera,

błaganie między jego brwiami: „Proszę”.
Nie jestem w formie. Na pewno to wiedzą.

Ta cząstka mnie, która jest prymitywną bestią
chowającą się przed ogniem, zastanawia się, czy to sztuczka,

podstęp, by ściągnąć mnie do światła tylko po to,
żeby rozbić moją czaszkę kijem.

Ta perspektywa sprawia, że się najeżam, niedźwiedź
dudni w moich żyłach.

Nigdy nie nazwałabym bieżni swoją, ale
kiedy biegałam, wiatr sam w sobie dawał mi poczucie,

że należy do mnie. „Będziecie musieli wyrwać mi go
z moich zimnych, martwych rąk”, myślę,
ale wtedy uświadamiam sobie: „Cóż,
ktoś już to zrobił”.

Pierwsze wiadomości wymienione z Genewą

Alicia: Cześć. Tu Alicia.

Geneva: W końcu! Co robisz?

Alicia: Leżę na łóżku.

Geneva: W swoim stroju z Meat Palace

Alicia: O co ci chodzi z tym uniformem

Geneva: Tylko się droczyć. Jak tam praca?

Alicia: Mam wszystkie palce.

Geneva: Toast za brak rozlewu krwi. Ile burgerów zrobiłaś?

Alicia: Wiesz, że Meat Palace nie serwuje burgerów, prawda

Geneva: Nie?

Alicia: lol nie

Geneva: Och.

Wiadomości wymienione z Geneva: część 2

Geneva: Zawsze miałaś czerwone włosy?

Alicia: Nie.

Geneva: Wyślij mi zdjęcie sprzed

Alicia: Po co

Geneva: Tak po prostu

Alicia: [zdjęcie]

Geneva: Zdjęcie w stroju kąpielowym!

Alicia: To jedyne z naturalnym kolorem, jakie mam na telefonie

Geneva: Próbujesz mnie uwieść?

Alicia: A działałoby to?

Geneva: Tak. Ale działałoby bez względu na wysłane zdjęcie

Wiadomości wymienione z Geneva: część 3

Alicia: Co robisz

Geneva: Siedzę na kanapie z mamą

Alicia: Po prostu siedzicie?

Geneva: Oglądamy Netfliksa. Lubi kryminalne programy.
Rozwiązujemy morderstwa

Alicia: 22 w tygodniu. No no

Geneva: Prześpię się w autobusie.

Alicia: Co robisz jutro po południu

Geneva: Nic. A co...?

Alicia: Gdybym poprosiła, żebyś gdzieś ze mną poszła, zgodziłabyś się?

Geneva: Tak

Alicia: Myślałam, że napiszesz „zależy gdzie”

Geneva: Nie zależy

Wiadomości wymienione z Genevą: część 4

Alicia: Opowiedz mi historyjkę o sobie

Geneva: Dawno temu była sobie dziewczynka, która mieszkała w zimnym królestwie na północy. Znała jego dziesięć tysięcy jezior na pamięć i raz ćwiczyła jogę na skałach przez trzy godziny, póki nie zaszło słońce, i powinna była się zgubić, bo było strasznie ciemno, ale znała drogę tak dobrze, że nic się jej nie stało. Odnalazła trasę między drzewami, a jezioro dotrzymywało jej towarzystwa. Wyglądało, jakby na jego powierzchni było dziesięć tysięcy księżyców. Próbowала namalować ten widok po powrocie do domu, ale nic nie potrafiło tego oddać, więc zamiast tego wyobraża to sobie zawsze przed snem. To była noc, w którą odnalazła swoją drogę.

Alicia: żyła długo i szczęśliwie?

Geneva: zobaczymy

Myśląc o księżniczkach i ziarenkach grochu

W historyjce królowa wystawia dziewczynę na próbę więzą materaców i ziarnkiem grochu pod spodem. Tylko księżniczka je wyczuje, i wyczuwa.

Jadę rano miejskim autobusem,
myślę o Genevie, o tym, jak jej obecność
w moim życiu czyni z rozbujanego oceanu
coś spokojnego.

I nie jestem tą księżniczką, bo w historii

dziewczyna była przeznaczona synowi
królowej, a perspektywa jakiegokolwiek syna
straciła urok. Ale
uwazam, że gdybym zdjęła wszystkie ciężary

ze swoich ramion i położyła je,
by na nich spać, z Genewą pod spodem,
i tak bym ją czuła.

I tak bym ją czuła.

Nie pamiętałam o grupie doktor Kareem,

dopóki jej asystentka nie przeszła się po salach
i zebrała nas, a potem skierowała korytarzem
w stronę sali muzycznej. Musimy minąć moją szafkę
i zerkam w jej kierunku, zastanawiając się,
czy będzie tam kolejna wiadomość, biała flaga
domagająca się uwagi. Nie ma nic.

Poprawka: nie ma nic dzisiaj.

Zawsze będzie coś.

Już przeczytałam tę wiadomość –
„Ja też” wyryło mi się pod powiekami:
nie mogę odzobaczyć tego,
co gapi się na mnie
z głębokiej,
nieznanej ciemności.

Doktor Kareem pyta nas, jak minął nam weekend,

i wszyscy opowiadają o odpowiedziach na pytania college'owe. Wszyscy
wciąż uparcie chcą jej zaimponować, szukają sposobów
na przyciągnięcie jej miodowych oczu do ich twarzy, ich historii.

Jednak Deja mówi coś, co odwraca ku niej nasze głowy:
„Wdałam się w kłótnię z moją ciotką. Mówiła
o R. Kellym i że wszystkie dziewczyny, które zgwałcił,
wiedziały, w co się pakują. Miała gdzieś, że większość
z nich była w moim wieku”. Znam Deję na tyle,

żeby wychwycić drżenie jej głosu.

Zastanawiam się, czy ta ciotka to jedna z uśmiechniętych kobiet, które poznałam w bezkresnym ogrodzie wujka Ronniego.

„Nie zawsze mężczyźni stoją po złej stronie barykady”, powiedziała doktor Kareem. „Czasem jesteśmy swoimi najgorszymi wrogami, stajemy do walk z ludźmi zranionymi bronią stworzoną przeciwko nam obojgu”.

„Co ma pani na myśli, mówiąc «broń»?”, pyta Prya; nie brzmi na przekonaną, a podejrzliwą.

„Za każdym razem, kiedy czujecie, że wasza osobowość stała się zobowiązaniem, celem na waszych plecach, drutem pod nogami, ktoś przyłożył wam broń do gardła”.

Doktor Kareem wydaje się tak święcie przekonana o swojej racji, niewzruszona, mimo że wiem, że chłopaki na pewno roześmiałyby się lub przewracały oczami, a niektórzy ojcowie westchnęliby, mając to za dramatyzm, że siedzimy cicho, a później jedna za drugą podnosimy powoli ręce.

Bronie stworzone przeciwko nam

Annika: Nasze miesięczki. Jest cała masa firm i produktów, które istnieją, żebyśmy czuły się źle z naszymi miesięczkami.

Lena: Hormony. Na przykład kiedy mówią, że dziewczyny trans nie mogą biegać i konkurować z innymi dziewczynami. To takie głupie, bo mam przyjaciółki, które są cisdziewczynami, i są szybsze od wielu cischłopaków. Jeśli jestem szybsza, to jestem szybsza. Jakby obrażali nas wszystkie.

Eugenia: Rodzina. Moi bracia nigdy nie musieli myć naczyń ani pomagać przy obiedzie, ale ja zawsze muszę. A wszyscy musimy odrabiać pracę domową. Więc mają cały ten wolny czas, którego... ja nie mam. Te wszystkie puste godziny, których nie dostaję. To się sumuje.

Deja: Nasze włosy. Jeśli są krótkie, jesteś lesbijką. Jeśli są długie, uważasz się za uroczą. I są inne zasady dla czarnoskórych dziewczyn. Białe

dziewczyny mogą nosić zaplatane do tyłu warkoczyki i farbować włosy na różne kolory, a kiedy ja to robię ze swoimi włosami, oznacza to jakby co innego.

Tierra: Dlaczego biali nauczyciele zawsze zachowują się tak, jakby czarnoskóre dziewczyny były bardziej dojrzałe? Od pierwszej klasy traktują mnie jak dorosłą.

Alicia: Jestem taka zmęczona byciem nazywaną zdzirą.

W sali już panowała cisza,

bo Deja i Tierra wypowiadające
słowo „biały” wielokrotnie
wywarły efekt paralizatora.

Ale teraz wszystkie odsuwają się i patrzą,
bo nie licząc Dei,
zapewne wszystkie
nazwały mnie zdzirą,
dziwką,
kurwą,
szmatą
przynajmniej raz,
nawet przelotnie,

a słyszenie, jak zdzira
odnosi się do dotyczących jej plotek,
jest jak wołowina w Meat Palace
leżąca na bułce
i analizująca, jak to jest
być kanapką.

Kanapka nie powinna
mówić.
Mięso
ma zostać
mięsem.

Wszystkie kręcą się
na swoich miejscach, ja też,

i mam wiele rzeczy
do powiedzenia, mam poczucie,
że są na końcu języka,

ale wszystkie słowa znikają
w gardle
i znowu jestem
kanapką.

Doktor Kareem ma minę kogoś, kto wierci, by znaleźć ropę,

i na jego opuszkach właśnie pojawiła się przezroczysta czarna mgiełka.
Patrzy na nas, spija nasze milczenie,
a ja się cieszę, że przynajmniej nie patrzy
tylko na mnie. Gdy w końcu zabiera głos,
mówi:

„Podam wam listę
rzeczy, które nie istnieją:

Latające świnie
Dinozaury – już nie
Zombie
Królowa Kanady
Freddy Krueger
i Zdziry”.

Wszystko, co mówi doktor Kareem, jest jak kwarc.

Twarde i płaskie, nie ma miejsca na sprzeciw,
nieskazitelne. Pozwala oczom wędrować po sali, szuka
kogoś na tyle odważnego, by się z nią pokłócił, i choć Blake
Felipe zwięża oczy, wszystkie słuchają,

więc doktor Kareem ciągnie.

„Koncept zdziry
jest takim samym rodzajem kłamstwa
jak nazwanie Meduzy potworem.

W zależności od historii
Meduza była dziwką,
która uwodziła mężczyzn ku ich zniszczeniu,

a może była tylko piękną
dziewczyną w świecie, w którym
piękno jest władzą.

W większości podań
została zgwałcona przez boga
i przemieniona w potwora.

Bez względu na powód
nasza historia skupia się
na jej potworności:
na tym, jak zamieniała mężczyzn
w kamień jednym spojrzeniem,
jej krzyk był jak miecz.
Wiele z tego, kim mamy
być według innych,
to strój uszyty z mitów.

Dziewictwo? Brutalne oszustwo.
Błona dziewicza nigdy nie istniała,
by mierzyć czystość lub niewinność –
kolejny wymysł,
który ma nas ograniczyć.

Nawet koncept brzydoty
jest farsą, niechcianym dzieckiem zrodzonym
z patriarchalnej nienawiści i supremacji białych.

Historia, której was uczą,
przyszłość, którą macie sobie wyobrazić –
szprychy tego samego miażdżącego koła.

Niektóre kobiety znajdują ucieczkę
w dominacji – wasze nauczycielki,
które noszą swoją biel jak odznakę.

Muszę was zapytać, dziewczęta:
ile z was idzie
przez ten świat jako kobieta
włożona do ram, które są za ciasne,

i ile z was kiedykolwiek,
choć na moment,
chciało mieć gniazdo
węży na głowie,
by robiło to,
czego wy nie możecie?”

Opuszczamy salę muzyczną w ciszy,

wszystkie musimy być gdzie indziej,
ale gdy rozpraszamy się po korytarzach,
coś z tego pomieszczenia
podąża za nami;
nawet gdy już wyszliśmy,
słowa doktor Kareem przylegają
do nas jak śluz
albo może
jak pyłek.

Wreszcie googluje Meduzę,

bo od czasu siedzenia w bibliotece z Deją
zdaje się, że ta kobieta i jej węże
nawiedzają mnie.

Zdjęcia w internecie różnią się
od tych z książek: tyle
interpretacji jej twarzy
i jej życia,
ale ogólnie jest konsensus:

Meduza była piękna, zauważył
to bóg Posejdon. Poszedł za nią
do świątyni Ateny i
„uprawiał z nią seks”.

Atena się zezłościła i zamieniła
Meduzę w potwora z okropną
twarzą i wężami zamiast włosów, i z początku myślałam,
że to zemsta, żeby Meduza
zabijała wedle uznania, ale wtedy przeczytałam,
że to była kara.

Dla Meduzy.

Ale tę część
historia trochę pomija. Za to
wszystkie historie zawierają,
co następuje:
Perseusz, heros, zjawia się, by zgładzić
bestię, którą jest wężowowłosa kobieta,
a gdy wreszcie podnosi jej głowę,
wszyscy się radują, Atena również.

Zauważam, że nikt tak naprawdę
nie mówi nic na temat Posejdona,
i kiedy siedzę na lekcji pani Fisher i czytam
na telefonie, myślę sobie:
„Nic nowego”.

Jesteś tam, Meduzo? To ja, Alicia.

Zastanawiam się, ile razy zamieniłaś coś w kamień
zabójczymi oczami, o które nie prosiłaś,
próbując spojrzeć w lustro

z myślą, czy skoro przemieniłaś się
z dziewczyny w potwora,
jest teraz możliwa
ponowna przemiana,
tym razem w skałę,
która nie
czuje
widzi
pamięta
niczego.

List do Meduzy: część 2

Bogowie i boginie nie tylko
połączyli siły w twojej destrukcji,
lecz także dali człowiekowi z mieczem
cudowne narzędzia, by przemienił cię w pył:

Atena dała Perseuszowi specjalną tarczę,
Hermes dał skrzydlate sandały,
Hefajstos dał miecz,
a Hades dał swój własny płaszcz niewidzialności.

Dziwne, że
byłaś tylko jedną dziewczyną,
śmiertelniczką,
ale przeraziłaś bogów i boginie
na tyle,
by wysłali wszystkie te bronie,
które miały zamknąć
twoje oczy.

Pani Fisher wysyła mnie do kozy za korzystanie z telefonu

i powinnam była wiedzieć, że mnie to czeka,
bo kiedy tylko zjawiam się w jej klasie,
to moja obecność staje się jakby kamykiem w bucie,
włosem w zupie. W jej oczach pojawia się blask,
kiedy dostrzega telefon pod moją ławką,
jest w zasadzie radosna, kiedy sięga po walkie-talkie.

Gdyby moje życie było tragedią, a nie wiem,
czy jest, może pani Fisher jest Ateną
lub Herą, jedną z kobiet, które zraniły Meduzę
bez miecza w dłoni.

Pan Upton, ochroniarz, przychodzi po mnie,
eskortuje mnie, a kiedy mijam panią Fisher,
patrzę jej prosto w twarz
i choć każdy dzień na tej ziemi
wciąż przyprawia mnie o łzy,

nadal czuję ukłucie satysfakcji,
kiedy odmawia
spotkania się ze mną
wzrokiem.

W drodze do kozy pan Upton zatrzymuje się przy wodotrysku,

akurat gdy zza rogu wychodzi Tierra Pryor,
niosąc przepustkę.

Minęły trzy godziny od
zajęć grupy doktor Kareem
i zastanawiam się, czy Tierra
myślała o Meduzie
tyle co ja.

Trudno stwierdzić, ale zatrzymuje się,
zerka na pana Uptona,
po czym szepcze:
„Proszę,
nie zapomnij
o biegu”.

Myśli, że przekonuje mnie,
bym wyskoczyła z samolotu.
Nie wie,
że moje buty do biegania
są w mojej szafce
od miesięcy,
czekają, aż
przypomnę sobie, jak się lata.

Wiadomości wymienione z Genewą w kozie

Geneva: Więc zdecydowałaś, czy zrobisz to „coś”, o czym mi
mówiłaś?

Alicia: Jeszcze nie

Geneva: Powiesz mi, czym jest to „coś”?

Alicia: ...

Geneva: Idziesz na aborcję czy coś?

Alicia: Co? Nie.

Geneva: Bo z jakiego innego powodu miałabyś być taka tajemnicza?

Alicia: lol to bieg na bieżni, Jezu

Geneva: Biegasz?

Alicia: Kiedyś biegałam

Geneva: „Dzisiaj” i „kiedyś” to trochę przeciwieństwa

Alicia: Decyduję, czy znowu chcę

Geneva: Co cię powstrzymuje

Alicia: Nie jestem pewna

Kiedy pan West zabiera osoby z kozy do łazienki,

siadam, żeby zrobić siku, i patrzę na swoje uda
w dziwnym jarzeniowym szkolnym świetle.

Są bladożółte, to zimowa skóra,
z miejsc, gdzie się goliłam w zeszłym tygodniu, zaczynają
wyrastać włoski. Moje nogi nie widziały słońca
od Dnia, Chwili, Zdarzenia.

Nie założyłam szortów, odkąd opuszki
Pułkownika je zdyskredytowały. Niebieski
i biały, kolory naszej szkoły, w zwiniętej
kulce w mojej szafce. Nie mogę ich założyć.

Dotknięcie butów będzie wystarczająco trudne,
wiązanie się w tych sznurówkach, pójdzie
własnymi śladami. Czy naprawdę
to zrobię? Czy naprawdę
spróbuję być tym,
kim byłam?
Czy ta osoba nadal istnieje?
Wyczekiwała mnie?

Wiadomości wymienione z Deją

Deja: Tierra mówi, że myślisz o pobiegnięciu dzisiaj

Alicia: Tego nie powiedziałam

Deja: Ale myślisz?

Alicia:

Deja: Ale myślisz?

Deja: Halo?

To długa, prosta linia

od kozy do mojej szafki, podążam nią,
zastanawiając się, czy buty będą pasować,
czy wszystko, co we mnie jakby
opuchło i jednocześnie się skurczyło,
jest prawdą. Ogarniają mnie wspomnienia,

jak moje nogi drżały, gdy zbliżałam się do
linii, jak moje płuca sprawiały wrażenie małych,
kiedy się pochylałam, opuszkami dotykając ziemi.
I wtedy strzał.

Nogi odnajdowały odwagę,
płuca otwierały się na powietrze,
a ja i moje ciało
lecieliśmy, włosy powiewały
za mną jak złote węże.

Nie mam pojęcia, jak wyglądała
moja twarz, kiedy biegłam.
Nie dbałam o to.

Nawet nie jestem
jeszcze na bieżni, a nogi już
mi się trzęsą,
idę przez to powoli,
patrzę w dół. Dopiero
praktycznie przy szafce
ją dostrzegam:

liścik.

Biały trójkąt jak płetwa
rekina wystająca
z rwącego prądu korytarza.

Długo zajmuje mi dotarcie do niej –
idę dnem oceanu:
ciężar wody
ciągnie mnie w dół.

Kiedy jest już między moimi palcami, zastanawiam się,
czy mam siłę, by go nie przeczytać,
ale koniec końców rozwija się w mojej dłoni,
niebieskie zawijasy płyną razem
i objijają się o moje oczy:

Chyba powiem.

A ty?

Wiadomości od Dei

Deja: Przyjdę na bieg

Deja: Będę ci kibicować!

Deja: Denerwujesz się? Mogę zagrzać cię do walki!

Wiadomości od Genevy

Geneva: Jestem przy twojej szafce – gdzie jesteś?

Geneva: Spotkamy się na bieżni?

Geneva: Wszystko w porządku?

Wiadomości wymienione z przypadkowym facetem

On: Przejeżdżałem właśnie obok twojego Meat Palace 😊 Pracujesz dzisiaj?

Alicia: Nie ale jestem wolna

On: O, fajnie. Gdzie mam podjechać?

Alicia: Gdziekolwiek

Biegę

równie dobrze
mogę być boso
bo
każdy krok boli
bo
z każdym
uderzeniem stóp
o ziemię
czuję jak
moje kości
rzeżą.
Nie zwracaj sobie głowy
przystankami
chodnikami

jedynym celem
jest zostanie
w cieniu
zostanie
sekretem
zostanie
tak rozżarzoną
że dym
zasłoni
płomienie.

Jego samochód pachnie jak cedr,

małe zielone drzewko zwisające z lusterka wstecznego,
zataczające bezsensowne kółka.

Przypomina mi gliniarza, ma uśmiech,
który jest częścią munduru, częścią przykrywki.

Spędziłam wystarczająco czasu wśród wilków,
by wiedzieć, że lubi tę część,
część, w której wydaje mu się,
że mnie przekonuje do czegoś;

część, w której wyobraża sobie mur,
do którego podchodzi z kilofem,
żelazną bramę, do której zbliża się
z pękiem kluczy i sprawdza każdy,
uśmiechając się z kłami na wierzchu.

Lubi wyobrazać sobie, że jestem brzoskwinia,
którą zamienia w ciasto.

Wyobraża sobie, że jest szeregiem
zębów, i ma rację.

Jednak nie bierze pod uwagę,
że ta brzoskwinia
szuka noża,
okazji, by wziąć kęs,

że brzoskwinia dowodzi czegoś,
nawet jeśli to oznacza wyrwanie z korzeniami
jej istoty.

Nic nie jest proste

Ma na imię Deon i nie wie,
ile mam lat, bo nie zapytał,

mimo że mam na sobie
mundurek szkolny

mimo że mam niewycięte skórki

mimo że mam znoszone buty

mimo że nie mam fryzury,
tylko włosy.
Zerkam na siebie
w szybie, na wszystko,
przez co czuję się jak dziecko,
wszystko, co widział wujek Dei,
Ronnie, i co postawiło

czerwony X na mojej przydatności,
i zastanawiam się, czy to kwestia
wzroku –

ci, którzy to widzą,
i ci, którzy nie widzą –

czy kwestia perspektywy:

ci, którzy widzą i wiedzą,
i ci, którzy widzą,
ale decydują się to zignorować.

Jego dom jest czysty.

Widziałam różne nory wilków
i każda wygląda inaczej:

woskowane podłogi
pranie na poręczu
garnki na kuchence
zero jakichkolwiek garnków

jedyne, co zawsze
jest takie samo,
to wilk,
który tam mieszka.
Jestem tu, ale jestem
nigdzie.

Myślę o Meduzie,
kamieniu,
myślę o Genevie,
delikatności,

myślę o tym, co jest pomiędzy,
tym pomiędzy, którym jestem.

Wiadomości od Genevy, które widzę później

Geneva: Nie było cię w pracy po szkole

Geneva: Kupiłam paluszki serowe i czekałam na ciebie. Chyba już rozumiem, dlaczego ludzie jedzą fast food. W jakimś sensie.

Geneva: Coś dzisiaj sprawiło, że zniknęłaś. Chciałabym wiedzieć co. Jestem, jeśli chcesz porozmawiać.

Wiadomość od Genevy o północy

Geneva: Twoja przyjaciółka Deja się o ciebie martwiła. Jest dużo osób, które cię kochają, tak mówię na zaś. Z czymkolwiek walczysz, nie musisz walczyć sama.

Zamiast opowiedzieć jej swoją historię, proszę ją, żeby opowiedziała mi kolejną historię o sobie

Geneva: Dawno temu była sobie dziewczynka, która kochała swojego ojca, i nie oznaczało to, że nie kochała matki, ale dla ojca była jak klejnot w jego koronie i nigdy nie przeszkadzała mu, kiedy kręciła się pod jego nogami, kiedy przyrządzał kurczaka korma, czasem dotykał ją w nos i zostawiał pomarańczową kropkę kurkumy. Dziewczynka pamięta to nawet dziś. Ojciec dziewczynki nie miał rodziny w zimnej krainie na północy, krainie jej matki, a strata ojca uczyniła wszystko jeszcze zimniejszym. W tym nowym miejscu dziewczynka ma cioteczki, które przyrządzają dla niej kormę, bo jej matka nie wiedziała, gdzie zacząć, i czasem cioteczki nadal rzucały komentarze, że ojciec dziewczynki powinien ożenić się z Pakistanką, i czasem dziewczynka zgadza się z tym, przez co czuje się winna, mimo że kocha matkę. Dziewczynce podoba się tutaj bardziej, choć jej matka tęskni za jeziorami, więc czasem dziewczynka wciąż próbuje je namalować. Ich dom jest pełen jezior, ale brakuje w nim jej ojca.

Alicia: Jak miał na imię?

Geneva: Arjan

Alicia: Czy dziewczynka maluje jego portrety?

Geneva: Nie.

Alicia: Dlaczego?

Geneva: Czasem malowanie zdaje się magią, a dziewczynka marzy, że namalowanie go będzie w stanie go przywrócić. Wie, że kiedy go namaluje, a jego wciąż nie będzie, poczuje, że traci go na dobre.

Alicia: Może kiedy przywrócisz coś, co straciłaś, powróci to w innej formie

Geneva: Może

Bogu dzięki jest sobota

Chyba nie zniósłabym pójścia do szkoły
i ujrzenia Dei,
Tierry,
Jacoba Wheelera,
trenera Tinsleya,
patrzenia, jak ich twarze decydują,
czy jestem warta
rozmowy, czy moja nieobecność
jest warta zinterpretowania.

W moim stanie izolacji,
w jaskini, do której ciemności
już przywykłam,
nie przywykłam do zawodzenia
kogokolwiek prócz siebie.

Wyciągam spodnie khaki z suszarki,

kiedy matka pojawia się na szczycie schodów
do piwnicy. Wiem, że to ona, a nie mój brat,
przez lekkie odkasznienie, które wymyka się z jej ust,
gdy planuje wszcząć kłótnię.

„Nie potrzebujesz tych spodni”, mówi.

„Nie idziesz do pracy”.

„Tak, idę”, odpowiadam.
„Zmianę zaczynam o dziesiątej”.

„Dzwoniłam i powiedziałam im,
że nie przyjdiesz”, rzuca,

a mnie się wydaje, że się przesłyszałam,
póki się nie odwracam i nie spoglądam
na schodową górę,
na jej twarz skierowaną do mnie,
na jej skrzyżowane ręce,
nie na piersi jako prowokacja,
a na brzuchu,
jakby w bólu. „Czy ktoś
umarł?”, pytam. Zawsze pytam,
czy ktoś umarł, szukam
cienia smętniejszego
niż mój własny, ale ona tylko
znika.

Czeka na mnie w kuchni.

„Widziałam, jak ktoś cię podwozi zeszłej nocy.
Twój brat powiedział mi, że wychodzisz
nocami, a wczoraj

czekałam i obserwowałam, i nie widziałam,
kto to był, ale mogę ci powiedzieć, że nie był to chłopiec,

nie była to dziewczyna, nie był to ktoś w twoim wieku,
nie był to ktoś, kto powinien

odwozić cię po zmroku, nie była to
Sarah, nie była to jej mama ani brat,

nie był to ktoś, kogo znam, nie był to
ktoś, u kogo powinnaś być w samochodzie,

i chcę tylko wiedzieć, Alicia, co
sprawia, że boisz się życia,
że stawiasz się
na drodze czegoś, co z pewnością
cię zmiążdży”.

Powinnam czuć wiele rzeczy,

ale w tej chwili chcę tylko
iść do drzwi brata,
zapukać w nie grzecznie,
a kiedy je otworzy,
rzucić się na niego
z pięściami.

Ale nie ma go w domu.

Oczywiście.

Mężczyźni
w mojej rodzinie
lubią rozrywać
poduszki,
i kiedy pierze
fruwa dookoła,
lubią zmienić kanapę.

Wiadomości wymienione z Davidem

Alicia: Nie wierzę, że doniosłeś, ty pieprzony dupku. Nie wierzę, że po miesiącach nieodzywania się do mnie biegniesz na spowiedź do mamy, zamiast ze mną porozmawiać

David: Zdajesz się żyć w przeświadczeniu, że rozmowa z tobą była opcją przez ostatnie osiem miesięcy

Alicia: A, to teraz moja wina? Bo co, bo jestem taka wredna dla twojego przyjaciela? Pierdolę jego i ciebie

David: Stresujesz wszystkich

Alicia: JA? JA.

David: Ja i mama się o ciebie martwimy

Alicia: Martw się o siebie, pizdo

Refleksje nad liścikami

Liściki, które wrzucono mi do szafki,
skrywają się pod moją poduszką, nie ma
ryzyka, że przywołają koszmara, jako że
rzadko śpię. Jest jasno,

ale leżę, gapię się w sufit
i myślę o wiadomościach,
które pisałam do brata
i zostawiałam pod jego drzwiami
jak wieczorne modlitwy.

Nie pamiętam,
co pisałam na tych kartkach,
na przekazywanie
czego David i ja
zużyliśmy tyle
czasu i tuszu.

Wiem, że zatrzymałam przynajmniej jedną,
wcisnęłam ją do pudełka po butach
pod moim biurkiem. Biorę je,
z łatwością odszukuję jego pismo,
zawsze było takie mechaniczne
i kwadratowe:

DROGA ALICIO,
MAM NADZIEJĘ, ŻE BĘDZIESZ MIAŁA
DOBRY DZIEŃ W SZKOLE I ŻE PANI RUPE
NIE BĘDZIE DLA CIEBIE WREDNA. DLA MNIE
BYŁA WREDNA, ALE MOŻE
TWOJA PIĄTA KLASA
BĘDZIE INNA NIŻ MOJA

PIĄTA KLASA, MOŻE
NIE DOWIE SIĘ, ŻE
JESTEŚ MOJĄ SIOSTRĄ, I DA
CI SPOKÓJ. PAMIĘTAJ,
MOŻESZ ZAWSZE PÓJŚĆ
DO SALI PANI HARRIS
NA LUNCH. ZAWSZE
POZWALAŁA WRAŻLIWYM DZIECIOM
SIEDZIEĆ TAM, KIEDY
TEGO POTRZEBOWALIŚMY.

Patrzę na słowa
„wrażliwe dzieci”
i stwierdzam, że mój brat
musiał mieć się
za królika,
i zastanawiam się, jakim
zwierzęciem jest teraz.

Wiadomości wymienione z Genevą

Alicia: Nie napisałam tego wczoraj, więc napiszę teraz. Przepraszam, że
zniknęłam jak duch

Geneva: Czy wciąż czujesz się jak duch?

Alicia: Tak

Geneva: Jeśli to pomoże... ja i tak cię widzę.

Czego nie piszę do Genevy

Co, jeśli czuję się
bardziej jak potwór
niż duch

co, jeśli moje włosy
zamieniają się w kobry

co, jeśli moje oczy
zamieniają się w karabiny

co, jeśli mój język
jest węzowy i we krwi

nadal będziesz mnie widzieć?
nadal będziesz mnie widzieć?

Wiadomości wymienione z Deją

Alicia: Pamiętasz, co powiedziałam na spotkaniu z doktor Kareem?

Deja: Tak.

Alicia: Ciągle myślę o tym, co powiedziałaś o kręgu albo sercu, albo ramach, że im dalej ktoś wyrywa się od środka – od tego, czego wszyscy oczekują – tym jest szczęśliwszy. Bardziej wolny. Nie mówię, że się mylisz, ale ja nie czuję się szczęśliwa. Ani wolna.

Deja: Nigdy?

Alicia: Czasem.

Deja: Chcesz o tym porozmawiać?

Alicia:

Deja: Chyba powinnam się była tego spodziewać.

Alicia: Przepraszam. Nie jestem zbyt dobrą przyjaciółką.

Deja: Dlaczego nie?

Alicia: Nie wiem jak.

Deja: Lepiej zaopatrzyć się w kółka do jazdy treningowej, kochana

Matka czeka w kuchni cały dzień

Kiedy wychodzę o czternastej, je kanapkę z serem i popija ją czekoladowym mlekiem. Patrzy na mnie, a potem przenosi wzrok na talerz.

„Nabiał, kiedy się smucę”, mówi.
„Niektóre rzeczy się nie zmieniają.
Masz coś takiego?”

Na początku nie zakładam, że się odezwę,
ale słowa wychodzą same,
cichy dom, puste pokoje,
milczący garaż
są jak filiżanka do wypełnienia:

„Czekolada, kiedy się smucę”, mówię.
„Ser, kiedy się wściekam.
Sól, kiedy się boję”.
„Więc weź coś do jedzenia”, odpowiada.
„Porozmawiajmy”.

Podchodzę do lodówki i stoję
w jej białym blasku. Wszystkie półki
są pełne, ale nie wiem,
po co sięgnąć.

Powinnam mówić

Powinnam wylewać zawartość serca.
Matka patrzy na mnie
po raz pierwszy od miesiący,
naprawdę mnie widzi, mnie, a nie widma
jej małżeństwa,
jej matki,
jej przeszłości i przyszłości,
jednak moje gardło
wciąż jest zatkaną rurą,
zapchaną szczątkami,
śmieciami i bałaganem.

Mój płacz może sprawić, że poczuje
się lepiej, zobaczy, że coś
w jej córce wciąż oddycha,
że płynie w niej krew i żyje.

Ale może jednak nic w niej nie żyje,
bo koniec końców jem
kanapkę z dżemem i masłem orzechowym,
która jest tym, co jem,

kiedy czuję się samotna.

Refleksje o milczeniu

Kiedy Sarah i ja byliśmy w szóstej klasie, nie odzywała się do swoich rodziców przez dziewięć dni, cichy strajk w proteście wobec ich decyzji, żeby została w domu i nie jechała na kościelną wycieczkę kempingową.

Jej milczenie było żądaniem, jej milczenie wciąż zawierało słowa. Nie wiem, co mówi moje milczenie.

Matka i ja siedzimy na kanapie,
oglądamy film z lat dwutysięcznych,
wszyscy noszą
wielkie torebki i małe psy,
i ledwo cokolwiek do mnie trafia,
bo staram się uważnie słuchać
wnętrza swojej głowy,
szukam tego, co łączy
mój język. Matka pewnie myśli,
że mam depresję. Myśli,
że chmura, która pojawiła się nad moim życiem,
to jedna z tych, które widziała w Podręczniku Wychowania
Nastolatków. Zawsze obwinia
siebie, pewnie
uważa, że to efekt rozwodu,
pewnie szukała
terapii rodzinnej, poradników.

Jest taka dobra. Nie dociera do niej,
że wszystkie chmury tej burzy
powstały z mojego powodu, a otwarcie
przeze mnie ust doda tylko gradu
do deszczu i gromów.

Patrę, jak ogląda film,
i wyobrażam sobie moje milczenie jako bunkier.
Lecz gdyby naprawdę się nad tym zastanowić,

nie wiem, kogo chroni:
ją
czy mnie,
czy Jego.

„Możesz mi powiedzieć”

mówi w połowie kolejnego filmu.
Cały dzień siedzimy na kanapie.
Może myśli, że weźmie mnie na przeczekanie.
Nie wie, że już i tak długo wszystko
w sobie trzymam.

„Nawet jeśli nie powiesz mi wszystkiego”, mówi.
„Nawet jeśli chcesz powiedzieć tylko fragment”.

„Już nie przyjaźnię się z Sarah”,
odpowiadam, zanim zada więcej pytań,
zanim język w jej ustach stanie się
mieczem w moim sercu. „Przestała odzywać
się do mnie w kwietniu. Powiedziała, że nigdy
więcej nie chce mnie widzieć”.

Obok mnie matka bierze głęboki
wdech. Zapyta dlaczego,
zrobi to,
co robią matki, kiedy
wbrew sobie zmieniają się
w nożyce, igłę, skalpel:
chirurgiczki życia
ich własnych dzieci.
„Sarah zawsze była oceniającą
małą suką”, mówi matka,

a ja prawie skręcam kark,
odwracając się, by ją zobaczyć,
i kiedy widzę jej uniesione
brwi, jej półuśmiech,
wybucham śmiechem,
ten dźwięk unosi się we mnie

i przelewa jak magma,
tak szybko i żarliwie,
że nie mogę przestać.

Wciąż się śmieję, kiedy mówi:
„Pewnie czułaś się bardzo
samotna”. I wtedy zdaję sobie sprawę
z cieniutkiej granicy, która istnieje
pomiędzy śmiechem a płaczem.

Minęło sporo czasu, odkąd zasnąłam

z palcami mamy w moich włosach.

Na granicy jawy i
snu wyobrażam sobie,
że znów jestem dzieckiem,
małym i świeżym, bez blizn.

Część mnie uważa, że śnię,
kiedy słyszę spływający głos matki,
ale nie:

„Czytałam, że gniew może rodzić się
z traumy. Że może zamienić
człowieka w wulkan.
Chcę, żebyś wiedziała, że tu jestem.
Bycie złą jest okej.
Zniosę twoją lawę”.

Cieszę się, że mam zamknięte oczy.
Gdyby były otwarte, mogłabym się rozpłakać,
a nie jestem gotowa
na nic,
co nie
płonie.

Wciąż śpię na kanapie, kiedy David wraca do domu.

Zapach zioła i kotów pojawia się wraz z nim,

Justin depcze mu po piętach. Justin idzie do pokoju Davida,

ale przez półprzymknięte oczy widzę, że David zatrzymuje się przy kanapie i wpatruje się we mnie przez dłuższą chwilę,

zanim wypuszcza wydech w półcieniu.
Jego kroki są bardzo ciężkie i powolne,
nie wiem, czy jest pijany, czy smutny,
czy to coś innego, czego nie umiem nazwać.

WTOREK, 22 STYCZNIA

Krótki tydzień z uwagi na wolny od szkoły dzień Martina Luthera Kinga

i nikt nie bierze nic na poważnie poza panią Fisher,
która wysyła mnie do kozy za brak paska.
Wyzywanie jej jest już nudne – kiedy wychodzę, po prostu mówię:
„Dzięki za rewelacyjną edukację, Margaret”.
Ludzie się śmieją, ale mam to gdzieś.

Pan West wita mnie znużonym machnięciem, jest tylko nasza
dwójka w cichej, szarej sali, głosy
Temptations są jak złociste światło
w kącie. Siedząc i gapiąc się w ścianę,
pomału zdaję sobie sprawę, że się nie denerwuję.

Jestem sama w pomieszczeniu z mężczyzną, panem Westem,
i żaden mieszek na mojej głowie, żadna komórka mojej krwi
nie są przepełnione lękiem. Zerkam na niego
co parę minut, jak jego oczy patrzą
w dół, studiują książkę, którą trzyma.
Czyta coś o tytule *Salvage*
the Bones, zastanawiam się, kto
nauczył go nie wyc do księżycy.

Drzwi się otwierają i jakimś cudem już wiem,
że za nimi będzie Deja. Wprowadza ją pan Upton.
„Przeciwko czemu protestujemy dzisiaj?”, pyta pan West,
nie podnosząc wzroku znad książki.

„Przeciwko wszystkiemu, panie West”, odpowiada.
„Wszystkiemu”.
„Rozumiem, siostrzyczko. Zajmij miejsce”.

Wiedziała, że tu jestem.

Idzie prosto do mnie; uczniowie w kozie
mają siedzieć co dwie ławki, ale dzisiaj
podchodzi i kładzie rękę na krześle
tuż obok mojego i zerka na pana Westa.

Pan West podnosi wzrok, wyczuwając naszą bliskość,
i brązowe oczy za okularami
przyswajają nas, przyswajają modlitwę,
która jest wypisana na naszych twarzach. Podnosi rękę,
macha nią zbywająco. Deja siada.

„Chcesz porozmawiać?”, szepcze.
„Nie”.

„Musisz ze mną w końcu porozmawiać. Musisz
mi powiedzieć, co się z tobą dzieje”.
„Muszę?”

„Czy coś się stało? Coś, czego nie dostrzegam?”
Mogę tylko westchnąć.

Droga Ateno,

niektórzy w internecie piszą,
że to, co zrobiłaś Meduzie,
było darem, żeby mogła się mścić

na mężczyznach takich jak Posejdon
(który nie był tylko mężczyzną)
za robienie rzeczy, których Posejdon
się dopuścił.

Ale przejrzałam ten burdel, Ateno.
Nie wiem, komu zapłaciłaś,
żeby sprzedał nam tę wersję ciebie,

ale jeśli Meduza głównie cię
obchodziła,
to dlaczego dałaś Perseuszowi

tę cholerną tarczę,
której użył, by ją zabić?

Byłaś boginią,
a Posejdon bogiem,
więc jeśli chciałaś zemsty,
dlaczego po prostu
się nie zemściłaś?

Jacob Wheeler i Tierra Pryor są ubrani

na trening. Mijam ich na korytarzu i czuję,
jak moje ciało napina się, gdy ich oczy mnie omiatają,
widzą
i świadomie
nie widzą.

W zeszłym tygodniu widzieli mnie,
ale ja zniknęłam jak duch.

Może niektóre duchy
nawiedzają
siebie same.

Szósty zmysł

Obejrzałam go raz z mamą, kiedy miałam trzynaście lat,
i była taka podekscytowana zwrotem akcji, nie mogła się doczekać,
aż się zorientuję. Nie zorientowałam się, ale mniej interesował mnie

duch Bruce'a Willisa, a bardziej mały chłopiec,
który wszędzie, gdzie się odwrócił, widział krew i duchy
małych dziewczynek wylewające swe sekrety do jego łóżka,
a on chciał tylko być normalny.

Nie chcę być takim duchem dla Genevy –
ma swoje własne problemy, swoje własne cierpiące
serce. Więc kiedy czeka przy mojej szafce
po szkole, mam ochotę naprawdę zniknąć,
chcę zobaczyć, jak moja skóra zamienia się w nicość.

Ale wtedy ona się uśmiecha
i każda komórka mnie staje się widzialna.

Geneva odprowadza mnie do pracy

Trudno unikać oczu kogoś takiego jak ona,
kto widzi tak dużo, pozornie bez patrzenia.
Po przejściu trzech ulic bierze mnie za rękę
i to przypomina moment, gdy tornado ma
dotknąć ziemi i cały świat zamiera
i cichnie. A może moment po przejściu
burzy albo moment w samym
środku, w oku cyklonu, kiedy
burza mruga, a tobie wydaje się, że nic ci nie grozi.

Babcia powtarzała nam,
że kiedy na horyzoncie pojawia się tornado,
trzeba otworzyć wszystkie okna w domu –
żeby wpuścić burzowe powietrze, bo wtedy ciśnienie
nie wyrwie wszystkich szyb i nie zamieni ich w deszcz
szkła. Wiem, że to nie była dobra
rada, ale z dłonią Genevy w mojej

idę ulicą do Meat Palace
i mam ochotę zamasyście otworzyć
każde okno siebie
i wpuścić mocny zapach burzy,
bo w środku tego wszystkiego
mam poczucie, że i tak pęknę,
i może wolałabym czuć zapach
deszczu i spojrzeć burzy
prosto w oko.

Szczerłość nie jest moją mocną stroną,

mimo że Geneva sprawia, że chcę być szczerą,
więc kiedy prosi mnie, żebym opowiedziała jej
tym razem historyjkę o sobie,

mój umysł przeradza się w pole minowe
wszystkich spraw, na które nie mogę do końca
spojrzeć, a co dopiero ich wyrazić.
Sądzi, że jestem taka dzielna,
taka silna –
nie wie,
że biały kawałek papieru
z niebieskim tuszem sprawia, że wiruję
rozdarta na kawałeczki.

Ale znowu prosi

i jedyne, co mogę powiedzieć,
to to, że kiedy trzymam ją za rękę,
przypominam sobie, jak byłam mała
i szłam przez rynek,
dotykając gładkich skórek
jabłek i moreli –

że zawsze kochałam zajęcia
plastyczne, martwą naturę,
uchwycanie światła.

Mówię:

„Powinnaś namalować swojego ojca”,
a ona mówi:

„Może namaluję ciebie”,

a ja mówię:

„Albo mogłabyś namalować swojego ojca”,

i jej uśmiech jest tak delikatny
i słodki
jak śliwka.

Geneva pyta, czy może wejść i posiedzieć na zapleczu,

ale widzę samochód Terry'ego na parkingu i wiem,

że zachowa się jak dupek, powie jej, że musi kupić jedną kanapkę na godzinę czy coś. Tak więc

żegnamy się i puszczam jej dłoń, a patrzenie, jak odchodzi w stronę, z której przyszliśmy, jest jak patrzenie na odchodzącego jednorożca

na kartach książki. Ale to brzmi, jakby Geneva była magiczna, a nie jest. Jest zwyczajną dziewczyną, która w ogóle nie jest zwyczajna.

Jako że Terry jest na posterunku, muszę wyciągnąć koleczyk z nosa

i nie mogę poprosić o zmianę na składaniu zamówień, bo jesteśmy tylko Rodney, ja i Debbie, a Rodney nie obsługuje kasy. Tak więc ja i Debbie zajmujemy się drive-thru, a Terry ogarnia gości wewnątrz, co jest najprostszą robotą o tej porze, jednak Debbie jest dobrą partnerką i jakoś radzimy sobie z zamówieniami.

„proszę” i „dziękuję”, i „miłego dnia”
„podaję więcej serwetek”
„jaki sos sobie pani życzy”
„oto reszta”

Łatwo jest nie myśleć o wszystkich zagwozdkach, które wyzerają mój drewniany mózg jak termity.
„Dziękujemy za wybranie Meat Palace, czym mogę służyć?” Raz za razem, a oni odpowiadają, czasem wrednie, czasem nie, zawsze głodni, i wszystko jest w porządku, dopóki nie słyszę głosu Sarah.

Zamawia kanapkę z wołowiną i cheddarem bez sosu,

co zamawiała zawsze, kiedy przychodziła posiedzieć, czekając, aż skończę pracę, słyszę ją blisko głośnika

do składania zamówień, więc zapewne prowadzi,
co oznacza, że ma pozwolenie, co też oznacza,
że jej ojciec jest w aucie lub gorzej, jej matka,
a może jej brat Reese, który raz powiedział
mi, że modli się, żeby gej z jego klasy
poszedł do piekła, mimo że ten gej,
Sam, wciąż chodził do kościoła
zwykle trzy razy w tygodniu,
moje serce jakby wpadło
do frytownicy i spaliło
się w nicość, i zanim
auto Sarah zajeżdża
i widzę jej twarz,
uśmiechniętą,
chcę tylko
obrócić
się w pył.

Debbie bierze pieniądze z ręki Sarah.

Prawie ją ostrzegam: „Uważaj, Debbie, ona gryzie”,
ale zamiast tego stoję obok niej, oczy mam
bardzo suche i ciepłe, bo nie mrugam. Frytownica
piszczy, a za mną Terry wyszczekuje moje imię,
każe mi wyciągnąć frytki. To przyciąga wzrok Sarah.

Patrzymy na siebie po raz pierwszy od kwietnia,
a może i od dłuższego czasu, bo mimo że wciąż
udawała przyjaciółkę, jej wyrok zawrzał,
zaczęła swój cichy osąd mojego życia,
nie patrząc mi w oczy.

Nawet tamtego dnia na przystanku,
kiedy opuściła między nami gilotynę
zakamuflowaną pobożnością:

„Jesteśmy różnymi osobami i sędzę,
że lepiej będzie, jeśli się za ciebie pomodłę
z dystansu. Teraz muszę
ulżyć swojej duszy, zanim

pomogę twojej”.

Patrzymy się na siebie przez okienko drive-thru i zastanawiam się, czy przywołuje swoje słowa, to, jak naturalnie płynęły, nie przez to, że je ćwiczyła, po prostu miała tę łatwość, a moje słowa utkwily mi w gardle.

Jej matka zajmuje miejsce pasażera, podaje pieniądze, a Sarah przekazuje je Debbie.

Wyciągam frytki. Nie są spalone. Pakuję je, podaję w ciszy Debbie. Debbie już ma oddać zamówienie przez okienko, kiedy Sarah unosi płasko dłoń: „Właściwie

czy mogę prosić o nową porcję frytek? Ta dziewczyna nie miała rękawiczek”.

Nie wiem, jak to się kończy.

Odwracam się i ląduję w schowku. Otaczają mnie metalowe beczki przypraw i kolumny serwetek. Zaciągam się zapachem wybielacza i wołowiny. „Mogłabym tu mieszkać”, myślę. „Mogłabym mieszkać dokładnie tu. Mogłabym jeść keczup i cokolwiek innego i nigdy nie musieć wychodzić na zewnątrz”.

Drzwi za mną się otwierają, więc odwracam się, oczekując Debbie.

To Terry. Ma minę,

którą widziałam na innych pyskach:
to maska zmartwienia. Ta, dzięki
której udaje, że jest poważny,
ale za tą powagą
coś się gotuje.

„Coś się stało?
To dlatego, że krzyknąłem
na ciebie o frytkach?
Przepraszam, jeśli cię wystraszyłem”.

I jego troskliwe ramię
obejmuje moje ramiona,
jego grymas wisi nad moją głową.

„Droga Meduzo”, myślę,
„wolałabyś być wężem
czy posągiem? Wolałabyś
zranić siebie czy wszystkich,
na których padnie twój wzrok?
Pewnie wolałabyś nigdy
nie zostać
zamienioną
w potwora”.

„Terry, może dasz dziewczynie trochę cholernej przestrzeni?”

Nie sądziłam, że Debbie tak się wyraża. Wygląda jak
sitcomowa babcia, ma schludne siwe włosy i fioletowe okulary
na łańcuszku. Kiedy otwiera drzwi,
ten łańcuszek się huśta, a jej brwi są wykrzywione
nad oprawkami. „Nie widzisz, że jest smutna?
Dlaczego te drzwi są zamknięte? Ktoś prosi
o kierownika, a to jesteś ty,
Terry. Alicia, potrzebuję twojej pomocy
przy wynoszeniu śmieci”.

Jej głos jest jak orzeł pikujący
z obnażonymi pazurami z najwyższych chmur,
napędzany ciężarem skrzydeł

i grawitacji, na tyle silnej, by
wilk odskoczył, na tyle mocnej,
by kły zostawiły ofiarę.

Terry szybko wychodzi. Jesteśmy tylko ja
i Debbie, i szybko zbliżająca się armia
moich łez, a ona albo
tego nie widzi, albo udaje,
ale ciągnie mnie za rękaw
i daje sygnał, że mam iść za nią
przez tylne drzwi.

Wynosimy masę przeterminowanych rzeczy

Chleb, spożywka, papiery
w kartonach, wszystko ma iść
prosto do śmietnika. Wiem, bo
już to robiłam, i już mam otwierać
paczki, wyrzucić z nich wszystko,
kiedy Debbie zatrzymuje moją rękę i potrząsa głową.

„Terry każe nam wyciągać z opakowań,
żeby bezdomni nie mogli tego zjeść,
ale Terry nigdy nie był głodny
i nie wiem, do jakiego nieba
według siebie idzie,
wyrzucając chleb w błoto,
ale on i ja myślimy
o różnych bogach,
kiedy się modlimy”.

Pokazuje mi drugą stronę śmietnika,
lukę pomiędzy metalem a ścianą,
gdzie układa wszystko
w ładny stos,
chleb, pomidory,
główki sałaty,
które korposzefowie bez twarzy
uznają za niewystarczająco dobre dla klientów.

Układa wszystko ładnie, po czym opiera
się o ścianę, żeby zapalić
papierosa, i gestem każe mi się odsunąć.
„Jesteś taka młoda”, mówi.
„Twoje płuca są jeszcze różowe i czyste.
Czasem trudno jest pamiętać,
że ty i twoje ciało
siedzicie w tym razem.
Ale staraj się nie zapominać.

I wyświadcź mi przysługę, kochanie:
rzuć tę robotę i spożytkuj
inaczej swój cenny czas.

Masz szesnaście lat.
Wiem, że nie wszystko jest kolorowe,
ale trzymaj się”.

Trzymaj się.

Nie jestem nawet pewna, co to ma oznaczać.
To slogan, który zawsze był drukowany
pod zdjęciem kota wiszącego na gałęzi
albo kojota na krawędzi.

„Trzymaj się” zakłada, że pomoc
nadchodzi, ale nie słyszę żadnych syren.

Ale może jakaś pomoc
skrada się po cichu:

Debbie w drzwiach,
kiedy dłoń Terry’ego objęła moje ramię
szeptu Dei w kozie
pan West i jego żyletka
doktor Kareem i Meduza
Geneva
Geneva
Geneva

Kiedyś, kiedy kot utknął na drzewie,
dzwoniło się po strażaków.
Teraz za dużo rzeczy się pali,
żeby marnować czas na małego kota.

Na pewno schodzą w końcu
samodzielnie. Na pewno są świadome
siły swoich pazurów
i zdolności wspinaczkowych.

List do Meduzy: część 3

Jakie to uczucie wiedzieć,
że po tym, jak chłopak ze wszystkimi darami,
tymi błogosławieństwami,

przyszedł i wziął twoją głowę,
że użył twoich martwych oczu,
by pokonać swych wrogów,

zagarnął jedyny potworny dar,
jaki kiedykolwiek otrzymałaś,
i zrobił z niego swoją broń?

Hej, Posejdonie,

zawsze słucham o tym, jak twój brat
Zeus lubił przemieniać się w zwierzęta,
by chodzić po ziemi i zawłaszczać
kobiety:

byk
łabędź
kukułka

Czy kiedykolwiek świeciłeś swoim boskim
przykładem

Czy kiedykolwiek postawiłeś stopę
jako łapę

Czy kiedykolwiek posiwiłaś
i biegłaś

Czy kiedykolwiek
udawałaś,
że byłaś innym drapieżcą
niż ten, którym
już jesteś?

W domu mam wrażenie, że jestem sama,

ale kiedy zamykam mikrofalówkę z resztkami,
słyszę narastanie i cichnięcie śmiechu w piwnicy,
mój brat i jego kumple
grają w coś albo oglądają film.
Spieszę się z jedzeniem, licząc, że zjem
i zniknę, zanim przyjdą do kuchni,
ale akurat odkładam talerz do zmywarki,
kiedy drzwi piwnicy się otwierają,
słysząc odgłos stawianych na schodkach kroków,
czuć zapach kota i zioła.

Najpierw pojawia się Justin, pochłonięty rozmową:

„Nigdy nie przeleciałbym czarnej dziewczyny”, mówi.
„Ale dla tej dziewczyny z filmu mógłbym
to rozważyć”,

a mój brat i pozostali dwaj chłopacy,
Cody i Andrew lub Cliff, lub Coby,
się śmieją; wszyscy śmierdzą dymem
i zastanawiam się, czy mój brat kiedykolwiek
powiedział im, że nie mogą
palić w domu, czy jego siostra
jest jedyną osobą, której nie boi się
odpyskować. Ignoruję ich,

wpatruję się tylko w Davida. Tylko jego
wstydem jestem zainteresowana,
i tylko jego upadek oglądałam

z wnętrza próbówki.

„Powiesz coś?
Powiesz mu, że jest rasistą?”,
pytam, a cała zgraja jest zdziwiona,
jakby manekin w Targecie
otworzył plastikowe usta. Ściskam
szklanę z wodą mocniej. „Powiesz mu,
że nie wychowano cię tak,
żebyś mówił o ludziach w ten sposób?”

David rumieni się, jakby przypomnienie
o tym, kim był, było złośliwym
żartem, plamą na jego spodniach.
Justin się odzywa:

„Nie masz fiuta do possania?”,

i śmieje się, a mój brat mamrocze
coś, co brzmi jak „zamknij się”,
ale zbyt cicho, by go usłyszeć, i zbyt delikatnie,
by wiedzieć,
do kogo
kierowane
są te słowa.

Trzymaj się: część 2

Trzymaj się, kocie,
bo na dole są wilki,

i mimo że na gałęzi obok
jest twój pobratymca,

nie możesz liczyć na nikogo

prócz
siebie.

Idę za nimi do ogrodu.

Jest ciemno. Późno. Wyobrażam sobie mamę na końcu ulicy
obserwującą wszystko przez szybę, ale nie,
ona zrobiłaby to tylko, jeśli obserwowaną osobą
byłabym ja. Jesteśmy sami w ciemności,
ulica śpi w czwartkowy wieczór.

Moja krew jest pełna os.

Wciąż ściskam szklankę wody,
która omywa moje palce,
kiedy idę przez trawę za grupką,
moje nogi drżą i są tak silne,
jak przed biegiem.

„Hej, skurwysynu”, mówię,
może wykrzykuję
i patrzę, jak moja stopa unosi się
ponad sztywną trawę
i wchodzi w kontakt z tylną
częścią kolana Justina.

Justin zatacza się w przód;
miałam oblać
mu wodą twarz,
ale zamiast tego rzucam
całą szklanką,
która uderza go w szczękę,
kiedy odwraca się, by na mnie
spojrzeć. Szklanka nie pęka,
dopóki nie spada na ziemię,
odbija się i wpada na chodnik,
a wtedy rzucam się na niego,
wyobrażam sobie moje włosy
poruszające się na wietrze jak węże,
tak czerwone jak kometa,
Wielkie Bum
rozpierdalające cały ten świat.

Uderza mnie, jego ręka jest

dłuższa, niż się spodziewałam, i silniejsza,
mój świat eksploduje gwiazdami,
ale trzymam się na nogach na tyle,
żeby zobaczyć, jak David wali Justina
z byka w brzuch,
wysyła go na ziemię,

gdzie zaczyna okładać pięściami
twarz swojego
najlepszego przyjaciela.

Nikt nie dzwoni po policję.

Wszyscy chłopacy (i ja) są biali,
więc, mimo że z za zasłon
wyglądają oczy,
jedyna reakcja należy do pana Perry'ego
krzyczącego z drugiej strony ulicy: „Chłopcy,
do domu, już!”.

Słuchają się. Justin kuleje,
reszta chłopaków coś bełkocze,
potrząsa głowami.
Jeden z nich woła coś,
kiedy są w połowie ulicy,
na co David odkrzykuje:
„Jeb się, debilu!”,

a potem zostajemy tylko ja i David,
w ogrodzie tuż za
aurą światła z ganku,
brat zerka na mnie kątem oka
i mamrocze:
„Jesteś taka głupia”.

Wiadomości wymienione z Genevą o północy

Alicia: Uderzyłam dzisiaj chłopaka w twarz

Geneva: Nic ci nie jest?

Alicia: Uderzyłam go a ty pytasz czy nic mi nie jest!

Geneva: Zakładam, że ci oddał

Alicia: Skąd wiesz?

Geneva: Pytasz dzika czy sra w lesie?

Geneva: Czy tygrys ma paski?

Geneva: Czy wilk wyje do księżyca?

Alicia: Co ty wiesz o wilkach

Geneva: Każdy wie o wilkach

PIĄTEK, 25 STYCZNIA

List do Meduzy: część 4

Jak przygotowywałaś się na nadchodzący dzień?
Szczotkowałaś kły,
głaskałaś węże wyrastające z twojej głowy,
kiwałaś głową w rytm ich syków, jak do radia?

Czy w końcu przyzwyczaiłaś się
do szarych ścian swojej pieczary,
czy kiedykolwiek spojrzałaś w stronę
światła i pomyślałaś:

„Chcę zobaczyć zachód słońca,
nawet jeśli zamienię cały
świat w kamień”?

Kiedy Justin mnie uderzył,

zrobiłam unik tak nieudolnie, że walnął
mnie w głowę.

Tkliwy guzek kryje się
pod moimi włosami.

Zupełnie jak
wszystko inne,
węże
zasłaniają

historię.

Przez matkę prawie ląduję w kozie,

kiedy pisze do mnie podczas lekcji pana Mattsona –

na szczęście on nie nienawidzi mnie tak jak pani Fisher.

Zerkam na wiadomość, stojąc przy szafce: „Nie zapomnij, że masz wizytę u okulisty dzisiaj po południu. Zabiorę cię”.

Odpisuję: „Okej”,
ale już patrzyłam na okulary
na blacie w łazience.

Noszę je tylko nocą,
ale teraz nic mnie nie powstrzymuje
przed noszeniem ich cały czas:

nie ma biegania,
nie ma ćwiczeń, przez które
spadłyby z mojej głowy.

W mojej czaszce są te same oczy,
ale moje życie dyktuje im, jak widzą.

Bałam się spotkania grupy doktor Kareem,

bałam się moich własnych ust, które coraz
trudniej mi kontrolować. Kiedy siedzimy zebrane
w sali muzycznej, jest niezręcznie, bo zazwyczaj
doktor Kareem zwraca się do nas jako grupy, mówi coś,
żeby zacząć rozmowę. Dzisiaj po prostu siedzi
i patrzy, patrzy i patrzy, to jak
siedzenie w towarzystwie wielkiej mądrej sowy,
a kiedy czas leci, trudno stwierdzić,
czy też jesteś sową, czy powoli przemieniasz się
w mysz.

Zawsze myślę o tym, kim jest drapieżnik
i kim jest ofiara. Zastanawiam się, czy zawsze
tak będzie, czy może będę w stanie iść
przez życie nie jako królik
albo mysz,
albo nawet potwór,

ale jako istota,
która może stać się
człowiekiem.

„Wygooglałam błony dziewicze”

mówi znikąd Eugenia. „Co za oszustwo”.
I prawie wszyscy się śmieją, nawet doktor Kareem,
ale Blake marszczy brwi.
„Jak to oszustwo? Tylko dlatego, że ludzie nie traktują
dziewictwa tak poważnie jak kiedyś,
nie oznacza, że nie istnieje”.

Śmiech doktor Kareem zanika
i Blake, fajna-popularna-słonecznikowa-
Blake rumieni się w ogniu jej spojrzenia,
które nigdy nie jest dzikie, ale
zawsze intensywne. Jednak Eugenia
odpowiada pierwsza:

„A udowodnisz, że istnieje?
Czytałam, że błony niektórych ludzi
są jak kropka, a niektórych
są jak pierścień dookoła.
Kiedy mówi się «straciłaś dziewictwo»,
komunikuje się, że coś się straciło.
A ja nie czuję, żebym coś straciła”.

Blake się gapi.
„Okej, ale pierwszy raz
boli. To jest
dziewictwo. To coś”.

Wtedy włącza się doktor Kareem:

„Mówisz z własnego
doświadczenia?”.

Jedyną odpowiedzią Blake
jest rumieniec, więc doktor Kareem ciągnie:

„To, że pierwszy seks z penetracją musi zawsze być bardzo bolesny, to kolejny mit. Proszę was, żebyście zawsze myślały o powstawaniu informacji: kto ją tworzy i dla kogo.

Jak dziewictwo może być definiowane błoną, kiedy nie każdy taką ma? Kiedy każda błona wygląda inaczej? Kiedy może rozerwać ją jazda konna, jazda rowerem czy tampon? Gdy zjawiamy się na tym świecie, potrafimy krzyczeć i przełykać, i w zasadzie to tyle. W błonie nie chodzi o czystość, jakąś nieskazitelną wstążkę zawiązaną wokół ofiary nocy poślubnej. To dar od natury, żeby bakterie, których jeszcze nie jesteśmy w stanie zwalczyć sami, nie dostały się do naszego ciała. Na boga, czy kiedykolwiek zmieniałyście pieluchę?”.

Śmiech. Nawet u Blake, której twarz już nie przypomina złotego słonecznika, a raczej czerwony tulipan. Doktor Kareem kręci głową, wzdycha i kończy:

„Ludzie, chcę tylko powiedzieć, że jeśli pierwszy raz boli, to może dlatego, że wasza błona jest zarośnięta, może dlatego, że się denerwujecie i potrzebujecie lubrykantu.

Tak czy siak, proszę, pamiętajcie o powstawaniu informacji i o tym, co ogólnie uznajemy za prawdę. Czy jest to fakt, czy płot pod napięciem wokół ogródka, który ma powstrzymać domowego kota przed odkrywaniem cudów

świata poza?”

Lena mówi

„Myślałam
o tym, co doktor Kareem mówiła o broniach
stworzonych po to, by nas skrzywdzić. I przypomniało mi to o Biblii,
o tym, że: «Wszelka broń ukuta na ciebie
będzie bezskuteczna»[3], ale myślałam,
że jeśli to wszystko, o czym mówiłyśmy:
miesiączki
body shaming
hormony
role społeczne czy coś
rasizm
slut-shaming,
jeśli to wszystko to bronie stworzone przeciwko
nam,
to pozwalamy im wzrastać,
kiedy zwracamy je
jedną
przeciw drugiej”.

„A co z piętnowaniem dziewictwa?”

pyta Prya.
„Bo to też istnieje”.

„Ludzie uprawiają seks, kiedy są gotowi,
ale wszyscy zawsze oceniają,
kiedy się to zrobiło:
za wcześnie, za późno –
wszyscy zawsze mają coś
do powiedzenia. Istniał cały ruch
dotyczący wyzwolenia seksualnego,
jednak wciąż przerabiamy to samo”.

Kilka miesięcy temu
wysłuchałabym jej
i nie zauważyła, że czegoś brakuje,

ale teraz spoglądam na Deję
i widzę, że już myśli o
tym samym – dwie opcje,
nic pomiędzy ani poza.

Otwieram usta, żeby odezwać się
w jej imieniu, ale Deja już
mówi sama za siebie:

„To, co drażni mnie w dziewictwie,
to to, że wszyscy myślą, że bycie dziewicą
oznacza wstrzymywanie się od seksu – dla Boga, aż do balu maturalnego,
aż spotka się właściwą osobę o właściwym czasie.

Ale ja się nie powstrzymuję. Dlaczego ludzie nie widzą,
że seks nie jest częścią mojej rzeczywistości?
Może to jak opisywanie koloru pomarańczowego
oczom, które widzą tylko czerni i biel.

Ale tu nie chodzi o czystość, o strach
lub ból, lub ocenianie, lub Boga,
chodzi o mnie i świat, który istnieje
wewnątrz mnie, a seks
nie jest częścią tego świata.

I byłoby dobrze,
tak cholernie dobrze,
gdyby ludzie przestali mówić o wyzwoleniu,
jakby zaczynało się i kończyło
razem z decyzją, kiedy
i gdzie, i jak
ktoś powie «tak» na pytanie o seks,
jakby «nie» było zawsze chwilowe
albo jakby było czymś zastępczym.

Jestem już przyzwyczajona
do faktu, że to, kim jestem,
stało się tematem dyskusji,
ale chyba mam już dość
dyskutowania o mojej rzeczywistości.

Nie pozwolę komukolwiek
sprowadzać tego, kim jestem, do czystości.

Nie jestem seksem ani abstynencją,
nie jestem zakonnica ani panną młodą,
nie jestem czysta ani brudna,
jestem Deja Duvall”.

„Cholera”

Przez chwilę doktor Kareem mówi tylko to,
a później jej zaskoczenie
zmienia się w uśmiech – i śmieje się:

„Właśnie uwypukliłaś lukę w moim myśleniu i bardzo mnie to cieszy. Będę
musiała o tym pomyśleć,
zanim udzielę godnej odpowiedzi”.

Chyba nigdy nie widziałam, żeby nauczyciel reagował w ten sposób,
kiedy mówi mu się coś, czego nie wiedział.

„Powiem tak”, dodaje.

„Określenie «slut-shaming»
zakłada, że istnieje jakaś zdzira[4] do zawstydzenia.

Jak mówiłam wcześniej,
nie ma czegoś takiego jak zdzira
czy dziwka, czy szmata. Są tylko ludzie,
którzy decydują się uprawiać seks,
i ci, którzy nie decydują się go uprawiać” –
patrzy na Deję – „albo chwilowo,
albo w ogóle!

Liczba partnerów jest
nieistotna.

Nie definiują nas osoby, z którymi uprawiamy seks.

Nie definiują nas osoby, z którymi nie uprawiamy seksu.

Jesteśmy bezmiarem”.

I słyszę ją, i powinnam zapewne czuć się
lepiej, ale w głowie

myślę tylko o słowie
DECYDUJĄ
i o echu jego binarności.

Decydują. Lub nie decydują.
W tak wielu przypadkach
nie widzę się w żadnej
z tych kategorii.

Wchodziłam do samochodów, przekraczałam
progi i nie chciałam tam być.
Ale moje stopy szły,
moja talia zginała się, bym mogła usiąść.
Nie byłam związana taśmą.
Nie zakuto mnie w kajdanki w bagażniku.
A i tak z tyłu głowy
czułam, że dużo mnie czekało,
ale nigdy wybór.

Jaki wybór ma królik
kroczący w świecie wilków?
Czy królik musi wykształcić kły,
żeby przetrwać, czy musi zaakceptować
swoją delikatność i się przemienić?

Dlaczego królik nie może być królikiem?
Dlaczego tak w ogóle porównuję kobiety
do królików?

Znowu myślę o słowach Dei:
krąg, serce, ramy.

O tym, co powiedziała doktor Kareem
o ogrodzeniu pod napięciem.

Może nie czuję się wolna,
bo jeszcze nie
pobiełam
wystarczająco daleko.

„Powiedziała pani, że nie ma czegoś takiego jak zdzira”,

mówi Prya. Wciąż się zмага.
Wszystkie się zmagamy.

„Ale skoro
nie ma też czegoś takiego
jak dziewczica, to
co jest?”

A doktor Kareem
uśmiecha się,
jakby Prya kopała
w czarnej
glebie i
znalazła złoto.

Doktor Kareem spędza resztę spotkania na słuchaniu

nas, jak mówimy o byciu we wspólnocie
z innymi kobietami, i poświęca pięć minut
na moderowanie dyskusji między Leną i Anniką,
kiedy Annika mówi, że transdziewczyny muszą mieć swoje
własne wspólnoty, zamiast spodziewać się siostrzeństwa
z cisdziewczynami. Rozpoznaję siebie w Lenie,
to pragnienie cichej walki z ogniem,
który roznieca się w brzuchu i wspina się
do gardła. Są kwestie ważne dla
jednej osoby, kwestie, które
powinny według nas być ważne
dla wszystkich. Tak świat już
działa, tak świat się
kręci – i może
staje się lepszy.

Argument Leny

„Annika mówi, że tylko cisdziewczyna
doświadczyła
wysiłeków

wieku dziewczęcego i kobiecości:
twój wiek dziewczęcy
i twoja kobiecość są takie same
jak całej reszty
w tej sali.

Wiek dziewczęcy Dei
jest taki sam jak mój,
a mój jest taki sam
jak Alicii.

Prya
musi walczyć każdego dnia,
żeby przekonać nauczycieli,
by okazywali muzułmańskim uczniom
szacunek, który okazują
chrześcijanom w tej
durnej szkole,

Deja
musi spędzić swój wiek dziewczęcy,
edukując dorosłych,
dlaczego jej wiek dziewczęcy
jest istotny, więc dlaczego

wiek dziewczęcy
transdziewczyny
jej dojrzewanie
ma być inne, dlaczego
jej doświadczenia
wieku dziewczęcego nie są
po prostu kolejnym szlifem
diamentu kobiecości.

Dlaczego nie możemy po prostu
lśnić razem”.

Deja mówi

„Bo wartość diamentu jest napędzana

przez wyzyskującą strukturę,
która przydziela wartość, bazując
na abstrakcyjnym zestawie zasad”,
a doktor Kareem dodaje:

„No właśnie”,

i wszystkie się śmiejemy,
nawet ja, i jestem tak dumna,
że mam najlepszą przyjaciółkę,
która umie zażartować
w ten sposób, mimo że
oczy ludzi pełne są
łez.

Wiadomości wymienione z Deją

Deja: Zawsze po zajęciach doktor Kareem mam poczucie, że mogę
wybić dziurę w niebie

Alicia: Albo w czyjejś twarzy

Deja: Czyjej? Kogoś konkretnego?

Alicia: Kilka osób wymyślę.

Alicia: mogę cię o coś zapytać?

Deja: oczywiście

Alicia: Pewnie powinnam była zapytać o to już wcześniej. Jak się
czułaś, kiedy rozmawiałyśmy na zajęciach o seksie przed
dzisiejszym spotkaniem? Jako osoba aseksualna?

Deja: Niewidzialna.

Alicia: Tak myślałam

Deja: Jestem rozdarta. Bo z jednej strony wszyscy od razu widzą, że
jestem czarnoskóra... miło jest mieć część siebie, którą
można schować. Ale ludzie zakładają, że ze wszystkimi
dziewczynami można uprawiać seks i to po prostu kwestia
perswazji, i kurde, chcę tylko żyć i BYĆ na moich własnych
warunkach.

Alicia: alleluja.gif

Deja: fu nie lol

Alicia: sorry

Diament kobiecości

Nie czuję się jak diament, ale nie mogę zapomnieć
słów Leny o wieku dziewczęcym.

Mój wiek dziewczęcy

nie jest Dei

nie jest Leny

nie jest Pryi

nie jest Eugenii

nie jest Anniki

ale wszystkie jesteśmy jak pierścienie olimpijskie,
diagramy Venna z poprzeplatany

krańcami naszego życia. Mamy

tyle wspólnego,

głównie

wilki,

i to rozczarowujące

nie, smutne

nie, wkurzające

że ze wszystkiego, co mamy wspólne,

najbardziej łączy nas to, że zostałyśmy ugryzione

przez ten sam rodzaj kłów –

albo przynajmniej

widziałyśmy, jak się mienią

w ciemnościach.

„Bądź tam za dziesięć minut”

pisze matka i myślę o buchnięciu

powietrza w oko, które serwują u optometry.

Idę do szafki.

Jestem od niej półtora metra, kiedy zauważam

kawałek papieru wystający
z kratki, łopoczący delikatnie
w powiewie przechodzących uczniów.

Zamieram. Nie chcę się zbliżyć;
biała kartka jest miejscem zbrodni,
strefą zakażenia,
migającym znakiem SOS.

Dotknięcie jej jest jak wejście w kałużę krwi
i roznoszenie jej po całym domu,
a następnie zastanawianie się, które ślady
są moje,
a które jej.

Wiadomość:

*Muszę z tobą
porozmawiać. Spotkajmy się
w bibliotece
po szkole*

Siadam obok matki, a ona pyta mnie, czemu jestem spocona

„Biegłam od szafki”.
To prawda.
Biegłam.
Po prostu nie mówię jej,
że uciekałam od
niebieskiego
zakręconego pisma,
słów z za grobu
wykopanego za
zamkniętymi drzwiami.

Ledwo zauważam buchnięcie powietrza

Czytam litery

F P
T O Z
L P E D

Porównuję slajdy:
Pierwszy jest lepszy
niż ten drugi.
Okej, teraz drugi
wygląda lepiej.

Zawsze się boję, że oblewam test,
mimo że jedynym testem do oblania tutaj
jest prawda. Potrafisz przeczytać linijkę piątą
czy nie? Dwie możliwości.

Widzisz, co jest przed tobą?
Boisz się przyznać, kiedy
wszystko robi się rozmazane?

Sugerują nowe soczewki do okularów,

mimo że matka mówi, że ich nie noszę,
a moja głowa nadal słyszy mój własny szepc:
„Teraz możesz nosić okulary. Nie biegasz”.
Ale mama jest nieświadoma. Zgadza się na nowe soczewki,
a asystent lekarza prowadzi mnie do części z lustrami,
gdzie mam założyć nowe szkła
na oczy i pokazać, że pasują,
działają, pozwalają mi widzieć.

Kiedy je zakładam, widzę.
Widzę jego.

Tego samego lekarza z zeszłego roku,
jego schludną fryzurę, krawat, biały
fartuch, gładką brodę. Jego ręce.

„Upewnijmy się, że wszystko w porządku”,
mówi i siada naprzeciwko
mnie, przygląda się każdemu oku.
Pod biurkiem nasze kolana

się stykają. Matka siedzi w telefonie
kilka metrów ode mnie, czeka na mnie,
nie musi pilnować. Wszystko jest na widoku.

Nie żeby jego ręka
była pod
moją koszulką, nie żeby był
facetem w autobusie z penisem
w dłoni, ale jego palce
dotykają moich policzków, a jego twarz
jest centymetry od mojej, z pewnej odległości
ktoś mógłby pomyśleć, że tylko wykonuje swoją
pracę, ale jego kolana dotykają
moich, a w jego oczach jest błysk,
jak okruszek złota zatopiony w mętnej rzece.

Nic tu nie sprawia, że krwawię. Nic tu
nie jest czymś, czego sama bym nie zniosła.
Ale wszystko zdaje się krwawić naraz,
a z prądem płyną
kawałki białej karteczki wystającej z mojej szafki
krzyczące JA TEŻ,
i tak, może mogłam to wszystko znieść, znieść to...
ale po tym wszystkim
dlaczego powinnam
dlaczego powinnam
dlaczego powinnam

Moje oczy są już otwarte, ale teraz
otwieram usta, zastanawiam się,
czy jestem dość odważna,
by krzyczeć.

„Co pan, kurwa, robi?”

Odskakuję, on też. Kilka sekund zajmuje mi
zrozumienie, że to nie mój głos,
ale mojej matki,
że stoi pół metra ode mnie
z twarzą wykrzywioną w złości,

że wskazuje na lekarza
że odsunął się od biurka
że moje kolana są chłodne jak deszcz na spalonej ziemi
że jego usta są lekko otwarte
że duka wymówki
że matka zaczyna krzyczeć
że inne kobiety przychodzą patrzeć
że większość mężczyzn zostaje na swoich miejscach
że dwie asystentki nie wyglądają na zaskoczone
że jedna z nich kręci głową
że mam tylko jedną soczewkę
że pomieszczenie jest rozmazane
że matka wciąż krzyczy
że matka trzyma rękę na moim ramieniu
że matka wciąż krzyczy
że odciąga mnie od biurka
że mówi mu „widziałam, widziałam”
że matka wciąż krzyczy
że matka wciąż krzyczy
że matka wciąż krzyczy
że on znika na zapleczu

po trzydziestu minutach przestaję płakać
po godzinie mówię jej, że miała rację
po północy dociera do mnie, że matka
obroniła mnie przed wilkiem

Uprzejmość to pułapka

Któregoś roku musiałam nauczyć się RKO i zrobić szkolenie
z bezpieczeństwa,
żeby móc podjąć pracę jako niania. Nauczyłam się
robić wdech w płuca, pompować
piers, zacisnąć pięści
poniżej przepony, by uwolnić
jedzenie z tchawicy.

Szkoleniowiec przestrzegł nas
na temat krztuszących się kobiet:

„Kobiety wychowuje się tak,
by nigdy nie robiły cyrku.
Zaczynają się krztusić
w restauracji i udają
się do łazienki,
żeby nie przeszkadzać
innym gościom,
i umierają
na podłodze
same”,

i gdy o tym myślę,
dociera do mnie,
że okuliście uchodzi to
na sucho tylko dlatego,
że w tak publicznym miejscu
liczy na to, jak króliki
zostały wychowane.

Nasza uprzejmość jest ofiarą,
myszą,
która
nie piszczy.

Żółwie

nie ufają światu, jeśli chodzi o ich delikatność –
po nie wiadomo ilu eonach
uczenia się w tego w dotkliwy sposób
wykształciły ze skóry skorupę
nakrapianą kolorami lasu:
podwójna ochrona.

Nie pamiętam, kiedy matka
zaczęła nazywać mnie Żółwikiem.

Uświadamiam sobie, że ona mnie zna
dłużej niż ktokolwiek, że może wiedzieć,
jak długo byłam delikatna i przestraszona,
jeszcze w czasach, z których nie mam żadnych wspomnień,

i że nawet przez pęknięcia
mojej skorupy
może mnie dostrzec,
kiedy już będzie wiedziała,
gdzie patrzeć.

Wiadomości wymienione z Genevą

Alicia: Czy twoja mama wie o twojej orientacji

Geneva: Nie. Cóż, w pewnym sensie. Zakładam, że wie.

Alicia: Co powstrzymuje cię przed powiedzeniem jej?

Geneva: Dobre pytanie. Może po prostu nie mam ochoty na
wyjaśnianie. A może nie musiałabym wyjaśniać. Nie wiem.

Alicia: Czujesz się czasem tak, że jakbyś musiała żonglować jeszcze
jedną rzeczą, to wszystko się zawali

Geneva: Czasami. Ale wiesz, jakie jest rozwiązanie, kiedy tak się
czujesz?

Alicia: Nie

Geneva: Podanie komuś czegoś do potrzymania ;)

Alicia: Chyba masz za małe dłonie

Geneva: To możemy to jeszcze odłożyć

Alicia: Albo spalić

Geneva: Palenie zawsze jest opcją

Refleksje o Genevie

Na kolonii, kiedy całowałam Renée, cały domek
był jak mieniący się wszechświat
skoncentrowany wokół nas,
wszystko było jednocześnie tak wielkie i tak malutkie,
że mogłam zmieścić się we własnej kieszeni.

Wiem, że każdy myśli, że dziewczyny bi
chcą tylko uwagi
od chłopaków,

a faceci bi podobno

boją się powiedzieć,
że są „całkiem gejami”,

jednak wydaje mi się, że w obu
tych scenariuszach
uznano, że mężczyźni
są w centrum zainteresowania wszystkich.

I może czasem są,
ale w tym małym wszechświecie mojego serca
Geneva jest słońcem,
a ja jestem
każdą okrążającą je planetą.

PONIEDZIAŁEK, 28 STYCZNIA

Stoję w kuchni i wciskam wszystkie prace

do plecaka. Noszę ostatnią parę
soczewek. Wytrzymają pięć dni,
a potem czas na założenie
okularów. Jednak teraz świat
jest wyraźniejszy, a nawet jaśniejszy.

Wchodzi matka, później brat
i przez chwilę
wszyscy trwamy w ciszy
w tym samym pomieszczeniu, trzy
zestawy tych samych kości policzkowych
i te same szerokie usta
wykrzywione z tych samych
i różnych powodów.

„Wdałeś się w bójkę?”,
matka pyta brata.
Widzi go po raz pierwszy, odkąd
uderzył Justina, delikatny siniak
pod jego okiem jest teraz jak muśnięcie bzem.
David i ja wymieniamy spojrzenia.

„Nie”, odpowiada. „Wydurniałem się
z Justinem”.

„O, nadal się kumplujecie?”,
pytam, chroniona
wzrokiem matki.

Zakłada kurtkę.
Nie zmuszę go do odpowiedzi.

Mogę tylko odprowadzić go
wzrokiem do drzwi,
mając nadzieję, że będzie
go czuć jeszcze długo po
zniknięciu mi z pola widzenia.

CZWARTEK, 28 LUTEGO

Zakładam spodnie khaki bez plamy

Matka przemyciła do mojej szafy nowe ciuchy,
ten sam rozmiar i marka, które nosiłam do tej pory,
nadal mają metki, a przy kolanie nie ma
tłuszczu. Powinno się wyprać

nowe ubrania, zanim się je włoży,
ale przymierzam je i spoglądam na
gładki, czysty materiał, zaskoczona,
jak brak plam sprawia,
że też czuję się nowa.

Autobus się spóźnia i ja też,

więc wszyscy są już w klasie, kiedy się zjawiam
po odebraniu upomnienia z sekretariatu.
Znają już moją twarz, unoszą brwi,
co ma mnie ostrzec, że oceniają,
ale ja tylko unoszę w odpowiedzi swoją brew, bo
żadna z nich nigdy ze mną nie rozmawiała,
a jednak moje imię na różowych kwitkach
przekazywanych przez panią Fisher oferuje im historię
do powtórzenia. Biorę kwit i wychodzę.

Muszę minąć Aulę 1 w drodze na pierwszą lekcję
i przechodzę obok otwartych drzwi, kiedy słyszę
podniesione głosy ze środka:

„Panno Duvall, wiele razy prosiłam,
żeby nie nosiła pani barw gangu w biżuterii.
Godzi to w przepisy
i ducha naszej szkoły”.

To pani Bullock, mówi do
Dei. Zatrzymuję się, czuję,
jak moje kości zamieniają się w metalowe ptaki,
trzepczące i opadające jednocześnie.
„To opaska promującą kampanię przeciw AIDS, pani Bullock”.

„To barwy gangu, które naruszają
przepisy uczniowskie, panno Duvall”.

Deja jest spokojna, ale głos pani Bullock
wyostrza się i unosi. „Pewnego dnia
nie przyjdzie po ciebie strażnik, a policja!”

I wtedy znajduję się w klasie.

Wszyscy mrugają na mój widok, włącznie
z Deją, próbującą zrozumieć,
co tu robię. Sama nie wiem,
ale usta, na których już nie mogę polegać,
są otwarte i mówią do pani Bullock:

„Jakim rodzajem pieprzonego nauczyciela pani jest?
Spójrzmy na wszystko czerwone w pani klasie,
sznurówki Adama, pani szminka,
plecak Jill, paznokcie Hannah.
Czy wszyscy idą do kozy?
Niech pani spojrzy na moje pieprzone włosy.
Też idę?”.

Odpowiedź: tak

Ja i Deja idziemy ramię w ramię
za panem Uptonem, który kołysze
głową, kiedy chodzi.

„Ricky w to nie uwierzy”,
mówi.

„Kim jest Ricky?”, pyta Deja.

„To pan West”.

„...Ricky West”, szepczę.

„Jest DJ-em?”, mamrocze Deja.

„Obie się zamknijcie”, ucisza nas pan Upton,
ale chichocze,
kiedy to mówi.

Kiedy już pan Ricky West nas zbesztat,

podczas gdy pan Upton się śmiał, zajmujemy miejsca
i słuchamy Marvinu Gaye’a i Tammi Terrell
śpiewających o zdjęciach w ramkach. Nigdy
nie byłam w kozie tak wcześnie, ledwo minął
kwadrans od rozpoczęcia pierwszej lekcji.

„Panie West”, zaczepiam go po paru chwilach.
„Czy mogę iść do swojej szafki?
Nie mam nawet książek”.

Długo na mnie patrzy,
rzuca mi wujkowe spojrzenie i wręcza przepustkę
z miną, która mówi:

„Nie świruj”,

a ja kiwam głową.

Korytarze są puste, a z pomarańczową
przepustką w dłoni czuję, jakbym dostała
bilet na Księżyc, na Marsa, jestem wolna, mogę
się błąkać. Ale zostaję sprowadzona
na Ziemię, kiedy wchodzę na swój korytarz
i widzę białą kartkę wystającą z mojej szafki.

Wiadomość

Zgłoszę go.

Ale najpierw chcę z tobą porozmawiać.

Spotkajmy się po szkole w bibliotece

przy Poem.

Stopy niosą mnie na korytarz Pułkownika,

do jego wiecznie otwartych drzwi, uchylonych teraz
dzięki staremu drewnianemu odbojnikowi. Ma lekcję:
słyszę, jak opowiada o mitochondriach,
ten sam żart, który opowiada zawsze, jego ton jest
lekki, każdy sobie życzy, żeby wszyscy nauczyciele
byli tacy jak on.

Pułkownik
jest alibi dla siebie samego
jest farbą pokrywającą azbest
jest dziurą zaklejoną gumą

Patrzę na moje czyste, nowe spodnie khaki,
jak pada na nie światło i rzuca
cienie przypominające plamy.
To nie zawsze będą moje spodnie, ale to zawsze
będą moje nogi.

To zawsze będą moje nogi
To zawsze będą moje nogi
Zawsze będą moje

Miałabym teraz plastykę,

więc zaglądam do klasy, obserwuję, jak pędzel Genevy unosi się
i opada,
unosi się i opada, a przed nią pojawia się twarz.

Obserwuję, jak przybiera kształt:
ironiczne brwi
prawie zakrzywiony nos
wszystkowiedzący uśmiech

Jej ojciec wychodzi z białego płótna,
kawałki ojca, które Geneva zabiera ze sobą,
dokądkolwiek idzie.

Piszę do niej: „Masz uśmiech po tacie”,
i czekam na tyle długo,
żeby zerknęła na telefon,
żeby ten uśmiech zabarwił jej usta,
zanim zniknę znowu
w korytarzu.

Wiadomości wymienione ze Stephanie z Meat Palace

Alicia: Będę dzisiaj trochę spóźniona, przepraszam. Coś mi wypadło po szkole.

Stephanie: W porządku. Mam na pokładzie Debbie, Rodneya i Forresta

Alicia: Nie ma Terry'ego?

Stephanie: Nie.

Stephanie: Btw dostał ochrzan od kierownika regionalnego w zeszłym tygodniu

Alicia: Dlaczego?

Stephanie: Kto wie. Jakiś klient złożył skargę.

Alicia: Tajemnica smażona na głębokim oleju.

Stephanie: On jest smażonym na głębokim oleju dupkiem

Stephanie: Usuń to 😏

Geneva czeka na mnie po szkole przy szafce.

Wolałabym widzieć tam ją zamiast kolejnego trzepoczącego białego papierka. Myśli, że odprowadza mnie do pracy, i nie potrafię ogarnąć, jak jej powiedzieć lub nie powiedzieć, nie brzmiąc bardziej podejrzanie, niż się czuję.

„Muszę spotkać się z kimś po szkole”,
mówię. „To ważne”.

Jej twarz, która zawsze wie wszystko,
tego nie wie. Nigdy nie widziałam, jak się marszczy,
nie licząc sytuacji, gdy się koncentruje.

„Mogę do ciebie później napisać?”, pytam.

„A zrobisz to?”

„Tak. Może tak być?”

„Będzie musiało, czyż nie?”

Czuję, że za bardzo ją odpycham.
Mam ochotę ją chwycić i przytrzymać.

Ale patrzę, jak odchodzi, jak wszyscy odchodzą,
czekam, aż znikną tłumy, aż
znikną oczy. Biblioteka
nigdy nie jest pełna po szkole,
w ciągu dnia też nie.

Portret Edgara Allana Poego
na ścianie z tyłu jest miejscem,
gdzie nauczyciele każą nam się zbierać,
kiedy przygotowujemy projekty.

To nie jest projekt.
Nie wiem, co to jest.

Wiem tylko, że czyjakolwiek ręka
pisze te niebieskie zawijasy, wyglądające jak wykres
lotu rudzika, napisała słowa
Ja też,
to ten ktoś stał po zamkniętej stronie
wiecznie otwartych drzwi
i jakimś cudem wie,
że ja też stałam.

Edgar Allan Poe nie jest jedyną twarzą na ścianach.

Octavia Butler wisi namalowana przy ladzie,
Margaret Atwood tuż obok niej. Toni Morrison
i Sonia Sanchez, które znam z antologii poezji
ukradzionej bratu, kiedy byliśmy mali.

Bez rozpraszcaczy łatwo jest się rozejrzeć
po tym miejscu, obejrzyć portrety
i przyznać przed sobą, że widzę je pierwszy raz;
zauważyć wszystkie szczegóły, które przegapiłam w ciągu trzech
lat nauki w Marshallu.

Nigdy nie zwróciłam uwagi na portret Hermana Melville'a
w koszulce z napisem: *loffciam wieloryby*,
ani uśmiechniętej twarzy Jane Austen
trzymającej napis: *Miejsce plotek jest w literaturze*.

Wszystkie te historie, wszystkie te twarze –
chwile zajmuje mi zakodowanie,
że pojawiła się obok mnie prawdziwa twarz,
zakodowanie, że miedziane włosy,
skóra usiana piegami,
głęboka, głęboka zmarszczka na czole
należą do Blake Felipe.

„*W końcu przyszłaś*”.

Mam wrażenie, że w moim plecaku wszystkie liściki
z szafki zajęły się ogniem, wypalają
dziurę w materiale. Dopiero teraz

zdaję sobie sprawę, jak bardzo próbowałam nie
wyobrazić sobie, kto był ich adresatką.

Brak imienia oznaczał brak twarzy, brak twarzy
oznaczał, że to nierzeczywiste.

Spędziłam kawał zeszłego roku,
marząc, żeby nic nie było rzeczywiste,
ale wszystko jest

i po oczach Blake widzę,
że była uwięziona w
szczękach wilka
i teraz wydostaje się
na światło.

Kończymy na zewnątrz

i obie mówimy jednocześnie:
„Wkrótce przyjdzie wiosna”.
Jutro zacznie się marzec.
Oficjalny początek sezonu biegaczy.
Przerwa wiosenna.
Balowe plotki.

Mam ochotę to wszystko pominąć.

„To już prawie rok”, mówi Blake,
a wędrówki, na które wybiera się mój umysł,
kiedy wolno opada,
kiedy szuka miękkiego lądowania,
zostają przerwane.
„Zobaczyłam cię czwartego kwietnia. Z nim.
Po szkole. Widziałam, jak wchodzisz,
jak zamykają się drzwi. Wiem,
co oznaczają zamknięte drzwi.
Dla mnie to był siódmy kwietnia.
Rok wcześniej.
Czy to był pierwszy raz?”

„Nie, chyba zaczęło się
w marcu”.

„Nienawidzę wiosny”, mówi.
Jej głos jest mocny,
wybrzmiewa długo i dosadnie.
Wyciąga zębra
przez usta
jedno za drugim,
a ja mogę tylko słuchać,
siedzieć
i płakać.

Blake Felipe jest dziewczyną idealną.

Ma tego samego chłopaka od pierwszej klasy.

Zawsze przestrzega przepisów dotyczących stroju.
Zawsze zapina ostatni guzik mundurkowej koszulki pod szyją.
Zawsze ma pracę domową.
Zawsze uśmiecha się na zdjęciach w kronikach.
Zawsze zostaje wybierana do świty królewskiej balu maturalnego.
Zawsze ma czyste buty.
Zawsze uśmiecha się i przytakuje.
Zawsze otacza ją wianuszek dziewczyn.
Zawsze śmieje się z ich żartów.
Nigdy nie podnosi głosu.

Blake Felipe jest dziewczyną idealną,
stoi tak blisko środka
ram, jak się da,
i pomimo tego całego gadania à propos mojego ubioru
i tego, dla kogo ściągnęłam stanik,
w ostateczności jesteśmy takie same.

Zaczęto się w drugiej klasie

i się nie skończyło.
Blake jest na ostatnim roku.
Chodzi do tej szkoły
rok po roku
i uśmiechem wytycza sobie drogę do rozdania świadectw,

i nikt –
nawet jej chłopak –
nie wie,
przez co
musiała się
uśmiechać.

Blake mówi

„Zdecydowałam, że pójdę na policję.
Niedługo targi nauki,
zawsze wygłasza wtedy przemowy
i robi sobie zdjęcia z nagrodami,
i odstawia swoją szopkę.

Idę to zgłosić,
ale nie mogłam tego zrobić,
nie mówiąc ci wcześniej,
że przepraszam, że cię nie ostrzegłam,
że przepraszam, że nie krzyknęłam
«pożar!» przy pierwszym incydencie.

Powiem im,
że są inne dziewczyny
Powiem im, że widziałam
Powiem im, że wiem
Powiem im, że to on
Powiem im, że już
za późno

ale że wkrótce odchodzę ze szkoły
i wtedy będę od niego wolna
od tego miejsca
tych murów
tych cegieł

tej szkoły
która jest jak grób
która jest jak rzeźnia
która jest jak topielisko”

Przed nami pojawia się samochód

Czerwony chevrolet, tak się błyszczy, że wydaje się mokry
w tej szarej wiosennej mgle. Devin, jej chłopak,
krzyczy, wystawiając głowę przez szybę:
„Dajemy!”
i patrzę, jak jej twarz się zmienia,
maska wyłania się z popiołów,
jaśniejąca i przekonująca.

Siedzę obok
królowej balu
czempionki hokeja na trawie
uczennicy z wyróżnieniem

dobrej dziewczyny
szczerej córki
człowieka

Nie pofarbowwała włosów na czerwono,
ale wewnątrz niej wszystko płonie,
wszystko się spala
i spala
i spala

Idę do pracy sama, myśląc

o tym, że Pułkownik też płonie –
on był zapaloną zapałką.

Zastanawiam się, ile dziewczyn podpalił,
dziewczyn, które opuściły to miejsce pozornie całe
tylko po to, żeby później się spalić,
gdzieś, gdzie nic nie mogło zająć się od iskier.

Blake się tli, ale jej plan jest taki,
by rozżarzonymi rękoma objąć
całą szkołę, zanim spłonie sama,

i wtedy dostanie świadectwo i zniknie,
ale ja
wciąż tu
będę.

Wiadomości wymienione z Blake

Alicia: Z tobą też to było po lekcjach

Blake: Tak

Alicia: Jakie odstępy

Blake: Czasem tydzień. Czasem miesiąc

Alicia: U mnie też

Blake: Czy kiedykolwiek przeprosił

Alicia: Tak. Ale później znowu to robił

Blake: Mi też

Alicia: Czy kiedyś wezwał cię do sali i tego nie zrobił

Blake: Tak. Poprosił mnie, żebym pomogła mu oceniać prace albo posprzątać

Alicia: Mnie też

Blake: Czy myślałaś kiedyś, że zwariowałaś, że może to sobie wymyśliłaś

Alicia: Tak

Blake: Ja też

Alicia: Jesteś... zła? Smutna? Że wszyscy go kochają?

Blake: Tak.

Alicia: Ja też

Blake: Próbowałaś kiedyś powiedzieć rodzicom

Alicia: Tak.

Blake: Ja też

Alicia: Czy myślałaś sobie, że po prostu to przetrwasz, a później sobie pójdziesz, skończysz szkołę i zapomnisz

Ja też ja też ja też ja też ja też ja też ja też ja też ja też ja też ja
też ja też ja też ja też ja też ja też ja też ja też ja też ja też

Meat Palace i przypadkowi faceci są w tej samej szufladzie

w mojej głowie: autopilot, zero myślenia,
po prostu robię, pracujące ręce,
dwa różne uniformy.

Ale dzisiaj, kiedy zarabiam grosze
i karmię głodnych,
nie mogę wyłączyć umysłu.

Nie mogę odłączyć rąk
od siebie, nie mogę wepchnąć wszystkiego
do szuflad – są uchylone
i wszystko się miesza:
wszystkie dziewczyny, którymi byłam kiedyś

wszystkie dziewczyny, którymi byłam do tej pory
wszystkie dziewczyny, którymi jestem teraz

to klienci przejeżdżający przez drive-thru

i są głodni od tak dawna,
jak tylko sięgam pamięcią –
czy nie wszyscy jesteśmy czegoś głodni?
Ja też mogę być głodna.

Głód

Patrzę na każdą późną noc, każdy krok w blasku księżyca,
każdą nitkę bawełny i nylonu jak na
drogę wybiegającą od Pułkownika, od Adama w parku i mojego
cichego krzyku,

ale jedyna droga prowadzi ode mnie do mnie,

do mnie głodnej, ciekawej, dzikiej, próbującej wyciąć sobie drogę
powrotną
do cudowności dotyku,

do skóry, a nie biblijnego ciała.

Powiedziano mi, że dziewczyny jak ja cierpią, że dziewczyny, które
zwiedziły tyle tylnych siedzeń, przepełnia ból.

Tak jest,
jest,

ale też zdrowieję.

Są stany pomiędzy cierpieniem i zdrowieniem,

wchodzę w tę przestrzeń,

próbuję trzymać się swojego ciała,

odnajduję drogę.

Wiadomości wymienione z Blake

Alicia: myślisz, że każda dziewczyna, która sypia z wieloma facetami, ma... „problemy”?

Blake: nie. Znam dziewczyny, które po prostu lubią uprawiać dużo seksu. Moja siostra jest w college’u i sypia z każdym, bo ma taką ochotę.

Alicia: więc naprawdę myślisz, że zdziury nie istnieją, jak powiedziała doktor Kareem

Blake: myślę, że muszę ustalić, co myślę. Powstawanie informacji, pamiętasz?

Alicia: bez urazy, ale myślę, że ustaliłabyś, co myśleć, jeśli ludzie nazywaliby cię dziwką przez cały rok

Blake: prawda

Alicia: spędziłam cały ten czas, chcąc być tobą

Blake: nie możesz

Alicia: dlaczego nie

Blake: bo jesteś sobą

Alicia: a ty kim jesteś?

Blake: nie trzymam się cały ten czas Devina, bo go kocham. Spotykam się z nim, bo fakt, że mam chłopaka, sprawia, że czuję się bezpieczniejsza

Alicia: chciałabyś czasem robić różne rzeczy tylko dlatego, że chcesz je robić, a nie dlatego, że Pułkownik zrobił, co zrobił

Blake: tak

Alicia: ja też

Wiadomości wymienione z Blake

Alicia: Skąd wiedziałaś? O mnie?

Blake: Wyglądasz tak, jak ja się czuję. Pewnego dnia szłam na matkę. Zobaczyłam, jak wchodzisz. Widziałam, jak zamykają się drzwi.

Alicia: Dlaczego nie powiedziałaś czegoś wcześniej? Mi

Blake: Wiesz, co to znaczy udawać, prawda?

Alicia: Tak

Blake: Ja też

Alicia: Też widziałam zamknięte drzwi. To byłeś ty? W tym roku?

Blake: Tak. Ale może też ktoś inny.

Alicia: Wezwał mnie do siebie parę tygodni temu. Odezwał się do pani Fisher i poprosił, żeby mnie wysłała.

Blake: Przykro mi

Alicia: Nie przestanie, prawda

Blake: Nie

List do Meduzy: część 5

Nigdy nie jadłaś zakręconej frytki,
ale gdybyś miała okazję
stać nad wrzącą przepaścią
współczesnej frytownicy, pewnie
zrobiłabyś to co ja:
wsypała wszystko

torba za torbą
frytki
paluszki serowe
kurczaka

i patrzyła, jak wszystko czernieje

jak paluszki serowe zamieniają się w osmolone wraki

jak frytki stają się rozlatującymi się domami
Rodney woła Stephanie, a ona, szczęście jej
boże, nie krzyczy na mnie,
tylko przytrzymuje za ramiona
i mówi: „Chyba powinnaś
iść do domu”.

Więc idę.

Wiadomości wymienione z przypadkowym facetem

On: Chyba widziałem właśnie, jak idziesz wzdłuż Vine. Podwieźć cię?

Alicia: Wiesz ile mam lat

On: ?

Alicia: Ile masz lat?

On: Czemu pytasz?

Alicia: Chcę wiedzieć, ile masz lat

On: Wiek to tylko liczba 😊

Alicia: Wiek to życie, wiek to doświadczenie, wiek to samochód, wiek to pieniądze, wiek to wybory, wiek to prawa, wiek to cały system, wiek to władza. To więcej niż liczba

On:

Alicia: ????

On:

Te buty nie są do biegania,

ale i tak biegnę. Ziemia jest mokra, drzewa wracają do życia, a jedyne, co czuję, to spalone frytki z Meat Palace, smród dymu mieszającego się z tłuszczem, wszystko śliskie i gorące.

Moje nowe spodnie są do wyrzucenia, usiane plamami z tłuszczu. Sama to sobie zrobiłam. Jakby wszystko, co sprawia, że czuję się brudna, nie miało wyjścia i wydostawało się ze mnie, pojawiało na moich ubraniach i skórze. I tak nie ma znaczenia, co mam na sobie; w tym odzieniu

wciąż jest to samo ciało i bez względu na to, ile pryszniców wezmę, ile peelingów zrobię, nie zmyję z siebie tego, co do mnie przywarło.

Ale biegnę.
Nie pobiegłam wystarczająco daleko.
Muszę biec dalej,
póki nie pokonam
tego porażenia prądem.

Brudna czy nie
uszkodzona czy nie
lecę
Moje stopy są moimi skrzydłami
Są moimi
Są moje

Pierdol się, Posejdonie, i ty też, Ateno, i ty też, Hero,

i ty też, Perseuszu, ty pojebie.
Potrzebowałeś złotych
sandałów, by zrobić to,
co robię ja.

Wziąłeś
miecz i tarczę, i płaszcz,
i te
buty

i myślałeś,
że czyni cię to
bogiem,
ponieważ
przelałeś
krew,
o przelaniu której
szepotali wszyscy.

Zabiłeś Meduzę
i poślubiłeś
Andromedę, i pewnie
myślałeś, że
jest zupełnie inna,
bo była naga

i bezsilna, kiedy ją
ratowałeś. Ale

nie wiesz,
że Meduza niegdyś też była naga
i bezsilna
i że ty i wszyscy
bogowie i boginie
spędziliście całe życia,
przekonując wszystkich,
że Meduza była potworem, podczas gdy
najmniejsza zmiana
w tej historii
mogłaby podarować
węże
Andromedzie.

Kiedy biegnę, myślę o mieczach

Łatwo jest ukrócić potwora o głowę,
gdy tylu bogów zapewnia narzędzia,

ale co, jeśli to Meduza chce
głowy Posejdona
na srebrnej tacy,

co, jeśli Meduza chce
swojej własnej świątyni
z Ateną
wygnaną na zawsze?

Co, jeśli Meduza
ma własne wyobrażenia
na temat sprawiedliwości
i nie kończą
się one tylko
na Perseuszu?

Wbiegam spocona do kuchni,

akurat kiedy matka włącza sekretarkę
na głośnomówiący.

„To wiadomość dla rodziców Alicii Rivers...” –

i cała adrenalina, która niosła mnie
z Meat Palace do domu, wezbrała raz jeszcze,
popycha mnie przez kuchnię, żeby
odepchnąć jej rękę, usunąć nagranie, zanim
zrozumie, czego słucha. Ale
słowa już padły, patrzy na mnie,
głos dociera do naszych uszu,
ale to nie głos, którego się spodziewałam:

„Mówi trener Tinsley z liceum Marshall.
Chciałem zapytać, czy możemy
porozmawiać o Alicii
i zaangażować ją w
zajęcia dodatkowe. Potrzebuje
więcej punktów, by zdać,
i wiem, że w tym roku
ma pewne problemy,
ale może udałoby się
ściągnąć ją na właściwą drogę.
Ten żart był niezamierzony,
proszę wybaczyć.
Proszę o telefon, kiedy...”

Matka podniosła wzrok
i teraz obserwuje mnie
z pogłębiającym się na twarzy zmartwieniem.

„O jakich problemach mówi?
Nie biegasz już? Co się stało?”

Nie mówię jej prawdy.
To wciąż węzeł w moim gardle. Ale
teraz mnie widzi: poznaję to olśnienie.

Jest ogarem w lesie,

który wyczuł zapach wilka.
To tylko kwestia czasu.

Wiadomości wymienione z Geneva

Alicia: Śpisz

Geneva: Myślę, że obie jesteśmy nocnymi markami. Zrobiłaś, co musiałaś, po szkole?

Alicia: Tak. Mogę zadać ci pytanie?

Geneva: Tak

Alicia: Lubisz mnie tylko dlatego, że pracuję w Meat Palace?

Geneva: lol

Alicia: Rzucę tę pracę.

Geneva: No i stracę dojścia w fast foodzie.

Alicia: Może moja cera poprawi się z dala od tego tłuszczu

Geneva: Myślę, że masz piękną cerę

Alicia: Zmieniamy temat

Geneva: Na?

Alicia: Ciebie

Geneva: Co ze mną?

Alicia: Kto był twoją pierwszą miłością?

Geneva: Ja sama

Alicia: Idealnie

Wiadomości wymienione z Deją

Alicia: Chyba pobiegnę w następny piątek

Deja: 🤪

Alicia: No weź

Deja: Myślisz, że będziesz gotowa? Trenowałaś?

Alicia: Nawet nie masz pojęcia.

Wiadomości wymienione z Deją

Deja: btw skończyłam tę książkę „Kolor purpury”

Alicia: I jak?

Deja: Jak poezja. Ale wkurza mnie, że została zgwałcona

Alicia: Och. Została?

Deja: Myślałam o Meduzie. Czy to nie jest bez sensu, że nic nie zmienia się na przestrzeni 3000 lat, a nawet 100 lat.

Alicia: I na pewno nie na przestrzeni jednego roku

Alicia: Tak przy okazji, wiedziałaś, że Andromeda prawdopodobnie była czarnoskóra

Deja: Najpiękniejsza kobieta na świecie? Brzmi logicznie

Alicia: Ciekawe, czy pani Bullock to wie

Deja: Pani Bullock nie odróżnia swojego tyłka od Odysei

Wiadomości wymienione z Deją

Deja: zgadnij co

Alicia: 🙄

Deja: Chyba kogoś poznałam

Alicia: !!!!

Deja: Ma na imię Farhan.

Alicia: Gdzie go poznałaś?

Deja: Na retoryce. Zostaliśmy sparowani na minidyskusję

Deja: Rozwaliłam go 😏

Alicia: Oczywiście, że tak. Jaki jest?

Deja: Jest mądry. Piękny. Romantyczny. Czytał Audre Lorde.

Alicia: ...kim jest Audre Lorde?

Deja: Matko, Alicia 🙄

Alicia: Przepraszam, już googluję!

Alicia: A, znam ją. Pisze poezję.

Deja: pisze??

Alicia: Matko, Deja!

Deja: nara!! Lol

Drogi Davidzie

*Zeszłej nocy śniło mi się, że jesteśmy na żaglówce
i wiatr wiał tak mocno, że żagiel
wyrwało w niebo, a ocean
wokół nas był jak płaska, szara moneta.*

*Siedzieliśmy na łódce razem, w ciszy,
dopóki nie zdałam sobie sprawy, że płoniemy.*

*To było dziwne, bo mój ogień
palił tylko mnie, a dym dusił
tylko moje płuca,*

*ale twój ogień rozprzestrzenił się
na łódkę, a ja powtarzałam:
„David, uważaj, uważaj”,
ale ty tylko patrzyłeś
w niebo i płonąłeś,
płonąłeś,
i kiedy ja zamieniałam się
w popiół, ty zatapiałeś
naszą łódkę.*

*A później pojawiły się inne łódki
wokół nas, iskry z twoich
płomieni przenosiły się na inne
żagle, zamieniając cały ocean
w płonącą pomarańczową pasję,*

*a ja powiedziałam: „David, spójrz,
dlaczego nie możesz zatrzymać tego
dla siebie?”, i gdy się obudziłam,
wciąż nie wiedziałam,
dlaczego to ja
czułam się winna.*

*Davidzie, wiem, że oboje
płoniemy, i nie mam pojęcia,
co cię podpaliło,
ale czy nie widzisz,
że sposób, który wybrałeś*

*na spalanie, zatapia
wszystkie okręty, nie tylko
twój własny?*

Wsuwam mu to pod drzwi,

jak miałam w zwyczaju, my mieliśmy,
kiedy byliśmy dwiema stronami
tej samej monety, a nie
dwiema różnymi walutami,
opadającymi
w mętnej wodzie.

WTOREK, 5 MARCA

Przecinam parking przed szkołą

i widzę Blake Felipe wychodzącą z czerwonego samochodu Devina. Zarzuca plecak na ramię

i teraz, gdy już wiem, gdzie patrzeć,
widzę duchy pod jej oczami

i że dłoń jej chłopaka na jej ramieniu
waży więcej, niż jest tego świadom.

Spotykamy się spojrzeniami tylko na chwilę,
a później jej wzrok omiata cały parking

i ludzi zmierzających do piaskowych murów
Marshalla. Szukamy tego samego:

analizujemy twarze naszych rówieśników
i zastanawiamy się, ilu z nich

nosi tę samą maskę.

Wiadomość do Blake

Alicia: Zastanawiasz się czasem, kim byś była, gdyby to się nigdy nie stało

Blake: Tak

Alicia: Ja też

Każdy dzień, który nie jest piątkiem, nie jest w ogóle dniem

W czwartek idę do pracy i daję Terry'emu dwutygodniowe wypowiedzenie.
Mówi: „Jasne, w porządku”, i wraca do przekładania papierów,

nie patrząc mi w oczy. Debbie kroi wołowinę
trzy metry dalej i czuję na sobie jej wzrok, nawet
gdy jest odwrócona. Podchodzę i zaglądam jej przez ramię,

patrzę, jak ekspercko poruszają się jej dłonie przy maszynie,
przy mięsie, i wcale nie brakuje jej brakującego palca.

„Jak długo musiałaś to znosić, zanim się przyzwyczaiłaś?”,
rzucam, a ona uśmiecha się delikatnie.

„Nie wiem, czy kiedykolwiek da się do tego przyzwyczaić”, mówi.
„Kawałka cię brakuje. Ale idziesz dalej
i uczysz się nowych sposobów na życie”.

Ale ja nie mogę znaleźć nowych sposobów na życie

Nie mogę tak po prostu żyć bez kawałka siebie
Nie mogę iść dalej

Nie kiedy Pułkownik
wciąż uśmiecha się do zdjęć
wciąż nosi wełnę
wciąż wyje do księżyca
wciąż powoli zamyka drzwi

Co mam zrobić
z kawałkami, które zabrał innym,
z kawałkami,
które jeszcze
zabierze?

Wiadomość do Blake

Alicia: Czemu nie powiedziałaś wcześniej?

Blake: Z wielu powodów

Alicia: Zdradzisz mi jeden?

Blake: Kojarzysz, że za każdym razem, kiedy wychodzi na światło
dienne, że jakiś celebryta lub polityk zgwałcił kogoś albo

napastował, wszyscy na portalach społecznościowych mają na ten temat swoją opinię? Rodzina, przyjaciele, wszyscy?

Alicia: Tak

Blake: Kiedy widzisz, jak twoje ciotki, dziadkowie, tata i przyjaciele w kółko nazywają kobiety kłamczyniami, nie trzeba się zastanawiać, czy ktoś ci uwierzy, jeśli powiesz.

Alicia: Bo w zasadzie już ci to powiedzieli

Blake: Tak.

Alicia: Jeśli mężczyzna jest wystarczająco uwielbiany, kobieta otrzyma aż nadto nienawiści

Blake: Właśnie.

Matka przychodzi późno

a ja nie śpię
i musi to wiedzieć
ponieważ otwiera moje drzwi
ponieważ siada na skraju mojego łóżka
ponieważ szepcze w ciemność
ponieważ wyjaśnia, że się stara
ponieważ dużo ma na swoich barkach
ponieważ niektóre sprawy dźwiga, od kiedy skończyła dziesięć lat
ponieważ nic nie zmienia się na przestrzeni stu lat
ponieważ wilki są we wszystkich najstarszych historiach
ponieważ odkryliśmy ogień, ale wciąż nie wiemy, co z nim zrobić
ale mama mówi, że stara się nauczyć, co ma z nim zrobić
ponieważ wie, że przez coś przechodzę
ponieważ chodzi na terapię grupową
ponieważ chce być przy mnie
ponieważ wie, że nie była
ponieważ była zavalona
ponieważ jest samotna
i kiedy się kładzie
robię jej miejsce
a ona się już nie
odzywa, tylko
śpi i

ja
tež.

PIĄTEK, 8 MARCA

Stołówka jest przygotowywana na targi naukowe

Wszystkie kujony rozkładają swoje projekty.
Nie jest tak jak w filmach, gdzie te projekty to wulkany
i prymitywne maszyny zbudowane z puszek po kawie.

Nasze kujony są konkretne:
Badania dotyczące dawstwa organów
Perpetuum mobile
Usługi w chmurze pomagające w diagnozie raka piersi
Piaskowe bioreaktory

Nasza szkoła zawsze wygrywa nagrody,
a twarze na stołówce są skupione,
ignorują wszystkich niezwiązanych z targami.

Dzisiaj jest też pierwszy wyścig
i Jacob i Tierra,
i inni biegacze gromadzą się
w korytarzach na przerwach,
chodzą jak tygrysy,
są tkliwi i cali buzują.

Część mnie chce pokonać tę przepaść,
powiedzieć im, że będę tam obok nich,
na linii startowej. Ale za każdym razem,

gdy mijam stołówkę, widzę Pułkownika
przechadzającego się między stolikami, doradzającego,
śmiejącego się, uspokajającego wszystkich,
tylko nie mnie.

Wiadomości wymienione z Geneva

Alicia: uprawiałaś kiedyś seks z chłopakiem

Geneva: nigdy nie uprawiałam seksu lol

Alicia: nie podoba ci się, że ja uprawiałam seks z facetami?

Geneva: jak mogłoby mi się coś w tobie nie podobać?

Alicia: w zasadzie to proste

Geneva: Przestań.

Geneva: Zawsze lubiłaś dziewczyny?

Alicia: Tak. Chłopaków też. Czasem tego żałuję.

Geneva: Rozumiem to bez żadnego kontekstu. Wiesz, czego nienawidzę?

Alicia: Nigdy nie używałaś słowa „nienawidzić”, więc jestem ciekawa

Geneva: Ha. Nienawidzę, kiedy ludzie pytają mnie, skąd wiem, że jestem lesbijką, jeśli jeszcze nie uprawiałam seksu.

Alicia: co nie

Geneva: Jeśli wiesz, o czym mowa, to wiesz.

Wiadomości do mnie samej

Alicia: żałujesz seksu z facetami?

Alicia: tylko jeśli był godny pożałowania. kiedy miałam wrażenie, że seks jest... jakiego słowa użyła kiedyś doktor Kareem? Takiego oznaczającego, że coś jest obowiązkowe, mimo że nikt nie powiedział ci, że to zasada?

Alicia: przymusowy

Alicia: przymusowy

Alicia: tylko wtedy?

Alicia: Wtedy. I kiedy jest jak ruchome schody wyjeżdżające z mojej głowy. Kiedy zamiast przygody jest koncert świerszczy, dotyk staje się jaskinią, w której znikam. Kiedy jest jak końcówka szpilki przeciągnięta przez tajemniczą skórę. Kiedy wstyd jest jako echo echo echo

Alicia: Chcę tylko być tym, kim jestem. Kimkolwiek jestem

Alicia: Wydaje się proste

Alicia: Mogłoby takie być

Być, kim jestem

Deja, nietknięta,
i ja, bez nietkniętego centymetra.

Ktoś przyglądający się z daleka
może dostrzec przeciwieństwa,
przymusową dwutorowość.

Czuję się, jakbym była z powrotem
u optometrysty,
wszystko nabiera rzeźkiej czarnej wyrazistości:

Nie jesteśmy dwiema stronami
płaskiej, kręcącej się monety.

Wszyscy jesteśmy w kuli, obracamy się
w ogrzanej słońcem dłoni.

Podróżujemy przez
przestrzeń.

Obie istniejemy poza
jakimkolwiek zbiorem,
który chce nas przytrzymać.
Jesteśmy obie
stworzone z oślepiającego
światła.

Nigdy nie byłam w gabinecie trenera,

odkąd stał się gabinetem trenera Tinsleya. Wciąż
są w nim tabliczki upamiętniające wygrane drużyny z trenerką Young – chyba
należą do szkoły, nie do niej.

Trener siedzi przy biurku i rozmawia przez telefon, kiedy wchodzę.
Jego brwi się unoszą, gdy mnie spostrzega, jakby był pogromcą duchów, który
wreszcie dokumentuje zjawę na kamerze.

Stoję przy drzwiach, póki się nie rozłącza, a wtedy każe mi
usiąść. Wciąż jestem podejrzliwa względem
drzwi, ich potencjału zamykania się. Nie znam go,
nie ufam ustom, które wyglądają, jakby nie skrywały kłów,
ale równie dobrze mogą je chować pod tymi ludzkimi zębami.
„W czym mogę ci pomóc, Alicio?”

„Będę biegać”, mówię.

„Dzisiaj?”

„Tak”.

„Cóż...”

„Mogę biec?”

„Oczywiście”.

Doktor Kareem wygląda na smutną, kiedy wchodzimy na spotkanie

Zazwyczaj jej słowa na nas czekają, ciepłe i przygotowane,
ale dzisiaj szuka ich
w kątach pomieszczenia, na suficie,
a kiedy się wreszcie odzywa, mówi:
„Tak bardzo mi przykro, ale to nasze ostatnie spotkanie. Zostałam
poinformowana, że nasze
rozmowy są nieodpowiednie, i poproszono mnie,
bym kontynuowała badania, obserwując wasze klasy, zamiast w
tej sali
z wami
obok was
w naszej społeczności.
Dziewczęta, tak mi przykro...”

Jednak zanim dokańcza, Annika zaczyna płakać.

„To moja wina,
to wszystko moja wina,
mój brat powiedział tacie,
że całowałam się z moim chłopakiem,
i pokłóciliśmy się,
i powiedziałam mu, co pani mówiła
o błonach, że to wszystko

wymyśl, że wszystko,
co ma mnie dobijać,
jest jak opowieść o duchach na obozie harcerskim,
a on mnie nie słyszał,
nie widział,
powiedział tylko, że zadzwoni
do szkoły i zakończy
to wszystko”.

Kiedy doktor Kareem się uśmiecha, jestem zaskoczona,

ponieważ ja nie mam ochoty się uśmiechać, a Annika nadal płacze,
Eugenia objęła ją ramieniem. Oczy Dei
są wilgotne, zagniewane. Twarze wszystkich robią różne
rzeczy,
czujemy różne emocje, ale wszystkie wiemy
jedno: coś zostało nam zabrane.

„Płaczcie teraz”, mówi doktor Kareem. „Dobrze jest opłakać stratę,
kiedy nas spotka, ale wiedźcie, że już wygrałyśmy,
ponieważ to miałyśmy i będziemy to miały.
Poczułyście, jak to jest być w społeczności,
razem, jak nazwać
rzeczy, które nas krzywdzą.

To, co się stało, jest bajką
starą jak świat: ucięcie języka tam,
gdzie o wolności się szepcze
mówi
krzyczy

Ale co im powiemy,
zanim się rozstaniemy?

Powiemy: za późno.
Spóźniliście się!
Już się usłyszałyśmy!”

Doktor Kareem pyta, co nas złości,

i każda ma odpowiedź.

Chłopacy/mężczyźni gapiący się na nasze piersi, kiedy mówimy,
przekręcający nasze
imiona, czasem
celowo
strzelający z ramiączka stanika, bądź dobra we wszystkim,
seksowna i niewinna
jednocześnie

zajmij odpowiednią ilość przestrzeni, bądź świadoma, kto patrzy, zawsze
patrzy
nasi bracia robiący wszystko, czego nam nie wolno
„taka ładna dziewczyna powinna się uśmiechać”
a jaki mam mieć powód do uśmiechu, dupku?
„pilnuj tego ciętego języka”

lekkoatletki na igrzyskach olimpijskich dostające kary za zakrywanie się, ale
w liceum
wyrzuca się nas, jeśli nie zakrywamy się
bardziej

chcesz seksu nie możesz chcieć seksu dlaczego nie chcesz więcej seksu nie
nie takiego rodzaju seksu nie tego też
nie co masz na myśli mówiąc że nie chcesz seksu wcale twoje całe istnienie
jest definiowane seksem

chłopcy, którzy psioczą na hidżab, ale sekretnymi uśmiezkami proszą,
by zobaczyć włosy pod spodem, białe dziewczyny, które
mówią, że jesteśmy w tym razem, ale „razem” oznacza wykorzystywanie
pleców
brązowych dziewczyn jak mostu

Czarnoskóre dziewczyny jak boginie
Czarnoskóre dziewczyny jak bohaterki
Czarnoskóre dziewczyny jak muły
Czarnoskóre dziewczyny jak anioły, póki za bardzo się nie wściekną
Czarnoskóre dziewczyny jako wszystko, tylko nie dziewczyny
Czarnoskóre dziewczyny jak Simone Biles,
bez pozwolenia na użycie słowa „nie”

każdy z opinią o skórze skórze skórze

- a) za dużo makijażu
- b) wyglądasz na zmęczoną
- c) nie przebywaj na słońcu,
brązowa dziewczyno, bo się bardziej zbrązowisz
- d) nie chcesz zakryć tych
pryszczycy e) dlaczego masz pryszczycze, powinnaś być

idealna

idealna

idealna

dlaczego jesteś zła dlaczego jesteś smutna dlaczego jesteś taka cicha dlaczego
jesteś taka głośna...

Więc jesteśmy jeszcze głośniej.

I doktor Kareem nas zachęca:

„Wykrzykujcie to. Mówcie, co was złości.
Jesteśmy tylko my,
bądźcie tak głośno, jak tylko chcecie”.

I z początku jesteśmy nieśmiałe –
nadal boimy się zajęcia za dużo przestrzeni,

ale Deja łapie moje spojrzenie
swoim, nadal zażawionym:
jest mózdzierzem, tłuczkiem
dynamitem, zapałką.
Jest łodzią i rzeką.
Podróżuje,
a ja chcę ją poznać. Kiedy
wykrzykujemy to, co
podcina nam skrzydła, obiecuje
powietrzu, że będę skałą –
będę skałą, nie wiatrem,
nie kroplą w powolnym huraganie,
która drąży ją ziarno po ziarnie.

„Głośniej”, mówi doktor Kareem i pyta,

czy wciąż się boimy
tego, co nasze głosy mogą osiągnąć,
jeśli je uwolnimy.

Może,
ale jedna za drugą robimy to
i jeśli ktokolwiek idzie korytarzem,
może pomyśleć, że ktoś
wypuścił watahę wilków –
i może
miałby rację.

Spacerując korytarzami,

wciąż słyszę wycie w głowie,
ale wyraźniej słyszę szelest –
czuję się jak wąż, który zrzuca skórę,
centymetr za
papierowym
centymetrem
zrzucam ją, stając się
czymś
nowym.

Znajduję Deję w bibliotece,

zakopaną w stosach, pogrążoną
w nowych stronicach. Dzwonek wkrótce
zadzwoni, wygoni nas na zewnątrz.

Kiedy siadam obok niej,

nie podnosi wzroku znad książki.

Nie widzę okładki, ale
na marginesie jest AUDRE LORDE,
palec Dei zatrzymał się na stronie.
Czytałam ten wiersz,
Litania przetrwania.

„Lepiej jest mówić”, czytam.
„Lepiej jest mówić”.

Deja szepcze, może dlatego,
że jesteśmy w bibliotece, a może
dlatego, że to jak sekret:

„Czasem czuję się, jakbym tańczyła
na krawędzi między furją
a radością”,

i widzę, że nie jest gotowa
powiedzieć więcej, więc po prostu kładę głowę
na jej ramieniu, a ona opiera
się o mnie brodą.

Wyszeptuję jej co nieco ze słów,
które powiedziała mi mama:

„To wszystko może zamienić człowieka w wulkan.
Chcę, żebyś wiedziała, że tu jestem.
Zniosę twoją lawę”.
Gdzie indziej w bibliotece
strony szeleszczą i ludzie kichają.
Stopy kroczą po dywanie, ludzie się śmieją,
kiedy nie powinni.
Sześć metrów dalej Blake wyjawiała mi
swoją prawdę. Tutaj jest tysiąc książek,
z których można się czegoś nauczyć, i tysiąc,
o których można zapomnieć.

Kiedy rozbrzmiewa dzwonek, żadna z nas się nie rusza.

„Nie pozwolą mi tego wypożyczyć”, mówi w końcu Deja,
śmiejąc się cicho. „Mam za dużo kar”.

„Pieprzyć kary”, szepczę
i wychodzimy z książką
pod moją bluzką.

Mam na sobie zesztoroczne buty, ale są jakieś inne.

Moje stopy nie urosły,
ale coś innego
owszem.

Czuję się większa niż kiedykolwiek,
jakby każdy mój krok mógł rozłupać
chodnik,
i kiedy mijam salę Pułkownika
w drodze na zewnątrz,
zatrzymuję się na minutę.

Nie ma go.
Jest na stołówce, przygotowuje
targi naukowe,
a ja nie mam odwagi wejść
przez te wiecznie otwarte drzwi,

ale patrzę
i widzę więcej
niż plastikowe arterie
i ceramiczne kości.

Widzę swoje kości,
patrzę, jak się unoszą
i idą na bieżnię.

Przypominam sobie coś,
co widziałam na Tumblrze,
że ludzie z traumą
czasem znowu się
na nią wystawiają,

jak sól w ranie,
żeby przetrwać.

Jestem zmęczona
solaniem rany –
jestem gotowa
posolić ziemię.

Najpierw dostrzega mnie Jacob Wheeler

i kieruje się w moją stronę, żeby mnie przywitać, po czym
zatrzymuje się z uniesioną ręką. Myśli, że jestem dzika,
że zbyt gwałtowne zbliżenie się może mnie
odstraszyć; światło latarki odbijające się w oczach
czegoś czającego się w lesie.

Nie myli się. Wyjście na bieżnię
sprawia, że czuję się
odsłonięta – nawet w długich spodniach
i bluzie z kapturem moja skóra
czuje się naga, trybuny są pełne oczu.
Jest tam Deja, jest Geneva,
pokazują mi kciuki w górę;
machanie i uśmiechy są ostrożne, w razie gdyby
miały mnie odstraszyć. Wszyscy myślą,
że jestem na krawędzi. Nie mylą się.

„Jesteś”, mówi Jacob,
a ja kiwam głową. „Gotowa?”
Znowu kiwam. Słowa wydają
się zbędne. On ma ich aż nadto:
mówi mi, że trener już zapisał
mnie na dwa wydarzenia,
że moje imię jest na liście.

Wkrótce będę na linii,
wkrótce zostanę poproszona, by biec,
wkrótce będę prosiła siebie,
bym leciała.

Nie zadzwoniłam do matki,

ale chyba zrobił to trener Tinsley.
Widzę ją na trybunach,
daleko od Genevy i Dei,
bo nie wie,

że istnieją – myśli, że
Sarah była moją jedyną
przyjaciółką, że pływając
w purpurowej, ciemnej wodzie,

pływałam sama.
Zerkam na nie
z linii startowej

i uświadamiam sobie, jak bardzo
obie się myliłyśmy.

„Zawodnicy na stanowiska”

Nadchodzi wezwanie, a ja wciąż patrzę
na trybuny. Dzięki temu spostrzegam
zatrzymujące się auta, granatowe i oficjalne,
i wychodzących z nich ludzi,
w tym samym oficjalnym granacie.

Bez syren, bez kogutów,
ale jest tam Blake
obok kobiety z włosami
jak słój miedziaków,
dzikimi jak węże.
Jesteśmy tu wszyscy,
a moje gardło przepętnia
syczący oddech.

Córka i matka
Deja i Geneva
Lena i Eugenia
dziewczyny i dziewczyny i dziewczyny

Wszystkie tu jesteście:
jakieś centrum
wszechświata ściąga nas
bliżej, zanim staniemy się
łatwopalne – wszystko, czym jesteście,
wybucha furją
tego, czym się staniemy.

Słyszę wycie matki
Blake. Wkrótce moja
też zawyje. Moje przepełnione gardło
domaga się uwolnienia.

Wszystkie tu jesteście, myślę sobie.
Zaczyna się.
I wtedy słychać wystrzał.

Moje nogi są moje

i potrafią latać.
Niebo jest koloru marca
zmieniającego się w kwiecień, cegły
są tego samego koloru
co zawsze.

Biegnę,
jak zawsze
biegałam.

Uciekam
od wilków
i szarych sal,
i ukrytych zębisk,

od plam z tłuszczu
i Biblii,
i zioła, i kotów.

I uciekam nawet
od gipsowych kości

i drewnianych serc,
i Cincinnati.

Uciekam nawet
od podkładek
i niebieskich samochodów,

ale bieżnia jest rozciągniętym kręgiem
i znowu mnie sprowadzi w to samo miejsce –
pozwala mi uciec
i wrócić
jednocześnie.

W tej chwili
moje płuca
się zapadają – jak
mogę mówić, kiedy nie mogę
nawet utrzymać powietrza – ale
na końcu
tego kręgu
chyba będę
na tyle odważna,
by oddychać.

Droga jaskinio,

Droga trawo,
Drogi cieniu,
Droga przepaści,
Drogi łono,
Drogi chłopcze,

mam nadzieję, że znajdziesz ten list
napisany na piasku
słowami ukształtowanymi
przez ruch
mojego ciała.

Trasa nagle się kończy,
gdy przypominam sobie,

że potwór
jest stworzony z wyobraźni,
i podrywam się do lotu.

Znajdziesz mnie,
gdzie wykuwa się miecz

Znajdziesz mnie,
gdzie wypala się tarczę

Znajdziesz mnie
z uskrzydłonymi butami
już na moich stopach.

Znajdziesz mnie
drącą płaszcz.

Wszystkie dary
bogów
łamią się
na moich zębach.

Lecę na Olimp
i nie wrócę sama.
Z poważaniem
Meduza

[1] Tłumaczenie własne autorki.

[2] ROTC (Reserve Officers Training Corps) – programy nauczania na uczelniach w Stanach Zjednoczonych oferujące szkolenie na oficera. STEM (Science Technology Engineering Mathematics) – programy nauczania obejmujące przedmioty ścisłe.

[3] Iz 54,17, Biblia Tysiąclecia, wydanie IV.

[4] Slut (ang.) – zdzira.

Podziękowania

Moja matka zawsze mi wierzyła i za to jej dziękuję. Omaun zawsze mi wierzył i za to mu dziękuję. Hope zawsze mi wierzyła i za to jej dziękuję. Jessica zawsze mi wierzyła i za to jej dziękuję. Jerrica zawsze mi wierzyła i za to jej dziękuję.

Nie ma wielu tych, którzy mi wierzyli. Tym, którzy wierzyli, dziękuję.

Nigdy wcześniej nie pisałam takich podziękowań. Ciężko pisało się tę książkę. Jeśli przeczytaliście historię Alicii i w nią uwierzyliście, dziękuję.

Mam niesamowite szczęście, że ta książka znalazła się w rękach Liesy Abrams, mojej ukochanej redaktorki. Dziękuję mojej agentce, Patrice Caldwell, za znalezienie dla niej idealnego domu, gdzie była obdarowywana miłością w trakcie całego procesu przez Liesę Abrams, Emily Harburg i inne niesamowicie troskliwe ręce w Labyrinth Road, które dostrzegły i uszanowały całą Alicję Rivers i jej historię. Pamiętam, jak wysłałam Patrice dwie książki do rozważenia, jedną z nich była ta – byłam przekonana, że wybierze jednak tę drugą. Patrice, tyle ci zawdzięczam. Dziękuję.

Specjalne podziękowania rezerwuję dla Lucie Brooks, Ashy French i Ashley Woodfolk, które przeczytały tę książkę na różnych etapach, kiedy wylewała się ze mnie jak lawa. Nigdy bym nie pomyślała, że słowa na tych kartkach ujrzą światło dzienne, ale te kobiety zabroniły jej (i mnie) się chować. Nie wierzę, że to zrobiłam. Dziękuję za trzymanie mnie za rękę na drodze przez to oczyszczenie.

Jestem również (ogromnie) wdzięczna Sherrondzie Brown i Vivece Shearin, których cudowne słowa pomogły popchnąć tę książkę dalej w stronę rewolucji. Dziękuję, Junaudo Petrus, za napisanie *The Stars and the Blackness Between Them*, która pokazała mi, co książki dla młodych dorosłych mogą i powinny robić – pokierowała mnie w podróży do *Meduzy*. Dziękuję, Samiro Ahmed, za twoje dobre i krytyczne oko; odsłoniłaś mi więcej aspektów tej historii i jej dziewcząt. Dziękuję, Gabrielle Union, za twoją niekończącą się nieustraszoną miłość.

Dziękuję, Audre Lorde.

Dziękuję, Marie Howe.

Dziękuję, Anne Sexton.

Dziękuję, Laurie Halse Anderson.

Dziękuję, Alice Walker.
Dziękuję, Sharon Olds.
Dziękuję, Lucille Clifton.

Dziękuję, wierzący.

Dziękuję, słuchający.

Dziękuję, mała Olivio, za postawienie się śmierci.

Uwaga dla Osób czytających

Jeśli doświadczasz przemocy seksualnej i chcesz otrzymać pomoc lub jesteś osobą z otoczenia kogoś, kto może być ofiarą przemocy, pomocy możesz szukać w tych miejscach:

Policja

112 lub 997

Ośrodek Interwencji Kryzysowej najbliższy Twojemu miejscu zamieszkania

Niebieska Linia
+48 800 120 002

Centrum Praw Kobiet

telefon: (22) 622 25 17

Fundacja Feminoteka

telefon przeciwprzemocowy dla kobiet doświadczających przemocy (w tym kobiet transseksualnych): +48 888 883 388 – czynny od poniedziałku do piątku w godzinach 11.00–19.00

Fundacja „Pomoc Kobietom i Dzieciom”

22 616 38 54; +48 602 778 370; +48 692 050 380 (całodobowo)

Fundacja Przeciw Kulturze Gwałtu

darmowa pomoc prawna 506 467 523

Spis treści:

Karta tytułowa
Droga Meduzo
Podziękowania
Uwaga dla Osób czytających
Karta redakcyjna

TYTUŁ ORYGINAŁU:

Dear Medusa

Redaktorka prowadząca: Marta Budnik

Wydawczyni: Monika Rossiter

Redakcja: Magdalena Wołoszyn-Cępa

Korekta: Katarzyna Kusoń

Projekt okładki: Beatriz Ramo

Opracowanie graficzne okładki: Marta Lisowska

Copyright © 2023 by Olivia A. Cole. All rights reserved.

Jacket art copyright © 2023 by Beatriz Ramo

Copyright © 2024 for the Polish edition by Young an imprint of Wydawnictwo
Kobiece Agnieszka Stankiewicz-Kierus sp.k.

Wszelkie prawa do polskiego przekładu i publikacji zastrzeżone. Powielanie
i rozpowszechnianie z wykorzystaniem jakiegokolwiek techniki całości bądź
fragmentów niniejszego dzieła bez uprzedniego uzyskania pisemnej zgody
posiadacza tych praw jest zabronione.

Wydanie elektroniczne

Białystok 2024

ISBN 978-83-8371-131-7

Grupa Wydawnictwo Kobiece | www.WydawnictwoKobiece.pl

Na zlecenie Woblink

woblink

woblink.com

plik przygotowała Katarzyna Rek